Bob SHAW

colecția Cyborg

ASTRONAUȚII ZDRENȚĂROȘI

Premiul
BFA 1983

Premiul
BSF 1983

SERIE NOUĂ

Editura
PYGMALION
Ploiești, 2001

ASTRONAUŢII ZDRENŢĂROŞI

EDITURA PYGMALION

BOB SHAW
Astronauții zdrențăroşi

Traducere din limba engleză de Liviu Radu

Coperta : Walter Riess

Bob Shaw - The Ragged Astronauts

Copyright ©1986 by Bob Shaw
First published by Victor Gollancy Ltd. London

Copyright ©1999 Editura Pygmalion pentru ediția în limba română şi pentru grafica colecției

BOB SHAW

ASTRONAUŢII ZDRENŢĂROŞI

EDITURA PYGMALION
PLOIEŞTI, 2000

PRIMA PARTE

UMBRE LA AMIAZĂ

Capitolul 1

Lui Toller Maraquine şi celorlalţi care priveau de la sol le era clar că aeronava se afla în pericol. Dar, incredibil, căpitanul ei părea că nu-şi dă seama.

- Ce-şi închipuie nebunul ăla că face? întrebă Toller, cu voce tare, deşi nu se afla nimeni în apropiere, să-l audă.

Îşi feri ochii de soare cu mîna, pentru a vedea mai bine ce se întâmplă. Zona -arăta normal pentru oricine locuia la latitudinea aceea a Lumii - marea indigo, impecabilă, cerul de-un albastru deschis, pătat cu alb, şi întinderea cețoasă a planetei soră, Supralumea, care atârna nemişcată lîngă zenit, cu discul traversat fără încetare de mănunchiuri de nori. În ciuda luminii prezilei, se vedeau destule stele, inclusiv cele nouă, mai strălucitoare, care alcătuiau constelația Copacului.

În fața acestui fundal, aeronava plutea împinsă de briza marină slabă, comandantul făcînd economie de cristale energetice. Ambarcațiunea se îndrepta direct spre țărm, anvelopa ei albastră-cenuşie alcătuind un cerc, o replică măruntă a Supralumii. Înainta constant, deşi căpitanul ei nu apreciase, probabil, că briza ce bătea spre mal şi-l purta era foarte joasă, doar la trei sute de picioare de sol. Deasupra ei acționa, în direcție opusă, vîntul de vest, ce se scurgea de pe platoul Haffanger.

Toller putea observa cu precizie curentul şi contracurentul aerului. Coloanele de vapori din cazanele de reducere a pikonului, înşirate de-a lungul țărmului, se îndreptau spre interiorul continentului doar pe distanță scurtă, înainte de a se înălța şi a fi împinse către mare. Printre aceste fîşii de ceață produse de om pluteau panglici de nori venite de pe platou - în ele se afla pericolul pentru aeronavă.

Toller scoase din buzunar telescopul butucănos, pe care-l căra cu el din copilărie. Privi stratul de nori. După cum se aştepta, reuşi să descopere mai multe pete de albastru şi fucsină, suspendate în matricea de vapori albi. Un observator obişnuit nu le-ar fi remarcat sau ar fi considerat urmele vagi drept un efect optic, dar simțul pericolului deveni, la Toller, mai intens. Faptul că fusese în stare să dea de urma unor ptertha atît de iute însemna că întregul nor era înțesat cu ele, că acesta purta spre aeronavă, fără să se vadă, sute de creaturi.

- Folosiți un transmițător solar! răcni el din fundul plămînilor. Spuneți-i nebunului să schimbe direcția, să urce sau să coboare, sau...

Devenind incoerent din cauza grabei, Toller se uita în jur, încercînd să decidă ce să facă. Singurii oameni vizibili printre cazanele dreptunghiulare şi rezervoarele cu combustibil erau fochiştii pe jumătate dezbrăcați. Se părea că supraveghetorii şi funcționarii se aflau în interiorul clădirilor cu cornişe largi, ale stațiunii, ascunzîndu-se de căldura în creştere a zilei. Construcțiile joase aveau înfăşişarea tradițională kolcorroniană - cărămizi portocalii şi galbene aşezate în modele rombice complexe, încadrate cu gresie roşie la colțuri şi la margini - şi arătau, întrucîtva, ca nişte şerpi ce moțăiau în căldura intensă a soarelui. Toller nu văzu nici măcar o siluetă lîngă ferestrele înguste, verticale. Ținîndu-şi sabia cu mîna, alergă spre clădirea supraveghetorilor.

Toller era neobişnuit de înalt şi musculos pentru un membru al ordinului filosofilor, iar muncitorii care aveau grijă de cazane se dădură grăbiți la o parte, pentru a nu-i împiedica fuga. Exact cînd ajunse la construcția cu un singur etaj, din ea ieşi un funcționar subaltern, Comdac Gurra, ducînd un transmițător solar. Văzîndu-l pe Toller năvălind către el, Gurra tresări şi îi întinse instrumentul. Toller dădu din mînă, a refuz.

- Fă-o tu, zise el, nerăbdător, ascunzînd faptul că el ar fi fost prea lent în înşirarea cuvintelor mesajului. Ai instrumentul în mînă, ce mai aştepți?

- Îmi pare rău, Toller.

Gurra îndreptă transmițătorul solar spre aeronava ce se apropia, iar plăcile de sticlă din interior clincăniră cînd începu să apese pe buton.

Toller se legăna de pe un picior pe altul, în timp ce aştepta un semn că pilotul primise şi luase în seamă avertismentul trimis prin intermediul razelor de lumină. Nava plutea mai departe, oarbă şi senină. Toller ridică telescopul şi-şi concentră privirea asupra nacelei vopsite în albastru, remarcând, cu oarecare surprinmdere, că purta simbolul penei-şi-sabiei, care proclama că nava era un mesager regal. Ce motiv putea avea regele pentru a lua legătura cu una dintre cele mai îndepărtate stațiuni experimentale ale seniorului filosof?

După un timp ce-i păru o viață, văzul încordat îi permise să discearnă mişcări grăbite în spatele balustradei de la provă. După cîteva secunde apărură norişori de fum cenuşiu de-a lungul părții

stângi a nacelei, indicând faptul că propulsoarele laterale fuseseră pornite. Anvelopa balonului se ondulă, întregul ansamblu se zgudui, în timp ce nava se îndrepta spre dreapta. Coborâse iute în timpul manevrei, dar pătrunsese deja în nor, dispărând uneori din vedere, când o înconjurau tentaculele de vapori. Un vaiet terorizat, domolit de distanță și de curentul de aer, ajunse la privitorii strânși pe țărm, făcându-i pe unii dintre ei să se foiască stânjeniți.

Toller presupuse că o persoană de la bordul navei întâlnise o ptertha și simți fiorul morții. O soartă de care avusese parte de multe ori, în vise rele. Esența coșmarului nu consta în apropierea morții, ci în simțământul de deplină neajutorare, în inutilitatea încercării de a rezista după ce ajunsese în raza de ucidere a unei ptertha. Când înfrunta niște asasini sau un animal feroce, un om putea - indiferent cât de mici îi erau șansele - să cadă luptând și, în felul acesta, să aspire la o ciudată împăcare cu moartea. Dar când veneau globurile vinetii, nu puteai face *nimic*.

- Ce se întâmplă acolo?

Întrebase Vorndal Sisstt, șeful stațiunii, care apăruse în ușa principală a clădirii supraveghetorilor. Era un bărbat de vîrstă medie, cu cap chel, rotund. Avea poziția foarte dreaptă a unui om conștient că are o statură sub medie. Trăsăturile lui bronzate exprimau un amestec de plictiseală și înțelegere.

Toller îi arătă aeronava ce cobora.

- Un idiot a parecurs toată distanța asta ca să se sinucidă!

- Am transmis vreun avertisment?

- Da, dar cred că a fost prea târziu, răspunse Toller. Cu un minut în urmă erau o mulțime de ptertha în jurul navei.

- Groaznic! se cutremură Sisstt, apăsându-și dosul palmei pe frunte.. Voi da ordin să fie ridicate paravanele.

- Nu-i nevoie - baza norului nu-i prea jos, iar globurile nu vor veni spre noi prin spațiu deschis, la lumina zilei.

- Nu risc. Cine știe ce...

Sisstt se întrerupse și privi spre Toller, încântat că găsise o metodă necompromițătoare de a-și exterioriza emoția.

- De cînd ești împuternicit să iei decizii aici? În stațiunea pe care o consider a mea? Te-a înălțat în rang seniorul Glo fără să mă informeze?

- N-are nevoie nimeni să fie înălțat, dacă are de-a face cu tine! ripostă Toller, reacționînd nepotrivit la sarcasmul șefului său, rămânând cu privirea ațintită asupra aeronavei ce cobora spre țărm.

Sisstt îşi încleştă fălcile şi-şi îngustă ochii, încercînd să decidă dacă remarca se referea la statura sau la priceperea sa.

- Asta-i insolenţă! îl acuză el. Insolenţă şi insubordonare. O să am grijă ca anumite persoane să afle asta!

- Nu mai behăi! îl repezi Toller şi-i întoarse spatele.

Alergă spre partea cu apă puţin adâncă, de lîngă plajă, unde se strânsese un grup de lucrători, să ajute la asolizare. Ancorele cu multe braţe ale navei erau târâte prin valuri, apoi prin nisip, trăgând linii întunecate pe suprafaţa albă. Bărbaţii prinseră funiile şi se ătârnară de ale cu toată greutatea, contracarând încercarea ambarcaţiunii de a se ridica în bătaia brizei. Toller putu să-l vadă pe căpitan aplecîndu-se peste balustrada din faţă a nacelei, conducînd operaţiunile. Se părea că exista un soi de agitaţie pe traversă, că mai mulţi membri ai echipajului se luptau între ei. Probabil că vreunul fusese destul de ghinionist şi se apropiase prea mult de o ptertha, apoi o luase razna, cum se întâmpla uneori, iar acum era ţinut cu forţa de camarazii lui.

Toller se aplecă, prinse o funie care atârna şi o ţinu întinsă, pentru a ghida aeronava către stîlpii înşiraţi pe plajă. În cele din urmă, chila nacelei se cufundă în nisip, iar oamenii în galben săriră peste marginea ei, s-o asigure. Trecerea pe lîngă pericol îi încinsese. Înjurau de zor, în timp ce împingeau muncitorii de-o parte, folosind o forţă nenecesară, apoi începură să ancoreze nava. Toller le înţelegea sentimentele şi zâmbi cu simpatie în timp ce oferea funia unui aeronaut ce se apropia , un bărbat cu umeri laţi şi pielea de culoarea nămolului.

- De ce rînjeşti, mîncătorule de bălegar? mîrîi individul, întinzîndu-se să-i ia funia.

Toller retrase frânghia şi, cu aceeaşi mişcare, o transformă într-un laţ cu care prinse degetul mare al aeronautului.

- Cere-ţi scuze!

- Ce...

Individul încercă să-l arunce într-o parte, cu mâna liberă, apoi ochii i se măriră de uimire descoperind că nu avea de-a face cu un tehnician ştiinţific tipic. Întoarse capul, să ceară ajutor camarazilor săi, dar Toller îi atrase atenţia, strîngînd frînghia mai mult.

- E o treabă între noi doi, zise liniştit Toller, folosindu-şi puterea braţelor pentru a mări încordarea funiei. Îţi ceri scuze sau vrei să-ţi vezi degetul atârnând într-un colier?

- O să regreţi.

Vocea aeronautului scăzu în intensitate, iar el se îndoi, alb la față, gâfâind, când o falangă a degetului scoase un sunet clar de frângere.

- Îmi cer scuze! Dă-mi drumul! Îmi cer scuze!

- Așa-i mai bine, declară Toller, dând drumul frânghiei. Acum putem fi prieteni.

Zâmbi cu amabilitate batjocoritoare, nelăsînd să se vadă urmă din consternarea ce-l cuprinsese, lar se întîmplase! Răspunsul rezonabil la o insultă rituală era s-o ignore sau să răspundă în același fel, dar firea lui pusese imediat stăpânire pe el, reducându-l la nivelul unei creaturi primitive, guvernată de reflexe. Nu dorise, în mod conștient, să se încaiere cu aeronautul, dar fusese gata să-l mutileze, dacă nu-și cerea scuze. Ceea ce făcea lucrurile și mai rele era cunoașterea faptului că n-ar fi fost în stare să dea înapoi, că un incident banal ar fi putut degenera în ceva periculos pentru cei implicați.

- *Prieteni*! gâfâi aeronautul, ducându-și mâna rănită la burtă, cu figura schimonosită de durere. Îndată ce-o să pot ține spada, o să...

Nu-și termină amenințarea. Un bărbat cu barbă, în veșmânt foarte împodobit de aerocăpitan, se îndrepta spre el. Căpitanul, un om de vreo patruzeci de ani, respira zgomotos, iar materialul șofraniu al robei avea pete cafenii la subsuori.

- Ce s-a întâmplat, Kaprin? întrebă el, privind furios la aeronaut.

Ochii lui Kaprin aruncară o privire plină de ură în direcția lui Toller.

- Mi-am prins mâna într-o funie, domnule. Mi-am scrântit degetul mare, domnule.

- Să lucrezi de două ori mai mult cu cealaltă, zise căpitanul, făcându-i semn să plece, după care se întoarse spre Toller. Sunt căpitanul Hlawnvert. Nu ești Sisstt. Unde-i Sisstt?

- Acolo, îi arătă Toller unde se afla șeful stațiunii, care înainta nesigur pe panta țărmului, poala robei sale cenușii măturând prundișul.

- Deci ăsta-i maniacul vinovat!

- Vinovat de ce? întrebă Toller, încruntându-se.

- Că m-a orbit cu fum din oalele alea blestemate!

Vocea lui Hlawnvert era plină de furie și de nemulțumire, în timp ce căpitanul își rotea privirea pentru a cuprinde șirul de

cuptoare de pikon şi coloanele de aburi pe care acestea le slobozeau spre cer

- Mi s-a spus că aici se încearcă fabricarea cristalelor energetice. E adevărat sau e doar o glumă?

Toller, deşi conştient că se află în pragul unei încurcături potenţial catastrofale, se simţise jignit de tonul lui Hlawnvert. Regretase toată viaţa că se născuse într-o familie de filosofi, nu în una ce aparţinea castei militare, şi petrecea mult timp bârfindu-i pe ai săi, dar nu-i plăcea când străinii făceau acelaşi lucru. Îl privi rece pe căpitan, timp de câteva secunde, lungind pauza până deveni o lipsă de respect făţişă, apoi vorbi ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

- Nimeni nu poate să fabrice cristale. Pot fi doar mărite - dacă soluţia e suficient de pură.

- Atunci la ce folosesc toate astea?

- Există rezerve serioase de pikon în zonă. Îl extragem din sol şi încercăm să găsim o metodă de a-l rafina pînă va fi suficient de pur pentru a produce o reacţie

- Pierdere de timp, zise Hlawnvert, sigur de sine, abandonânde subiectul şi întorcându-se să-l înfrunte pe Vorndal Sisstt.

- Bună preziua, căpitane, îl salută Sisstt. Mă bucur că aţi asolizat cu bine. Am dat ordin să fie ridicate imediat paravanele antiptertha.

- Nu-i nevoie de ele, răspunse Hlawnvert, clătinând din cap. De altfel, ai făcut deja pagube.

- Eu.. clipi speriat Sisstt din ochii lui albaştri. Nu te înţeleg, căpitane...

- Fumul împuţit şi ceaţa pe care le împrăştiaţi pe cer au ascuns norul natural. În rândul echipajului meu există oameni care au înghiţit praf şi te consider personal responsabil

- Dar... se înecă Sisstt, privind indignat spre linia îndepărtată de culmi, de unde, pe distanţă de mai multe mile, se vedeau serpentine de nori care şerpuiau spre mare. Genul ăsta de nori reprezintă o caracteristică a coastei. Nu-mi dau seama de ce mă blamezi pe mine pentru ..

- Tăcere! răcni Hlawnvert, punînd o mînă pe sabie, apoi făcu un pas şi-l împinse cu cealaltă mînă pe Sisstt, aruncîndu-l pe spate. Pui la îndoială competenţa mea? Vrei să spui că-s neglijent?

- Bineînţeles că nu, mormăi Sisstt, ridicându-se şi scuturându-şi nisipul de pe robă. Iartă-mă, căpitane. Acum, că mi-ai

atras atenția, descopăr că aburii de la cazanele noastre pot fi periculoşi pentru aeronave, în anumite circumstanțe.

- Ar trebui să pui balize de avertizare.

- Se va face imediat. Ar fi trebuit să ne gândim mai înainte

Toller simți că se înroşeşte la față de mânie, urmărind scena. Căpitanul Hlawnvert era un bărbat solid, lucru normal pentru cineva de obârşie militară, dar, în acelaşi timp, era moale şi îngreunat de grăsime. Chiar şi unul de mărimea lui Sisstt l-ar fi învins, cu ajutorul vitezei şi a muşchilor întăriți de ură În plus, Hlawnvert fusese de-o incompetență criminală în manevrarea aeronavei, fapt pe care încerca să-l ascundă prin tupeu, deci o acțiune împotriva lui ar fi putut fi justificată în fața tribunalului. Dar aşa ceva nu-l interesa pe Sisstt. Conform firii sale, şeful stațiunii lingea mîna care-l lovise. Mai târziu avea să-şi scuze laşitatea prin glume şi va încerca s-o compenseze prin persecutarea subordonaților mai tineri.

În ciuda dorinței de a cunoaşte motivul vizitei lui Hlawnvert, Toller se simți obligat să se îndepărteze, să se disocieze de comportarea abjectă a lui Sisstt. Se pregătea să plece, cînd un aeronaut pletos, purtând însemnele albe de locotenent, trecu pe lângă el şi-l salută pe Hlawnvert.

- Echipajul e gata pentru inspecție, domnule, spuse el, pe un ton preocupat.

Căpitanul dădu din cap şi privi şirul de oameni în cămăşi galbene, care aşteptau lângă navă.

- Câşi au înghițit praf?

- Numai doi, domnule. Am avut noroc.

- Noroc?

- Vreau să spun, domnule, că fără superba dumneavoastră îndemânare, pierderile ar fi putut fi mai mari.

Hlawnvert dădu iar din cap şi întrebă:

- Care-s cei doi pe carei-am pierdut?

- Pouksale şi Lague, domnule. Dar Lague nu va recunoaşte.

- Contactul a fost confirmat?

- Am văzut eu însumi, domnule. Ptertha ajunsese la un pas de el, înainte să explodeze. A înghițit praful.

- Atunci de ce nu se poartă ca un bărbat? întrebă enervat Hlawnvert. Un singur laş ca ăsta poate demoraliza întregul echipaj, mormăi el, privind în direcția oamenilor care aşteptau, după care se întoarse spre Sisstt. Am un mesaj pentru tine de la seniorul Glo, dar mai întâi trebuie să îndeplinesc anumite formalități. Aşteaptă-mă aici.

Sisstt păli.

- Căpitane ar fi mai bine dacă v-aş primi în camerele mele. Pe lîngă asta, am treburi urgente...

- Aşteaptă *aici*! îl întrerupse Hlawnvert, izbindu-l în piept cu degetul atât de puternic, încât bărbatul mai scund se împletici. Îşi va prinde bine să vezi ce nenorocire a produs poluarea aerului făcută de tine.

În ciuda nemulţumirii provocate de comportarea lui Sisstt, Toller începu să-şi dorească să poată interveni într-un fel, pentru a pune capăt umilirii omuleţului, dar exista un protocol strict, care guverna asemenea probleme în societatea kolcorroniană. A lua partea cuiva într-o confruntare, fără să fii invitat, însemna să adaugi altă insultă, sugerând că individul e un laş. Mergând cât de departe era posibil, Toller se aşeză în calea lui Hlawnvert, când acesta se îndreptă spre navă, dar provocarea implicată de gest trecu neobservată Hlawnvert trecu pe lîngă el, cu ochii îndreptaţi spre cer, unde soarele se apropia de Supralume

- Să încheiem treaba înainte de micanoapte, îi zise căpitanul locotenentului. Am irosit prea mult timp aici.

- Da, domnule.

Locotenentul merse în faţa lui către oamenii înşiraţi lîngă aeronava ce se zbătea neodihnită şi ridică glasul:

- Să păşească în faţă orice aeronaut care are motive să creadă că în curând nu va putea să-şi îndeplinească datoria!

După un moment de ezitare, un tânăr cu păr negru făcu doi paşi înainte. Figura lui triunghiulară era atît de palidă că aproape lucea, dar se ţinea drept şi părea că se stăpâneşte bine. Căpitanul Hlawnvert se apropie de el şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

- Aeronaut Pouksale, zise el liniştit, ai înghiţit praful?

- Da, domnule, răspunse acesta cu voce fără vlagă, resemnată.

- Ti-ai servit ţara cu bravură şi bine, iar numele tău va ajunge în faţa regelui. Vrei să porneşti pe Drumul Luminat sau pe Drumul Întunecat?

- Pe Drumul Luminat, domnule.

- Bravo! Plata salariului se va face la sfârşitul călătoriei şi va fi înmânat rudei celei mai apropiate. Poţi să te retragi.

- Mulţumesc, domnule.

Pouksale salută şi, ocolind prova nacelei, se duse spre capătul îndepărtat al acesteia. Dispăru din vederea foştilor lui

camarazi, conform obiceiului, dar călăul care-i ieşi în întâmpinare deveni vizibil pentru Toller, Sisstt şi mulţi dintre lucrătorii de la cazanele cu pikon, înşiraţi pe mal. Sabia călăului era lată şi grea, iar lama din lemn de brakka, de-un negru pur, fără incrustaţiile din email cu care erau decorate de obicei armele kolcorroniane

Pouksale îngenunche supus. Genunchii lui abia atinseseră nisipul, când călăul, acţionînd cu o iuţeală milostivă, îl trimise de-a lungul Drumului Luminat. Scena din faţa lui Toller - numai galben, ocru şi nuanţe ceţoase de albastru - căpătă un punct central de roşu viu

La auzul sunetului loviturii mortale, un fior de nelinişte trecu prin şirul de aeronauţi. Mulţi dintre ei ridicară privirea spre Supralume, iar mişcarea buzelor arăta că se rugau pentru ca sufletul camaradului lor mort să aibă o călătorie fără griji spre planeta soră. Dar majoritatea oamenilor priveau nefericiţi spre sol Fuseseră recrutaţi din oraşele mari ale imperiului, în care locuitorii priveau cu scepticism învăţătura bisericii, care spunea că sufletele oamenilor sunt nemuritoare şi locuiesc alternativ pe Lume şi Supralume. Pentru ei, moartea însemna moarte - nu o plimbare plăcută de-a lungul Înaltei Căi ce lega cele două planete. Toller auzi un sughiţat slab şi se întoarse. Îl văzu pe Sisstt acoperindu-şi gura cu amîndouă mâinile. {eful staţiunii tremura şi arăta de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească în orice secundă.

- Dacă pici, o să fim consideraţi babe, îi şopti cu ferocitate Toller. Ce-i cu tine?

- Barbaria... se auzi neclar cuvîntul lui Sisstt. Teribila barbarie... Ce speranţă mai avem, Toller?

- Aeronautul a avut de ales şi s-a comportat bine.

- Nu eşti mai bun decît...

Sisstt se opri, deoarece lângă aeronavă izbucnise o încăierare. Doi bărbaţi îl apucaseră pe un al treilea de braţe şi, în ciuda zbuciumului său, îl târau în faţa lui Hlawnvert. Captivul era înalt şi subţire, cu o burtă absurdă, rotundă.

- ... nu putea să mă vadă, domnule, ţipa el. Vântul bătea dinspre mine către ptertha, deci praful nu putea să ajungă lângă mine. Jur, domnule, că n-am înghiţit praful!

Hlawnvert îşi puse mâinile pe şoldurile late şi privi spre cer un moment, arătându-şi neîncrederea, înainte să vorbească.

- Aeronaut Lague, regulamentul mă obligă să-şi accept declaraţia Dar să-ţi fie clar nu şi se va oferi din nou Drumul

Luminos La primul semn de febră sau paralizie, vei fi aruncat peste bord. Viu. Plata pentru întreaga călătorie va fi anulată, iar numele tău şters din registrele regale. Ai înţeles?

- Da, domnule. Multumesc, domnule, zise Lague, încercând să cadă la picioarele căpitanului, dar cei de lîngă el îl ţinură drept. Nu aveţi de ce să fiţi îngrijorat, domnule, n-am înghiţit praful.

La un ordin al locotenentului, cei doi îl eliberară, iar Lague se dădu încet înapoi, în rând. Sirul aeronauţilor se deschise, făcându-i loc, lăsând însă un spaţiu mai mare decât era necesar, alcătuind o barieră de netrecut. Toller presupuse că Lague va găsi puţin ajutor în următoarele două zile, intervalul de timp necesar pentru ca efectele otrăvii de ptertha să devină vizibile.

Căpitanul Hlawnvert îşi salută locotenentul, lăsându-i conducerea adunării, apoi urcă panta spre Sisstt şi Toller. Pete de culoaremai închisă apăruseră în cîrlionţii bărbii, iar urmele de transpiraţie de pe veşmînt se întinseseră. Se uită la cupola înaltă a cerului, pe care marginea estică a Supralumii începuse să lucească din cauza soarelui ce pătrundea în spatele ei, şi făcu un gest nerăbdător, ca şi cum ar fi comandat soarelui să dispară mai iute.

- E prea cald pentru asemenea necazuri mârâi el. Am drum lung de făcut, iar echipajul va fi nefolositor cît timp laşul ăsta de Lague nu va fi aruncat peste bord. Regulamentul de serviciu va trebui schimbat, dacă noile zvonuri nu se potolesc.

- Ah... exclamă Sisstt. îndreptându-se şi străduindu-se să se controleze. Zvonuri noi, căpitane?

- Se povesteşte că nişte soldaţi din Sorka au murit, după ce au transportat cadavrele unor oameni ucişi de ptertha.

- Dar pterthacoza nu-i transmisibilă!

- Stiu. Numai un cretin fără creier ar lua în seamă asemenea zvonuri, dar asta avem în echipajele din ziua de azi! Pouksale a fost unul dintre puţinii mei oameni buni - şi l-am pierdut în ceata voastră afurisită!

Toller care privea înmormântarea rămăşiţelor lui Pouksale, se enervă din cauza repetării acuzaţiei şi a laşităţii şefului său.

- Nu mai învinovăţiţi ceaţa noastră, căpitane, zise el, aruncînmdu-i lui Sisstt o privire semnificativă. Nimeni nu contestă faptele.

Hlawnvert se întoarse imediat spre el.

- Ce vrei să spui?

Toller zâmbi amabil.

- Că am văzut limpede ce s-a întâmplat.

- Cum te cheamă, soldat?

- Toller Maraquine, şi nu-s soldat.

- Nu eşti..

Înfăţişarea furioasă a lui Hlawnvert fu înlocuită de una amuzată.

- Ce eşti? Cu ce am de-a face?

Toller rămase impasibil sub privirea căpitanului, care lua cunoştinţă de aspectele anormale ale înfăţişării lui - păr lung şi robă cenuşie de filosof, combinate cu înălţimea şi musculatura puternică a unui războinic. {i faptul că purta spadă îl deosebea de cei de felul lui. Doar lipsa cicatricilor şi a tatuajelor de campanie îl făceau să arate, ca fizic, altfel decât un membru deplin, prin sânge, al castei militarilor.

La rândul lui, îl privi şi el atent pe Hlawnvert, iar vrăjmăşia lui crescu în timp ce urmărea procesul gândirii oglindit atît de limpede pe figura înfloritoare a căpitanului. Hlawnvert nu fusese în stare să-şi ascundă îngrijorarea că putea fi acuzat de neglijenţă, iar acum se simţea uşurat descoperind că era în siguranţă. Cîteva aluzii răuvoitoare la originea celui ce-l provocase reprezenta cea mai bună apărare în societatea ierarhică, bazată pe ascendenţă, a Kolcorronului. Buzele îi tremurau, în timp ce încerca să aleagă din mulţimea de zeflemele ce-i stăteau la dispoziţie.

Dă-i drumul, gîndi Toller, transmiţînd mesajul tăcut cu toată puterea fiinţei sale. *Spune cuvintele ce-ţi vor pune capăt vieţii!*

Hlawnvert ezită, de parcă ar fi simţit pericolul. Din nou, înlănţuirea de gînduri deveni vizibilă Dorea să umilească şi să discrediteze produsul acela al unei descendenţe dubioase, care îndrăznise să-l înfrunte, dar numai dacă asta nu implica riscuri serioase. Dacă ar fi chemat ajutoare, ar fi transformat ceva banal într-un incident major, unul care ar fi scos la lumină exact ceea ce voia să ascundă. În cele din urmă, după ce decise ce tactică să aleagă, se sili să chicotească.

- Dacă nu eşti soldat, ai grijă cum umbli cu sabia! spuse el, jovial. Să nu te aşezi pe ea şi să te tai!

Toller refuză să-i facă lucrurile uşoare.

- Arma nu-i o ameninţare *pentru mine*

- O să-şi ţin minte numele, Maraquine, spuse Hlawnvert, cu voce joasă.

În acel moment, cel ce ţinea socoteala timpului în staţiune

sună din cornul miciinopti - accentuând nota dublă ce era folosită când activitatea ptertha era mare - apoi urmă o mişcare generală a lucrătorilor de la cazanele cu pikon spre siguranţa clădirilor. Căpitanul se întoarse cu spatele la Toller, îşi puse braţul pe umerii lui Sisstt şi-l conduse pe acesta în direcţia aeronavei priponite.

- Vino să bei ceva în cabina mea. zise el. O vei găsi drăguţă şi confortabilă, cu tambuchiurile închise. Vei putea primi ordinele seniorului Glo în particular.

Toller dădu din umeri, în timp ce-i privea pe cei doi plecând. Excesiva familiaritate a căpitanului însemna, în sine, o încălcare a codului de comportare, iar lipsa de sinceritate evidentă a îmbrăţişării unui om pe care abia îl trântise la sol era aproape o insultă Îi acorda lui Sisstt statutul de câine ce putea fi biciuit sau mângîiat, după voia stăpânului. Dar, constant firii lui, şeful staţiunii părea că nu-şi dă seama de nimic. Un râs subit, tunător, al căpitanului, dovedi că Sisstt începuse cu glumele lui, punând temelia versiunii sale despre întâlnire, pe care o va povesti mai tîrziu subalternilor, aşteptându-se ca aceştia s-o creadă. *Căpitanului îi place ca oamenii să-l creadă un adevărat căpcăun. dar dacă ajungi să-l cunoşti bine...*

Toller se trezi din nou întrebîndu-se care era natura misiunii lui Hlawnvert Ce ordine puteau fi atît de urgente şi de importante, încît seniorul Glo considerase că merită să le transmită printr-un curier special, în loc să aştepte transportul de rutină? Era posibil să se întîmple ceva care să întrerupă monotonia ucigătoare a vieţii din staţiunea îndepărtată? Sau însemna prea mult să spere aşa ceva?

Cînd întunericul se întinse dinspre vest, Toller privi spre cer şi văzu ultima felie a soarelui dispărînd în spatele imensităţii cuprinzătoare a Supralumii. Cînd lumina dispăru subit, zonele fără nori ale cerului se umplură de stele, comete şi vârtejuri de luminozitate ceţoasă. Începuse micanoapte. Iar la adăpostul ei, globurile tăcute ale ptertha urmau să părăsească în curînd norii şi să coboare la nivelul solului, pentru a-şi căuta prada.

Uitându-se în jur, Toller descoperi că era ultimul om rămas în spaţiul liber. Tot personalul staţiunii se retrăsese în clădiri, iar echipajul aeronavei se afla în siguranţă, închis pe puntea inferioară. Putea fi acuzat de prostie că zăbovise atît de mult afară, dar făcea deseori acest lucru. Flirtul cu pericolul condimenta , într-un fel. existenţa sa banală şi reprezenta un mod de a demonstra diferenţa esenţială dintre el şi un membru tipic al unei familii de filosofi. În momentul acela mersul lui era mai lent şi mai degajat ca niciodată. în

timp ce urca panta uşoară spre clădirea supraveghetorilor. Se putea să fie privit, iar codul lui particular îi dicta: cu cît era mai mare pericolul de a fi atacat de o ptertha, cu atît trebuia să pară mai puţin speriat. Ajungând la uşă se opri şi rămase locului un moment, în ciuda senzaţiei că i se târăşte ceva pe spinare, înainte de a ridica zăvorul şi de a intra.

În urma lui, dominând cerul dinspre sud, cele nouă stele ale Copacului coborâră către orizont.

Capitolul 2

Prințul Leddreavohr Neldeever se lansase într-o aventură care-l făcea să se simtă iar tânăr

În calitate de fiu mai mare al regelui şi conducător al tuturor forțelor militare din Kolcorron, lumea se aştepta ca el să seocupe îndeosebi de probleme de politică şi de strategie generală a războiaielor. În privința bătăliilor individuale, locul lui era departe, în spate, într-un post de comandă bine apărat, din care putea dirija în siguranță operațiunile. Dar nu-i plăcea să stea deoparte şi să permită unor locțiitori, în a căror competență nu avea încredere, să se bucure de adevărata muncă de soldat. Practic, fiecare ofițer inferior sau pedestraş avea opoveste despre cum apăruse prințul alături de el în mijlocul bătăliei şi-l ajutase să scape. Leddravohr încuraja răspândirea legendelor, în interesul disciplinei şi moralității.

Supraveghea pătrunderea Armatei a Treia în peninsula Loongl, la marginea estică a posesiunilor kolcorroniane, când primise ştirea unei rezistențe puternice, neaşteptate, în regiunea deluroasă. Informația suplimentară că în zonă se aflau o mulțime de copaci brakka fusese suficientă pentru a-l aduce pe prinț în linia frontului. Schimbase cuirasa albă, regală, cu una făcută din piele opărită şi preluase personal comanda unei părți a forței expediționare.

La scurt timp după zori, însoțit de un sergent major experimentat, numit Reeff, îşi croia drum prin tufişurile pădurii, la marginea unei poieni întinse. Aici, atât de departe în est, preziua era mult mai lungă decât dupăziua, iar Leddravohr ştia că avea suficient răstimp de lumină în care să dezlănțuie un atac şi să execute operațiunea de curățire a terenului de duşmani, după aceea. Îi plăcea să ştie că alți inamici ai Kolcorron-ului se vor prăbuşi curând în fața spadei lui, scăldați în propriul lor sânge. Dădu la o parte, cu grijă, perdeaua de frunze, şi privi ce se întâmpla în față.

O zonă circulară, cu diametrul de vreo patru sute de yarzi, fusese complet curățată de vegetația înaltă - cu excepția unui pâlc de copaci brakka, aflați în centru. Aproape o sută de membri ai tribului gethan, bărbați şi femei, se strânseseră în jurul arborilor, cu atenția îndreptată asupra unui obiect aflat în vârful unui trunchi zvelt, dar puternic. Leddravohr numără copacii şi descoperi că erau nouă -

un număr care avea legături magice şi religioase cu constelaţia cerească a Copacului.

Ridică bioclul la ochi şi văzu, după cum se aştepta, că obiectul cățărat în arbore era o femeie dezbrăcată. Stătea îndoită peste vârful trunchiului, cu burta apăsată pe orificiul din centrul acestuia, ținută nemişcată de corzi înfăşurate în jurul membrelor.

- Sălbaticii aduc unul dintre sacrificiile lor stupide, şopti Leddravohr, dându-i binoclul lui Reeff.

Sergentul urmări scena mult timp, înainte de a-i înapoia instruentul.

- Oamenii mei ar folosi mai bine târfa asta, zise el. Oricum, lucrurile vor fi mai uşoare pentru noi.

Arătă tubul subțire, de sticlă, legat de încheietura mâinii lui. În interior se afla o bucată de trestie, care fusese însemnată cu vopsea neagră la intervale regulate. Un gândac-umblător devora bucata, la un capăt, acționând cu viteza constantă a soiului său.

- A trecut de al cincilea semn, mormăi Reeff. Celelalte cohorte trebuie să fie pe poziții, de acum... Ar trebui să intervenim, cât timp sălbaticii nu-s atenți.

- Încă nu, replică Leddravohr, continu-nd să privească prin binoclu. Văd două puncte de observare, îndreptate în afară Indivizii au devenit ceva mai prevăzători. Nu uita că au preluat, de undeva, ideea tunului. Trebuie să-i luăm complet prin surprindere, încât să n-aibă timp să tragă în noi. Nu ştiu ce gusturi ai, dar eu n-am chef să mă îndop cu pietre zburătoare. Le consider indigeste.

Reeff rânji aprobator şi propuse:

- Să aşteptăm până explodează copacul.

- Nu va dura mult, frunzele din vârf se îndoaie deja

Leddravohr urmărea cu interes cum cele mai de sus dintre cele patru perechi de frunze gigantice se ridicau din poziția orizontală - cvea normală - şi se înfăşurau în jurul trunchiului. Fenomenul se întâmpla de vreo două ori pe an, la un copac brakka matur în stare sălbatică, unul pe care un nativ din Kolcorron îl vedea rareori. În imperiu, permiterea unui brakka să se descarce era considerată ca o risipă de cristale energetice.

Urmă o scurtă pauză, după ce frunzele din vârf se strânseseră în jurul trunchiului Apoi a doua pereche tremură şi se ridică încet. Leddravohr ştia că, în adâncul solului, peretele ce împărțea în două camera de combustie a copacului începuse să se dizolve curând, cristalele verzi de pikon, care fuseseră extrase din

sol de către sistemul superior al rădăcinilor se vor amesteca în halvellul purpuriu, adunat de reţeaua inferioară de rădăcini. Căldura şi gazul generat vor fi reţinute o scurtă perioadă de timp - apoi arborele îşi va arunca polenul în aer, într-o explozie ce va fi auzită la o distanţă de câteva mile.

Stând întins pe patul de vegetaţie moale, Leddravohr simţi o căldură pulsând în pântecul lui şi-şi dădu seama că eraexcitat sexual. Îşi focaliză binoclul asupra femeii înlănţuite în vârful copacului, încercând să distingă detalii ale sânilor sau coapselor. Până în momentul acela rămăsese nemişcată, de aceea crezuse că-i inconştientă sau drogată, dar mişcarea frunzelor uriaşe către trunchi îi atrăsese, probabil, atenţia că viaţa ei se apropia de sfârşit. Dar membrele ei erau prea bine legaste ca să-i permită o zbatere adevărată. Începuse să-şi legene capul dintr-o parte în alta, agitând părul lung, negru, care-i ascundea faţa.

- Cătea proastă! şopti Leddravohr.

Îş limitase studierea triburilor gethane la informaţii despre capacitatea lor militară, dar presupunea că religia lor reprezenta amestecul neinspirat de superstiţii ce putea fi găsit în ţările mai înapoiate ale Lumii. După toate probabilităţile, femeia se oferise voluntară pentru rolul pe care-l juca în ritul de fertilitate, crezând că sacrificiul ei îi va garanta reîncarnarea ca prinţesă pe Supralume. Doze generoase de vin şi ciuperci uscate pot face asemenea idei convingătoare pentru moment, dar nu există nimic comparabil cu iminenţa morţii pentru a face pe cineva să revină la un mod mai raţional de gândire.

- O fi o cătea proastă, dar mi-ar place s-o am sub mine acum, mormăi reeff. Nu ştiu cine o să explodeze mai întâi - copacul sau eu.

- O să ţi-o dăruiesc, când s-o termina treaba, zâmbi Leddravohr. Care jumătate o iei prima?

Reeff se stâmbă dezgustat, exprimându-şi admiraţia pentru felul în care făcea faţă prinţul celui mai bun dintre oamenii săi în orice activitate soldătească, inclusiv debitarea obscenităţilor Leddravohr îşi îndreptă atenţia spre pândarii din posturile de observare ale gethanilor Binoclul îi arăta, după cum anticipase, că aceştia se uitau frecvent la copacul pentru sacrificiu, pe care începuseră să se ridice a treia preche de frunze. ştia că există o motivaţie botanică a comportării copacului - frunzele aflate în poziţie orizontală ar fi fost smulse de descărcarea de polen - dar

simbolismul sexual era puternic şi irezistibil. Leddravohr era convins că orice paznic gethan s-ar uita spre copac, în momentul suprem. Puse binoclul jos şi apucă spada, în clipa în care frunzele izbiră trunchiul. Fără nici o secundă de întârziere, perechea inferioară se puse în mişcare. Aggitaţia părului femeii devenise frenetică, iar strigătele ei se auzeau slab la marginea luminişului, amestecate cu cântecul unei voci masculine, care venea de undeva, din mijlocul adunării membrilor tribului.

- Zece nobili în plus pentru cel ce-l va aduce la tăcere pe preot, fşgşdui Leddravohr, reafirmându-şi aversiunea faţă de superstiţioşi, mai ales faţă de cei care erau pra laşi ca să-şi execute singuri victimele.

Duse mâna la coif şi desprinse gluga ce-i acoperea creasta purpurie. Tinerii locotenenţi care comandau celelalte trei cohorte văzură fulgerarea de culoare ivindu-se în pădure. Leddravohr intră în acţiune îndată ce a patra pereche de frunze se strânse în josul trunchiului, blânde ca nişte mâini de iubită. Femeia legată în vârful copacului tăcu brusc - poate obosise, poate înlemnise de groază. O tăcere intensă se întinse peste luminiş. Prinţul ştia că peretele din camera de combustie a copacului aproape dispăruse, că o cantitate de cristale verzi şi purpurii se amestecaseră deja, că energia eliberată de ele putea fi reţinută doasr câteva secunde...

Sunetul exploziei, deşi îndreptat în sus, fu îngrozitor. Trunchiul copacului se zgâlţâi şi se cutremură, când descărcarea de polen ţâşni spre cer, o coloană de vapori pătată momentan de sânge, încercuită concentric de fum.

Leddravohr simţi solul ridicându-se sub el, în timp ce valul exploziei gonea pe sub pădurea înconjurătoare. Apoi fu în picioare, alerrgând. Asurzit de uluitoare izbucnire de sunet, trebui să se bizuie numai pe ochi pentru a determina gradul de surpriză al atacului. În stânga şi în dreapta văzu crestele portocalii ale coifurilor purtate de doi dinrte locotenenţii săi, urmaţi de zeci de soldaţi ce se iveau dintre arbori. În faţă gethanii priveau ca vrăjiţi la copacul pentru sacrificii, ale cărui frunze începuseră să se desfăşoare. Puteau să descopere pericolul în orice clipă. Parcursese deja jumătate din distanţa până la cel mai apropiat paznic şi, dacă omul nu se întorcea spre el, urma să moară fără să ştie ce i se întâmplase

Dar individul se întoarse. Figura i se strâmbă, gura i se deschise, ca şi cum ar fi strigat un avertisment. Izbi cu piciorul în ceva ascuns în iarbă. Leddravohr ştia că acolo se află o versiune

gethană a unui tun - o teavă din brakka, fixată pe un suport jos - care se folosea doar împotriva [illegible] capsulă de sticlă sau ceramică cu sulfat - ar - aceste erau folosite pentru [illegible] nu se [illegible] - [illegible] a tunului [illegible] pe spada [illegible] permise lui Leddravohr [illegible] avertisment pentru [illegible] reapta [illegible] gethan dintr-o parte, exact când tunul explodă şi şi trimise împroşcătura într-un evantai de pietriş prin [illegible] Paznicul reuşise să-şi scoată spada, dar faptul că fusese atent la sacrificiu îl dezorientase şi îl facuse nepregătit de luptă. Leddravohr îl doborî cu o lovitură de spadă în ceafă, fără să şi întrerupă goana după care se aruncă în vălmăşagul de siluete omeneşti.

Timpul normal înceta să existe pentru el. În timp ce şi croia drum către centrul luminişului. Îşi dădea vag seama că sunetele încăierării erau întrerupte de bubuituri de tun. Printre gethanii pe care-i ucisese se aflau cel puţin doua femei tinere, un lucru care-i va face pe oameni să mârâie, mai târziu. Dar văzuse soldaţi buni pierzându-şi vietile pentru că încercaseră să deosebească sexele în timpul bătăliei. Transformarea unui măcel în ceva mai puţin ameţitor însemna luare de decizii, pierderea eficienţei în luptă - şi era nevoie doar de-o clipă pentru ca sabia duşmanului să-şi atingă ţinta.

Unii dintre gethani încercau să fugă, dar erau căsăpiţi sau izgoniţi înapoi de către kolcorronianii care-i înconjuraseră. Alţii luptau cât de bine puteau, dar faptul că fuseseră preocupaţi de ceremonie se dovedi fatal şi plătiră pentru lipsa lor de vigilenţă. Un grup de indivizi, aratând bizari în veşmintele din piele pestriţe şi cu părul împletit în cozi, se refugie între cei nouă copaci brakka, ca într-o fortificaţie naturală. Leddravohr văzu cum doi dintre oamenii şşi fură răniţi grav, dar din fericire, baricada gethanilor rezistă putin timp, pentru că aparatorii erau stânjeniţi de lipsa de spatiu şi reprezentau ţinte comode pentru sulitaşii din cohorta a doua.

Apoi bătălia se termină.

Odată cu [illegible] ţiei [illegible] şi [illegible] a [illegible] [illegible] Leddra[illegible] [illegible] [illegible] [

Bolta cerească pe care o vedea prințul părea ciudată pentru cineva născut în Kolcorron. Leddravohr crescuse având deasupra capului sfâșiată [illegible]
[illegible]
[illegible]
[

vorbească fără a folosi formulele tradiționale de adresare, reprezenta una din metodele prin care atrăgea afecțiunea și loialitatea trupelor. Păstra pentru sine faptul că motivele erau, în întregime, de ordin practic.

- Nu înaintăm către satul gethan? întrebă Chravell, cel mai înalt dintre locotenenți, vârându-și spada în teacă. Nu-i decât o milă până acolo, spre nord-est. Probabil că au auzit tunurile trăgând.

Leddravohr meditá un timp, apoi se interesă:

- Câți adulți au rămas în sat?

- Practic nici unul, după cum spun cercetașii. Au venit toți aici, să vadă spectacolul, răspunse Chravell, aruncând o privire în sus, spre zdrențele de carne și oase, fără nimic omenesc, care atârnau de vârful copacului.

În acest caz, satul a încetat să reprezinte o amenințare militară și a devenit bun din patrimoniu. Dați-mi o hartă.

Leddravohr luă foaia ce-i fusese întinsă și se așeză în genunchi, s-o desfășoare pe sol. Fusese alcătuită cu puțin timp înainte, de o echipă de supraveghera aeriană și reprezenta caracteristicile locale ce-ar fi putut interesa comandanții kolcorronieni - mărimea și localizarea așezărilor gethane, topografia, râurile și, lucrul cel mai important din punct de vedere strategic, distribuția copacilor brakka în rândul vegetației forestiere. Leddravohr o studie atent, apoi își exouse planurile.

La vreo douăzeci de mile dincolo de sat se găsea o comunitate mult mai mare, codificată G31, capabilă, conform estimărilor, să scoată la luptă trei sute de războinici Terenul până acolo era foarte dificil - dens împădurit și străbătut de creste abrupte, crevase și pârâuri iuți, - un adevărat coșmar pentru soldații kolcorroniani, cărora, prin originea lor, le plăcea războiul la șes.

- Trebuie ca sălbaticii să vină peste noi, decise Leddravohr. Un marș forțat pe un asemenea teren ar obosi orice om. Deci, cu cât vor veni mai iute, cu atât va fi mai bine pentru noi. Cred că ăsta-i un loc sacru pentru ei, nu?

- Sfânta sfintelor, răspunse Railo. E destul de greu să găsești nouă brakka atât de apropiați.

- Foarte bine! Primul lucru pe care-l avem de făcut e să doborâm copacii Instruiți santinelele să lase câtiva săteni să vină destul de aproape, cât să vadă ce se întâmplă, apoi să-i lase să plece. Iar exact înainte de micanoapte, trimiteți un detașament să dea foc satului - ca să-i obligăm să transmită mesajul Dacă avem

noroc, sălbaticii vor fi atât de obosiți când vor ajunge aici, încât vor avea putere doar să alerge drept în spadele noastre.

Leddravohr încheie acest plan, deliberat simplist, izbucnind în râs şi aruncând harta înapoi lui Chravell. Părerea lui era că gethanii din G31, chiar dacă vor fi stârniți să-i atace în grabă, reprezentau inamici mult mai periculoşi decât sătenii de la şes. Bătălia ce urma însemna nu numai experiență valoroasă pentru cei trei ofițerei mai tineri, dar şi posibilitatea de a demonstra că, la cei peste patruzeci de ani ai săi, era un soldat mai bun decât bărbații cu vârsta doar pe jumătate din a lui. Se ridică, respiră adânc, mulțumit, gândindu-se la continuarea zilei care începuse atât de bine.

În ciuda relaxării, obişnuința îl făcu să verifice cerul liber. Nu se vedea nici o ptertha, dar îi atrase atentia o mişcare într-o porțiune verticală de cer ce se vedea printre copacii din partea de vest. Luă binoclul, îl îndreptă spre pata de luminozitate şi, după un moment, surprinse imaginea unei aeronave ce zbura foarte jos.

Se îndrepta, evident, spre centrul de comandă al zonei, care se afla la cinci mile, pe marginea de vest a peninsulei. Nava era prea departe pentru ca Leddravohr să fie sigur, dar avusese impresia că văzuse simbolul penei-şi-spadei pe latura nacelei. Se încruntă, încercând să-şi imagineze ce motive provocaseră sosirea unui mesager al tatălui său într-o regiune atât de îndepărtată.

- Oamenii sunt gata de masă, zise Nothnalp, scoțându-şi coiful cu creastă portocalie, ca să-şi şteargă transpirația de pe gât. Pe căldura asta, n-ar fi rău dacă le-am da, în plus față de rație, câte două felii de carne sărată de porc.

- Cred că merită, îl aprobă Leddravohr

- Ar vrea şi să înceapă şi distracția cu femeile...

- Nu până când zona va deveni sigură. Verificați ca patrulele s-o parcurgă complet şi chemați mucoşii. Vreau să doborâți imediat copacii.

Prințul se despărți de locotenenți şi începu să cutreiere luminişul. Zgomotul predominant era, acum, cel al femeilor gethane care țipau în limba lor barbasră, în timp ce erau violate. Focurile bucătăriilor începuse să trosnească şi-l auzi pe Railo strigând ordine comandanților plutoanelor ce plecau în patrulare

Lângă baza unuia dintre copacii brakka se afla o platformă joasă din lemn, vopsită în verde şi galben cu pigmenți de matt, folosiți de obicei de către gethani. Trupul gol al unui bărbat cu barbă albă zăcea pe ea. Pe torsul lui se vedeau mai multe răni produse

prin înjurătură. Leddravohr presupuse că mortul era preotul care conducea o ceremonie de sacrificiu. Presupunerea lui fu confirmată când [illegible] Reeff [illegible] conversând cu un soldat de rând [illegible] nu se aşteaua dar [illegible] observă [illegible] mortului [illegible] târg. Îşi dădea [illegible] o ocazie, aşteptând să vadă dacă Reeff era capabil de vreo subtilitate. După un moment, sergentul îi împinse pe celălalt în faţă.

- Acesta-i Soo Eggezo, spuse Reeff. Un soldat bun. El l-a făcut pe preot să tacă.

- O treabă folositoare, Eggezo, îi spuse Leddravohr tânărului.

Individul amuţise, vizibil impresionat de prezenţa lui, aşa că nu-i răspunse. Urmă o tăcere stânjenită.

- Domnule, aţi oferit, cu generozitate, o răsplata de zece nobili pentru uciderea preotului, interveni Reeff, care continuă, cu o sinceritate prefăcută: Eggezo îşi întreţine părinţii, care locuiesc în Ro-Atabri. Banii aceştia înseamnă mult pentru el...

- Aqm înţeles.

Prinţul deschise punga şi extrase din ea o bancnotă de zece nobili, pe care o întinse lui Eggezo. Aşteptă până când degetele soldatului aproape se strânseseră pe pătratul albastru, din pânză de sticlă, apoi o vârî iute de unde o luase. Eggezo se uită încurcat la segent.

- Dacă mă gândesc bine, spuse Leddravohr, cred că aşa ar fi mai... convenabil.

Înlocui prima bancnotă cu două pătrate verzi, cu valoare de cinci nobili, şi le înmână tânrului. Se prefăcu că-şi pierde interesul pentru cei doi, care-i mulţumiră şi se grăbiră să plece. Făcură doar douăzeci de paşi şi se opriră să discute din nou în şoaptă, iar când porniră din nou, Reeff vârî ceva în buzunar. Leddravohr zâmbi şi reţinu numele sergentului, pentru altădată. Individul era lacom, stupid şi cu reacţii previzibile - făcea parte din soiul de oameni pe care-i folosea uneori. După câteva secunde, interesul pentru sergent fu împins într-un hinterland al conştiinţei, atunci când un urlet jovial de protest, ţâşnit dintr-o mulţime de gâtlejuri kolcorroniene, îi atrase atenţia că sosiseră mucoşii să dea gata crângul de copaci brakka.

Prinţul se ridică, dornic, ca oricine, să evite ca vântul să bată dinspre mucoşi spre el, şi se uită la cei patru bărbaţi pe jumătate

dezbrăcați, care se iviseră din pădurea înconjurătoare. Cărau ploști mari atârnate de cobilițe, cazmale și alte instrumente de căpat. Membrele lor era pătat de mucusul viu care reprezenta principala unealtă a meseriei lor. Orice artefact pe care-l diseca fusese făcut din sticlă piatră sau ceramică pentru că mucușii ăștia mari devorau rute orice alt material mai ales brakka. Chiar și cârpa dragonilor fusese țesută din sticlă moale.

- Dați-vă din drum, mâncătorilor de bălegari răcni conducătorul lor un individ burtos în timp ce trecea prin luminiș, către copacii brakka.

Cuvintele lui dezlănțuiră o avalanșă de insulte din parta soldaților, cărora le răspunseră ceilalți mucoși prin gesturi obcene. Leddravohr se mută, să rămâna în afara bătăii vântului dinspre indivizi, în parte din cauza duhori, pe care o răspândeau dar îndeosebi pentru a se asigura că nici un spor purtat de aer nu se va așeza pe el. Singura cale de a scăpa - chiar de cea mai ușoară contaminare - era o serioasă și dureroasă răzuire a pielii.

Când ajunseră la cel mai apropiat brakka, mucoșii își lăsară jos echipamentul și se apucară imediat de muncă. În timp ce săpau, pentru a scoate la iveală sistemul de rădăcini superioare - cel care extrăgea pikon - continuară să insulte soldații pe care-i vedeau. Puteau s-o facă nepedepsiți, pentru că se știau a fi piatra de căpătâi a economiei kolcorroniane, o elită în afara castelor căreia i se acordase privilegii unice. Erau plătiți zdravăn, pentru serviciile lor. După zece ani de trudă un mucos se putea pensiona, pentru a duce o viață de huzur - dacă supraviețuia procesului îndelungat de curățire de mucusul virulent.

Leddravohr urmări cu interes cum au fost scoase la iveală rădăcinile superioare. Un mucos deschise o ploscă de sticlă și începu să ungă ramificațiile principale cu clei de culoarea puroiului, folosind o spatulă. Mucusul - obținut din solventul pe care-l producea chiar brakka, pentru a dizolva diafragmele camerei de combustie - avea un miros șocant, de vomă plină cu bilă, amestecat în mod absurd cu unul plăcut de feriga albă. Rădăcinile, care ar fi rezistat celor mai ascuțite lame de bronz, cedară vizibil când structura lor celulară fu atacată. Alți doi mucoși le spărtecară cu securi din ardezie și, lucrând într-un ritm bine pus la punct, săpara mai departe, pentru a scoate la iveală sistemul de [illegible] inferioare, vitalul tămâios [illegible] valoroasă [illegible] rășinile [illegible] frase, evaluându-se

grijă să fie ținu'e separate, pe tipuri, înainte ca arborele să fie doborât.

- Dați-vă înapoi, mâncătorilor de bălegar! strigă mucosul mai în vârstă. Dați-vă înapoi şi..

Vocea i se opri când ridică privirea şi-şi dădu seama, pentru prima oară, că Leddravohr era de față. Făcu o plecăciune adâncă, cu o grație ce nu se potrivea cu goliciunea şi burta lui murdară, apoi spuse:

- Nu-mi pot cere scuze, prințe, pentru că, bineînțeles, remarcile mele nu vă erau adresate.

- Bine zis, replică Leddravohr, care aprecie vioiciunea minții individului - lucru la care nu se aşteptase. Mă bucur să aflu că nu suferi de tendințe sinucigaşe. Cum te cheamă?

- Owpope, prințe.

- Continuă-ți munca, Owpope. Nu mă plictisesc niciodată privind cum e produsă bogăția țării noastre.

- Bucuros, prințe, dar există riscul exploziei camerei de combustie, când găurim un copac.

- Continuați cu discreția voastră obişnuită, zise Leddravohr, încrucişându-şi brațele.

Auzul lui fin surprinse şoapte admirative printre soldații mai apropiați şi ştiu că adăugase ceva la reputația sa de prinț care păstrează legătura cu oamenii obişnuiți. ştirea se va răspândi iute - *Leddravohr îşi iubeşte poporul atât de mult, încât discută chiar şi cu un mucos*. Micul episod reprezenta un exercițiu deliberat pentru creerea unei imagini, dar, în realitate, nu se simțise înjosit vorbind cu un om ca Owpope, a cărui muncă era de-o importanță deosebită pentru Kolcorron. Disprețuia şi ura paraziții nefolositori, precum preoții şi filosofii. Aceştia urmau să fie primii excluşi din societate atunci când va ajunge rege.

Se aşeză şi-l privi pe Owpope aplicând un strat eliptic de mucus pe baza curbată a trunchiului de brakka. Dar atenția îi fu atrasă din nou de o mişcare pe cer, spre vest. Aeronava se întorcea şi naviga, împinsă de vânt, în fâşia îngustă ce despărțea Supralumea de peretele zimțat al copacilor. Apariția ei, după un timp atât de scurt, însemna că nu asolizase la G1, centrul de comandă al zonei. Căpitanul comunicase, probabil, cu baza prin transmițător solar şi venise apoi în zona înaintată a frontului - ceea ce însemna, aproape sigur, că aducea un mesaj urgent al regelui pentru Leddravohr.

Uimit, prințul își feri ochii de strălucirea soarelui, privind aeronava coborând încet și făcând manevrele necesare asolizării în luminișul din pădure.

Capitolul 3

Locuința lui Lain Maraquine - cunoscută sub numele de Casa Pătrată - se afla pe Muntele Verde o colină domoală din suburbia de nord a capitalei kolcorroniane. Ro-Atabri.

De la fereastra biroului său vedea o imagine panoramică a diferitelo districte ale oraşului - cel rezidențial, cel comercial, cel industrial, cel administrativ - aşa cum se înşirau ele de-a lungul râului Bolann, făcând loc în partea îndepărtată a țărmului parcurilor naturale ce găzduiau cele Cinci Palate. Familiile conduse de seniorul filosof căpătaseră locuințe şi alte clădiri în oraş pe vremea regelui Bytran IV, cu multe veacuri în urmă, pe când munca lor era apreciată

Însuşi seniorul filosofilor locuia aici, într-o clădire întinsă, cunosută drept Turnul Muntelui Verde iar casele celor din subordinea sa fuseseră plasate astfel încât să poată comunica între ele prin transmițător solar - o dovadă a importanței de altădată a ordinului. Acum, toate acestea reprezentau doar un motiv de gelozie şi resentimente pentru conducătorii altor ordine. Lain Maraquine ştia că superiorul industrialilor, prințul Chakkel, dorea în mod special Muntele Verde, ca podoabă a propriului imperiu, şi făcea tot ce-i stătea în putere pentru ca filosofii să fie deposedați şi mutați în locuințe mai umile.

Era începutul dupăzilei, zona abia ieşise din umbra Supralumii, iar oraşul arăta minunat întorcându-se la viață după un somn de două ore. Culorile galbene , portocalii şi roşii ale copacilor care-şi lepădau frunzele contrastau cu verdele deschis sau întunecat al arborilor aflati într-o altă perioadă a ciclului vieții, care abia înmuguriseră sau aveau frunziş complet. Ici, colo, anvelopele în nuanțe vii ale aeronavelor alcătuiau elipse sau cercuri pastel, iar pe râu puteau fi zărite pânzele albe ale corăbiilor oceanice care aduceau, din părțile îndepărtate ale Lumii, mii de lucruri necesare.

Aşezat la biroul său de lângă fereastră, Lain uitase de peisajul spectaculos Toată ziua îl măcinase o atâțare ciudată şi un simțământ profund de neliniște. Nu putea fi sigur dar presimțea că agitația aceea mintală semnaliza ceva de-o importanță aparte

Un timp fusese intrigat de-o similaritate semnificativă - provenind dintr-o mulțime de surse - a problemelor tratate de

departamentul său. Probleme de rutină, practice, de tipul celei ridicate de un cârciumar care dorea să cunoască forma cea mai economică de oală cu care să vândă o cantitate fixă de vin, sau de un fermier care încerca să stabilească cea mai bună rotație a culturilor pe o anumită suprafață de teren.

Se aflau departe de zilele când predecesorii săi fuseseră însărcinați cu estimarea mărimii cosmosului, dar Lain bănuia că undeva, în miezul ghicitorilor comerciale banale, se afla un concept ale cărui implicații erau mai universale decât enigmele astronomiei. În fiecare caz avea o cantitate, a cărei valoare se stabilea în funcție de schimbările altei cantități, iar problema consta în găsirea echilibrului optim. Soluțiile tradiționale implicau aproximări numerioase sau determinarea vârfurilor pe un grafic, dar o voce interioară începuse să-i şoptească lui Lain un mesaj cutremurător: că se putea ajunge prin metode algebrice la o soluție *precisă* doar scriind câteva semne cu pana. Ceva legat de noțiunea matematică de limită, de ideea că...

Trebuie să mă ajuți să întocmesc lista oaspeților, zise Gervaise, pătrunzând în camera panelată. Nu pot plănui nimic, dacă nu știu nici măcar câte persoane vor veni.

Sclipirea din adâncurile minții lui Lain se stinse brusc, lăsându-i o senzație de pierdere, care dispăru imediatce se uită la unicasoția sa cu păr negru. Sarcina, aflată abia la început, o făcuse să slăbească, să fie palidă, cu cearcăne - dar toate acestea scoteau în evidență, într-un fel, inteligența şi tăria ei de caracter. Lui Lain i se părea că nu fusese niciodată mai frumoasă, dar şi-ar fi dorit ca ea să nu fi insistat să aibă copii. Trupul ei zvelt, cu coapse subțiri, nu i se părea potrivit pentru maternitate şi se temea de felul în care aveau să se sfârşească lucrurile.

- Oh, îmi pare rău, Lain, spuse ea, îngrijorată. Te-am întrerupt din ceva important?

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap, impresionat încă o dată de talentul ei de a ghici gândurile altora.

- Nu-i prea devreme să ne facem planuri pentru Sfârşitul Anului?

- Ba da, răspunse ea, înfruntându-i calmă privirea - felul ei de-al provoca să găsească ceva rău in faptul că era eficientă. Să revenim la oaspeții tăi.

- Promit că o să scriu o listă până la sfârşitul zilei. Presupun că va fi cea obişnuită, deşi nu-s sigur că Toller va fi acasă anul

acesta...

- Sper să nu fie, zise Gesalla, strâmbând din nas. Ar fi *atât* de plăcut să avem o petrecere fără certuri sau încăierări...

- Dar *este* fratele meu, protestă fără convingere Lain.

- Probabil frate vitreg.

Buna dispoziție a lui Lain dispăru

- Mă bucur că mama nu mai trăieşte, că n-a auzit asemenea comentarii...

Gesalla veni imediat lângă el, i se aşeză pe genunchi, îl sărută pe gură, mângâindu-l pe obraji cu amândouă mâinile, făcându-l să-i răspundă cu patimă. Un truc al ei, pe care bărbatul îl cunoştea, dar care rămânea eficient. Cu simțurile nepotolite de doi ani de căsnicie, Lain îşi strecură mâna sub bluza ei albastră şi-i mângâie sânii mici. După un moment, femeia îl privi solemn.

- N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect față demama ta. Numai că Toller *arată* mai mult a soldat decât a membru al acestei familii.

- Uneori au loc salturi genetice...

- Și faptul că nu poate să citească...

- Am mai discutat despre astea, zise Lain, răbdător. Când o să-l cunoşti mai bine pe Toller, o să-ți dai seama că-i la fel de inteligent ca oricare membru al familiei. *Poate* să citească, dar nu fluent, din cauza unei probleme de percepere a cuvintelor tipărite. Oricum, mulți dintre militari ştiu să citească, aşa că observația ta nu-i relevantă.

- Bine, mormăi Gesalla, nemulțumită. Dar de ce trebuie să provoace scandal oriunde se duce?

- Mulți oameni fac asta, inclusiv o persoană al cărui sân stâng e în palma mea, în clipa asta.

- Nu încerca să mă atragi spre alte lucruri - mai ales în acest moment al zilei.

- Bine, dar de ce te supără Toller atât de mult? Vreau să spun că aici, pe Muntele Verde, suntem înconjurați de individualiști, de indivizi aproape excentrici

- ți-ar plăcea să fiu o femelă simplă, fără mândrie şi fără opinii?

Apoi Gesalla sări în picioare, trupul ei uşor desprinzându-se iute de coapsele lui. Privi, cu o expresie de dezamăgire, în incinta înconjurată cu ziduri din fața casei

Îl aşteptai pe seniorul Glo?

- Nu.

- Ghinion... Vine, spuse ea, grăbindu-se spre uşa încăperii. Dispar îainte să sosească. Nu suport să pierd o jumătate de zi ascultându-i mormăitul nesfârşit. Ca să nu menţionez şi insinuările obscene!

Îşi strânse veşmântul lung, până la glezne, şi fugi, fără zgomot, spre scara din spate.

Lain îşi scoase ochelarii de citit şi se uită după ea, dorindu-şi să nu mai revină niciodată asupra originii fratelui său. Aytha Maraquine, mama sa, murise născându-l pe Toller, aşa că, dacă avusese o legătură adulterină, plătise din plin. De ce nu lăsa Gesalla lucrurile aşa cum erau? Lain fusese atras de independenţa ei intelectuală, la fel de mult ca şi de frumuseţea şi graţia fizicului, dar nu-i accepta duşmănia faţă de fratele lui. Spera să nu se ajungă la fricţiuni casnice de durată.

Sunetul unei uşi de trăsură trântită îi atrase atenţia spre lumea exterioară. Seniorul Glo abia coborâse din faetonul vechi, dar impresionant, pe care-l folosea pentru drumuri scurte prin oraş. Vizitiul, ţinând cei doi corn-albaştri de frâu, dădea din cap şi se agita, în timp ce primea un lung şir de instrucţiuni de la stăpânul lui. Lain ştia că seniorul filosofilor folosea o sută de cuvinte când zece ar fi fost de ajuns şi începu să se roage ca vizita să nu se transforme într-un test de anduranţă. Se duse la dulap, turnă vin negru în două pahare şi aşteptă în uşa încăperii până apăru Glo.

- Eşti foarte amabil, îi spuse seniorul, luând paharul şi ducându-se spre cel mai apropiat scaun.

Deşi nu împlinise încă şaizeci de ani, arăta mult mai bătrân, din cauza figurii rotunde şi a dinţilor ce se reduseseră la câteva cioturi cafenii, răspândite în spatele buzei de jos. Respira zgomotos, pentru că urcase scările, iar burta i se ridica şi cobora sub roba neoficială, cenuşie cu alb

- E o plăcere să vă văd, seniore, zise Lain, întrebându-se dacă vizita avea un motiv anume, ştiind că nu va avea nici un succes dacă încerca să obţină informaţia mai devreme.

Glo sorbi jumătate din vin, dintr-o înghiţitură.

- Si mie-mi face plăcere, băiete. Am cveva... hmm... *cred* că am ceva să-ţi arăt. O să-ţi placă

Puse paharul de-o parte, scotoci în faldurile veşmântului şi scoase un pătrat din hârtie pe care-l înmână lui Lain. Era uşor lipicios şi avea culoarea cafeniu deschis, cu excepţia unei pete

circulare, pestrite de-o nuanță mai închisă aflata în centru

- Îndepartatalume, identifică Lain cercul drept imaginea celeilalte planete importante din sistemul local care orbitează soarele la o distanță dublă decât cea a perechii Lume - Supralume. Imaginile sunt din ce în ce mai bune.

- Da, dar nu le putem face să devină permanente. Asta s-a șters. hmm... considerabil de azi noapte. Abia se mai văd calotele polare, dar au fost, la început, foarte clare. Păcat.

Glo își luă poza înapoi și o privi atent, tremurând din cap și sugându-și dintii

- Calotele polare erau limpezi ca lumina zilei. Limpezi ca lumina zilei, îti spun! Tânărul Enteth a obținut o foarte bună confirmare a unghiului de... hmm... înclinare. Lain, ai încercat să-ți închipui cum ar fi să trăiești pe o planetă a cărei axă e aplecată? Ar exista o perioadă fierbinte a anului cu zile lungi și nopți scurte, și o perioadă... hmm... rece cu zile lungi... vreau să zic zile *scurte*... și nopți lungi... totul depinzând de locul pe orbită în care se află planeta. Culorile care se schimbă pe Îndepărtatalume arată că *toată* vegetația e angrenată într-un singur... hmm... ciclu general

Lain își stăpâni nerăbdarea și plictiseala, în timp ce Glo se lansă în una dintre piesele lui de rezistență. Ce ironie crudă că seniorul filosofilor se senilizase prematur! Lain - care avea un respect autentic pentru bărbatul mai în vârstă - considera de datoria lui să-i acorde sprijin deplin, profesional și profesional. Umplu din nou paharul vizitatorului și făcu comentariile potrivite, în timp ce Glo șerpuia prin astronomie elementară și botanică, printre diferențele dintre ecologia unei planete cu ax înclinat și Lume.

Pe Lume, unde nu existau anoptimpuri, primii fermieri adevărați avuseseră grijă să separe amestecul natural de ierburi comestibile în culturi sincrone, care ajungeau la maturitate în același timp: șase culturi pe an reprezenta norma acceptată pe cea mai mare parte a planetei. După aceea, agricultura se redusese la problema de a planta și secera șase parcele aflate în stadii adiacente, pentru a menține rezervele de grăunțe, fără probleme de depozitare pe termen lung. În vremurile moderne, țările mai avansate găsiseră că era mai eficient să dedice ferme întregi unei culturi cu un singur ciclu, de a lucra în combinații de șase - sau multiplu de șase - ferme, dar principiul rămăsese același.

Când fusese tânăr, Iain Maraquine se distinsese prin speculațiile sale despre viața pe alte planete - presupunând că

existau în alte părți ale universului și că erau locuite de ființe inteligente - dar descoperise repede că matematica îi oferea teluri mai înalte pentru aventura intelectuală. Acum își dorea doar ca Glo să plece și să-l lase să-și continue munca sau să-i explica care era scopul vizitei Redevenind atent la discursul încâlcit, descoperi ca Glo revenise la experimentele fotografice și la dificultatea de a produce emulsii din celule vegetale, sensibile la lumină, care să păstreze imaginea mai mult de câteva zile.

- De ce-i important lucrul acesta? întrebă Lain Oricare om din echipa de la observator ar desena o imagine mai buna.

- Astronomia reprezintă doar o parte, băiete - scopul e de a produce... hmm... imagini clare de clădiri, peisaje, oameni.

- Avem deja desenatori și artiști care pot face asta.

Glo dădu din cap și zâmbi, arătându-și ruina dinților, apoi spuse, cu o fluență neobișnuită:

- Aceștia pictează doar ceea ce consideră ei - sau patronii lor - că-i important Pierdem prea mult. Timpul ne alunecă printre degete. Aș vea ca fiecare om să fie propriul lui artist - atunci ne vom descoperi istoria.

- Credeți că-i posibil?

- Fără îndoială. Prevăd ziua în care fiecare om va avea material fotosensibil și va face o poză *a orice*, într-o clipă.

- Ne depășiți pe toți, spuse Lain, impresionat, simțind că, pentru un moment, fusese în prezența seniorului Glo, cel ce fusese cândva. Vă înălțați mai sus ca oricine.

Glo păru încântat.

- Lasă.. mai dă-mi. hmm... vin.

Se uită atent la pahar în timp ce era umplut, apoi se rezemă de speteaza scaunului.

- N-o să giceşti ce s-a întâmplat!

- Ați lăsat gravidă o tânără inocentă.

- Mai încearcă.

- O tânără inocentă v-a lăsat gravid pe dumneavoastră.

- E ceva serios Lain zise Glo, făcând un semn cu mâna, pentru a arăta că trecuse momentul glumelor Regele și prințul Chakkell au descoperit brusc că ducem lipsă de brakka.

Lain înțepeni, în timp ce ducea paharul la buze.

- Nu-mi vine să cred, după cum ați prevăzut! Câte rapoarte și studii le-am trimis, în ultimii zece ani?

- Am pierdut socoteala, dar se pare că, până la urmă, au avut efect. Regele a solicitat o şedinţă a... hmm... înaltului consiliu.

- N-am crezut că o s-o facă. Veniţi de la palat?

- Ah... nu. Am aflat de întrunire acum câtevazile, dar n-am apucat să-ţi transmit ştirea, pentru că regele m-a trimis la Sorka - dintre toate locurile posibile, tocmai acolo! - cu altă... hmm... problemă. M-am întors abia în preziua asta.

- V-a prins bine o zi de vacanţă.

- N-a fost vacanţă, băiete, zise Glo, dând din capul său mare, părând foarter serios. Am fost cu Tunsfo - am urmărit un medic făcând autopsia unui soldat. Recunosc că stomacul meu nu e potrivit pentru aşa ceva.

- Vă rog! Nu-mi pomeniţi de asta! exclamă Lain, simţind o apăsare uşoară pe diafragmă la gândul cuţitelor spintecând pielea palidă, scoţând la iveală scârboşeniile de dedesubt. Ce-a vrut regele să faceţi?

Glo se lovi cu palma în piept.

- Eu sunt seniorul filosofilor! Cuvântul meu cântăreşte încă mult în faţa regelui! Se pare că soldaţii şi aeronauţii noştri sunt... hmm... demoralizaţi din cauza zvonurilor că n-ar fi bine să te apropii de cei ucişi de ptertha.

- N-ar fi bine? De ce?

- Se spune că mai mulţi soldaţi au contactat pterthacoză transportând victimele.

- Ce aiureală! exclamă Lain, sorbind prima oară din vin Ce-a găsit Tunsfo?

- Era pterthacoză. Nici urmă de îndoială. Splina arăta cât o minge. Concluzia oficială a fost că soldatu; îbtâlnise un glob la căderea nopţii şi a înghiţit praful fără să ştie - sau că a spus... hmm... minciuni. Se întâmplă. Unii oameni nu pot face faţă situaţiei. Reuşesc să se *auto*-convingă cş n-au păţit nimic.

- Înţeleg, zise Lain, cutremurându-se. Există această tentaţie. La drept vorbind, cel mai slab curent de aer poate însemna diferenţa între viaţă şi moarte.

- Aş prefera să discutăm despre problemele noastre, spuse Glo, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră Această întâlnire este importantă pentru noi, băieteO şansă pentru ordinul filosofilor de a câştiga recunoaşterea poziţiei pe care o merită, revenirea la vechiul statut. Aş vrea să pregăteşti tu personal graficele - fă-le mari, colorate şi... hmm... simple - arată cât pikon şi halvell pot

avea kolcorronienii în următorii cincizeci de ani. Cu un pas de cinci ani - las problema în seama ta. Trebuie să arătăm cum, pe măsură ce va descreşte cererea pentru cristale naturale, rezervele noastre de copaci brakka cultivaţi vor creştepână când..

- Luati-o mai încet, seniore protestă Lain, dezamăgit să vadă că retorica vizionară a lui Glo îl dusese pe acesta departe de realitate Nu vreau să par pesimist, dar nu există nici o garanţie că putem produce *vreun* cristal în următorii cincizeci de ani. Cel mai bun pikon obţinut în prezent are o puritate doar de 30 %, iar halvell-ul nu-i mai bun

Glo râse, ambiţionat.

- Asta pentru că nu avem sprijinul deplin al regelui. Dacă am avea resursele necesare, am putea rezolva problemele de purificare în câţiva ani. Sunt sigur! Regele mi-a permis să-i folosesc mesagerii pentru a-i chema pe Sisstt şi Duthorn. Aceştia îi pot prezenta rapoarte la zi despre progresele făcute, fapte concrete, care îl vor impresiona pe rege Trebuie să fim practici. Băiete, vremurile se schimbă. Mi-e rău...

Glo se prăbuşi pe scaun, cu o zguduitură care zgâlţâi ceramica decorativă de pe peretele apropiat.

Lain ştia că trebuia să se ducă la el, să-i ofere sprijin, dar se trezi dând înapoi. Glo arăta de parcă ar fi fost gata să vomite în orice clipă, iar a fi lângă el când s-ar fi întâmplat asta ar fi însemnat proastă creştere. Mai mult, venele umflate de la tâmplele lui Glo păreau gata să pleznească. Ce s-ar întâmpla dacă din ele ar ţâşni sânge? Lain încercă să-şi închipuie ce-ar face dacă l-ar mînji sângele altuia. Îşi simţi din nou stomacul crispându-se.

- Să vă aduc ceva? întrebă el, speriat. Nişte apă?

- Vreau vin! ceru Glo, ridicând paharul.

- Credeţi că-i bine?

- Nu fii atât de băţos, băiete. E cel mai bun tonic care există. Dacă ai bea mai mult vin, ai pune nişte carne pe hmm... oasele tale

Glo se uită la pahar în timp ce Lain i-l umplea. Culoarea îi reveni în obraji

- Despre ce vorbeam?

- Nu cumva despre ceva ce ar implica renaşterea civilizaţiei?

- Ai devenit sarcastic? întrebă Glo, plin de reproş

- Îmi pare rău, seniore. Conservarea copacilor brakka a fost pasiunea mea E un subiect care mă scoate uşor din ţâţâni.

- Îmi amintesc, replică Glo, privind prin camera şi remarcând utilizarea ceramicii şi sticlei la piesele de mobilier care, aproape în toate casele, erau făcute din lemn negru. Nu crezi că... hmm.. exagerezi?

- Simt că aşa trebuie să fac, răspunse Lain, ridicând mâna stângă şi arătându-i inelul negru de pe al şaselea deget. Singurul motiv pentru care îl port este că-i însemnul de căsătorie primit de la Gesalla.

- Ah, da, Gesalla, îşi rânji Glo dinţii rari, într-o parodie de lascivitate. Jur că într-una din nopţile astea voi avea companie în pat!

- Patul meu e patul dumneavoastră, zise liniştit Lain, conştient că seniorul Glo nu va profita niciodată de dreptul nobilului de a avea orice femeie din grupul social a cărei căpetenie ereditară era - un obicei străvechi în Kolcorron, încă respectat în familiile importante - iar glumele ocazionale ale lui Glo reprezentau mai degrabă o metodă de a sublinia superioritatea culturală a ordinului filosofilor, care renunţase la această practică.

- Având în vedere opiniile tale extremiste, continuă Glo, revenind la subiectul iniţial, n-ai putea să adopţi o atitudine mai pozitivă la întrunire? Nu pari încântat că se ţine.

- Ba da, sunt încântat. Eun pas în direcţia corectă, dar a fost făcut *prea târziu* ştiţi că-i nevoie de cincizeci, şaizeci de ani pentru ca un brakka să ajungă la maturitate, să intre în faza de polenizare. Trebuie să aşteptăm acest timp chiar dască am putea obţine cristale pure chiar acum - o perioadă înspăimântător de lungă!

- Cu atât mai mult trebuie să facem planuri, băiete!

- Adevărat, dar cu cât e mai mare nevoie de un plan, cu atât sunt mai reduse şansele de a fi acceptat.

- Foarte profund! Acum explică-mi ce-ai vrut să spui.

- A existat un moment, probabil cu cincizeci de ani în urmă, când imperiul putea să echilibreze cererea şi oferta prin introducerea câtorva măsuri de bun simţ, pentru conservarea copacilor Dar prinţii n-au vrut să asculte. Acum ne aflăm într-o situaţie care cere măsuri cu adevărat drastice. Vă imaginaţi cum va reacţiona Leddravohr la propunerea ca toată productia de armament să fie sistată pentru douăzeci sau treizeci de ani?

- Nu merită să ne gândim la aşa ceva Dar nu exagerezi cumva dificultăţile?

- Uitaţi-vă la aceste grafice.

Lain se duse la un şir de scrinuri joase, luă o foaie lungă şi o întinse pe pupitru, de unde putea fi văzută de Glo. Apoi îi explică diagrama în culori, ocolind pe cât putea matematica prea complicată, analizând cum cererea crescândă de cristale energetice şi brakka interacţiona cu alţi factori, precum reducerea vitezei de creştere a arborilor şi întârzierile de transport. O dată sau de două ori, în timp ce vorbea, îi veni în minte că şi aici erau probleme de aceeaşi nivel general ca acelea la care se gândise mai devreme. Atunci fusese chinuit de sentimentul că era pe cale să găsească o nouă cale, în întregime nouă, pentru a le rezolva, ceva în legătură cu conceptul matematic de limită. Dar acum consideraţiile materiale şi umane îi diminuau claritatea gândurilor.

Printre ele era şi faptul că seniorul Glo, care urma să fie principalul purtător de cuvânt al filosofilor, devenise incapabil să urmărească argumentaţii complexe. În plus faţă de o aversiune naturală, Glo căpătase obiceiul de a se îmbuiba cu vin în fiecare zi. Acum dădea din cap şi-şi sugea dinţii, încercând să pară interesat, dar pleoapele4 cărnoase coborau cu o frecvenţă sporită.

- Deci asta-i extinderea problemei, seniore, zise Lain, vorbind cu o înflăcărare exagerată, pentru a atrage atenţia lui Glo. Vreţi să auziţi punctul de vedere al departamentului meu privind felul de măsuri necesare pentru a menţine criza la proporţii rezonabile?

- Da, stabilitate, de asta avem nevoie!

Glo ridică brusc capul şi, pentru un moment, păru pe altă lume, uitându-se la figura lui Lain de parcă o vedea prima oară în ziua aceea

- Unde suntem?

Lain se simţi deprimat şi teribil de speriat.

- Poate ar fi mai bine să vă trimit un rezumat la Turn, să-l citiţi în linişte. Când se reuneşte consiliul?

- În dimineaţa zilei două sute. Da, regele a hotărât să fie în ziua două sute. În ce zi suntem?

- Unu-nouă-patru.

- N-a rămas mult timp, zise trist Glo. Am promis regelui să am o contribuţie... hmm... semnificativă.

- Veţi avea.

- Nu de asta am .. mormăi Glo, apoi se ridică, tremurând puţin, după care îl privi pe Lain cu un zâmbet ciudat sfios. Chiar crezi ce-ai spus?

Lain clipi, incapabil să situeze întrebarea lui în contextul

potrivit

- Seniore?

- Despre... zborul meu înalt... că văd mai departe..

- Bineînțeles. răspunse Lain. stânjenit. Am fost cât se putea de sincer.

- Bine. Dacă-i așa...

Glo se ridică şi-şi îndreptă pieptul dolofan, regăsindu-şi deodată jovialitatea normală

- Le vom arăta noi. Le vom arăta la *toți*!

Se duse spre ușă, se opri cu mâna pe clanța de porțelan

- Trimite-mi un rezumat mai curând.. hmm... posibil. Oh. bine că mi-am adus aminte. i-am transmis lui Sisstt să-l aducă pe fratele tău cu el.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră. seniore, spuse Lain. simțind că plăcerea revederii lui Toller era diminuată de posibila reacție a Gesallei la aflarea ştirii

- Cred că am fost prea aspri cu el. Adică să-l trimitem un an într-un loc mizerabil ca Haffanger doar pentru că i-a dat lui Ongmat un pumn în barbă...

- Cu rezultatul că falca lui Ongmat s-a rupt în două locuri

- Da, a fost un pumn *tare*, necheză Glo. Iar noi am profitat cu toții că Ongmat a trebuit să tacă un timp.

Chicotind, seniorul dispăru pe coridor, tropăind cu sandalele pe podeaua din mozaic.

Lain se duse la pupitru, ținând paharul cu vin, de care abia se atinsese, în mână. şi se așeză, răsucind lichidul negru pentru a crea modele de lumină pe suprafața acestuia. Aprobarea glumeață de către Glo a violenței lui Toller reprezenta una dintre metodele mărunte prin care acesta reamintea membrilor ordinuului filosofic că el era de origine regală şi avea sânge de cuceritor în vene. şi arătase că se simțea mai bine, că-şi recâştigase stima de sine, dar nu micşorase cu nimic grija lui Lain pentru starea fizică şi morală a bătrânului.

În câțiva ani. Glo ajunsese un incompetent bâlbâit şi zăpăcit. Nepotrivirea pe post îi era tolerată de majoritatea conducătorilor de departamente. unii dintre ei apreciind libertatea personală suplimentară care decurgea de aici, dar exista un sentiment general de demoralizare. din cauza continuei pierderi de prestigiu a ordinului. Regele Prad, fiind în vârstă. păstra o simpatie indulgentă pentru Glo şi. din acest motiv, se spunea că dacă filosofia ajunsese să fie

privită ca o glumă. era potrivit să fie reprezentată la curte de un bufon.

Dar Lain considera că nu era nimic amuzant într-o reuniune a înaltului consiliu. Persoana care va prezenta necesitatea unei conservări riguroase a copacilor brakka trebuia s-o facă plin de elocvență și forță. să folosească argumente complexe și să le justifice naebătut cu date statistice. Poziția sa va fi nepopulară și va atrage. în special. ostilitatea ambițiosului prinț Chakkell și a sălbaticului Leddravohr.

Dacă Glo se va dovedi incapabil să învețe rezumatul în timpul rămas până la întrunire era posibil să apeleze la un delegat care să vorbească în locul lui, iar gândul că va trebui să-i înfrunte pe Chakkell și Leddravohr - chiar numai verbal - îi producea lui Lain panică, lucru ce amenința să-i afecteze vezica. Vinul din pahar reflecta acum un model din cercuri concentrice tremurătoare.

Lain puse paharul jos și începu să respire adânc și constant, așteptând să-i înceteze tremurul mâinilor.

Capitolul 4

Toller Maraquine se trezi ştiind - lucru în acelaşi timp disturbant şi încurajator - că nu era singur în pat.

Putea simţi căldura trupului femeii care stătea întinsă în stânga lui, cu un braţ pe burta lui, cu un picior cătărat pe coapsa sa Senzaţiile erau plăcute fiind nefamiliare. Rămase liniştit, privind în tavan, încercând să-şi amintească exact circumsatntele ce-i aduseseră o companie feminină în apartamentul lui auster din Casa Pătrată.

Sărbătorise întoarcerea sa în capitală cu un raid prin tavernele pline din districtul Samluc. Începuse turul devreme. în ziua precedentă şi avusese intenţia să-l termine la sfârşitul unei nopţi. dar berea şi vinul fuseseră convingătoare şi cunoscuţii pe care-i întîlnise îi păruseră, mai tîrziu, prieteni scumpi. Continuase să bea în dupăamiaza şi chiar în noapte. bucurîndu-se că a scăpat de mirosul cazanelor de pikon, iar în ultima fază începuse să observe aceeaşi femeie alături de el în mulţime. mult prea des ca să fie doar o întâmplare.

Avea păr roşcat şi sâni înalţi, plini, era lată în umeri şi şolduri - felul de femeie la care visase Toller în timpul exilului său în Haffanger. Mesteca, obraznică. o crengută de prietenul-fecioarei. Îşi amintea limpede figura ei rotundă deschisă, necomplicată, cu obrajii îmbujoraţi din cauza vinului. Zâmbetul ei fusese foarte deschis. tulburat doare de lipsa unei mici plăcuţe triunghiulare de pe un incisiv din faţă. Toller găsise că-i uşor să-i vorbească, că-i uşor să râdă cu ea, iar la sfârşit i se păruse cel mai normal lucru din lume să petreacă noaptea împreună.

- Mi-e foame. zise ea brusc. ridicându-se şi aşezându-se lângă el. Vreau ceva de mâncare.

Toller aruncă o privire apreciativă asupra pieptului ei gol, splendid. şi zâmbi:

- Dar dacă eu vreau altceva mao întâi?

Ea păru dezamăgită, dar numai o clipă, apoi îi răspunse la zâmbet şi se aplecă, atingându-i pieptul cu sânii.

- Dacă nu eşti atent. te călăresc până mori!

- Încearcă! zise Toller. iar zâmbetul i se tranformă într-un chicotit încântat.

O trase spre el O căldură plăcută îi apinse trupul şi mintea când se sărutară, dar după un moment Toller îşi dădu seama că se întâmpla ceva rău, avea un simţământ meschin de stânjenealâ Deschise ochii şi identificâ imediat una din sursele îngrijorării sale - lumina din dormitopr indica faptul că zorile trecuseră demult. Era dimineaţa zilei două sute şi promisese fratelui său că se va trezi odată cu ivirea luminii să-l ajute să transporte nişte hărţi şi un şevalet la Marele Palat. O sarcină banală, pe care putea s-o facă oricine, dar Lain păruse dornic s-o facă el, probabil ca să nu-l lase singur în casă cu Gesalla.cât timp dura şedinţa lungă a consiliului.

Gesalla!

Toller aproape gemu când îşi aminti că n-o văzuse pe Gesalla în ziua precedentă. Sosise de la Haffanger în ziua precedentă dimineaţa devreme şi, după o scurtă discuţie cu fratele său - în care timp Larn fusese preocupat doar de hărţile lui - se dusese să chefuie în cârciumi Gesalla, ca unică soţie a lui Larn, era stăpâna casei şi se aştepta ca Toller să-şi exprime respectul cuvenit la masa de seară. Altă femeie ar fi ignorat greşeala lui de comportare, dar mofturoasa şi neînduplecata Gesalla trebuia să fie furioasă În timpul zborului spre Ro-Atabri. Toller jurase că, pentru a evita să producă încordare în casa fratelui său, va sta liniştit în dreapta Gesallei - şi o insultase din prima zi. O limbă umedă ce se freca de a lui îi aminti lui Toller că încălcarea protocolului casnic fusese mai mare decât ştia Gesalla

- Îmi pare rău, spuse el, eliberându-se din îmbrăţişare, dar acum trebuie să pleci acasă.

Femeia rămase cu gura căscată

- Ce?

- Hai, grăbeşte-te!

Toller se ridică, îi strânse hainele într-o legătură şi i-o împinse în braţe. Apoi deschise un dulap şi începu să aleagă haine curate pentru el însuşi.

- Ce-i cu gustarea mea?

- N-avem timp, trebuie să te scot de aici.

- Grozav! spuse ea cu amărăciune, începând să sorteze fâşiile şi panglicile de stofă aproape transparentă, care reprezentau singura ei îmbrăcăminte

- ţi-am spus că-mi pare rău, mormăi Toller în timp ce se silea să-şi pună nişte nădragi ce păreau că se opun pătrunderii lui în ei.

- Mult îmi foloseşte spuse ea, orpindu-se din înfăşurarea

sânilor într-o fâşie subţire şi privind camera din tavan până-n podea. Eşti *sigur* că locuieşti aici?

Toller fu amuzat, în ciuda agitaţiei sale.

- Crezi că am ales o casă la întâmplare şi am pătruns în ea ca să am un pat?

- Ai fost cam ciudat noaptea trecută.. ai luat o trăsură până aici.. ai fost atât de tăcut. . Aici e Muntele Verde, nu?

Privirea ei bănuitoare se plimbă pe braţele foarte musculoase, pe umeri.. El bănui ce gânduri îi treceau prin minte dar în expresia ei nu era urmă de condamnare, aşa că nu se simţi insultat.

- E o dimineaţă bună de plimbare, îi zise şi, după ce o ridică, o conduse, sprijinind-o - cu hainele doar parţial aranjate - către singura ieşire a camerei.

Deschise uşa exacy în momentul potrivit pentru a se găsi nas în nas cu Gesalla Maraquine, care tocmai trecea pe coridor. Gesalla era palidă, arăta bolnavă, mai slabă decât fusese când o văzuse ultima oară, dar privirea ochilor ei cenuşii nu-şi pierduse nimic din forţă - şi se vedea limpede că-i furioasă.

- Bună preziua, zise ea cu o corectitudine rece Mi *s-a spus* că te-ai întors.

-Îmi cer scuze pentru seara trecută. Am fost... reţinut

- Evident! ripostă Gesalla privind spre însoţitoarea lui cu dispreţ vădit. Ei bine?

- Ei bine ce?

- Nu ai de gând să-mi prezinţi.., prietena?

Toller înjură în gând, dându-şi seama că n-avea nici cea mai mică şansă să salveze situaţia. Chiar dacă accepta faptul că navigase pe o mare de vin când îşi întâlnise partenera de pat, cum putuse să ignore o cerinţă de bază ca aceea de a o întreba cum o cheamă? Gesalla era ultima persoană din lume căreia putea să-i explice în ce hal fusese seara trecută Deci, acesta fiind cazul, n-avea rost să încerce să scape de femeie *Îmi pare rău, dragă frate,* gândi el, *n-am intenţionat să iasă aşa..*

- Această femelă glacială este cumnata mea Gesalla Maraquine, spuse el, punându-şi bratul pe umerii tovarăşei sale apoi sărutând-o pe frunte Vrea să-ţi cunoască numele şi - ţinând seama de distracţia de azi noapte - acelaşi lucru îl doresc şi eu.

- Fera, se prezentă femeia, terminând să-şi aşeze veşântul Fera Rivoo.

- Nu-i un nume drăguț? îi zâmbi Toller Gesallei Acum puteți fi prietene.

- Te rog să ai grijă să iasă pe una din porțile laterale, îi ceru Gesalla, apoi se întoarse şi plecă, ținând capul drept şi punând un picior exact în fața celuilalt, în timp ce mergea

- Ce crezi că-i cu ea? întrebă Toller, clătinând din cap.

- Unele femei se supără uşor.. răspunse Fera, împingându-l pe Toller de lângă ea. Arată-mi ieşirea.

- Credeam că vrei să mănânci.

- Credeam că vrei să plec.

- M-ai înțeles greşit Doresc să rămâi cât timp vrei *tu*. Te grăbeşti undeva?

- Oh, am o slujbă foarte importantă în piața Samlue - curăț peşte. De unde crezi că m-am ales cu astea? întrebă ea, întinzând mâinile înroşite şi însemnate de o mulțime de tăieturi mărunte.

- Uită de muncă, o rugă Toller, cuprinzându-i mâinile în ale lui. Du-te în pat şi aşteaptă-mă acolo. O să-ți trimit de mâncare. Poți să te odihneşti, să mănânci şi să bei toată ziua. Iar la noapte o să ne plimbăm cu parjele de agrement.

Fera zâmbi, umplând gaura triunghiulară din dinte cu vârful limbii.

- Cumnata ta..

- E doar cumnata mea. M-am născu în casa asta, am crescut aici şi am dreptul să invit oaspeți. Rămâi?

- Ai carne de porc cu mirodenii?

- Te asigur că, zilnic, crescătorii întregi sunt transformate aici în carne cu mirodenii, zise Toller, conducând-o pe Fera înapoi în cameră. Rămâi aici până mă întorc. Atunci o să stabilim unde o să ne ducem

- Bine, acceptă ea, întinzându-se comod pe pat. Încă un lucru, înainte să pleci.

- Da?

- Poate ar fi bine să-mi spui cum te numeşti *tu*, zâmbi femeia

Toller chicotea încă, atunci când ajunse pe scările de la capătul coridorului. Se duse către zona centrală a casei, de unde răzbătea sunetul mai multor voci. Tovărăşia Ferei era relaxantă, dar prezenta ei în casă însemna un afront prea mare, pentru ca Gesalla s- o tolereze prea mult Două sau trei zile ar fi fost suficiente ca Gesalla să înțeleagă că nu avea dreptul să-l insulte, nici pe el, nici

pe oaspeții lui și că orice încercare de a-l domina - așa cum făcea cu fratele lui- era sortită eșecului.

Când Toller ajunse la capătul de jos al scării principale, găsi vreo zece persoane strânse în holul de la intrare. Câțiva asistenți pentru calcule, servitori și grăjdari, care păreau că se strânseseră să-și conducă stăpânul spre întâlnirea de la Marele Palat. Lain Maraquine purta veșmântul oficial, în stil antic, al unui filosof principal - o robă lungă, de cenușiul turturelei, împodobită la poale și manșete cu triunghiuri negre. Materialul mătăsos scotea în evidență subțirimea trupului, dar ținuta lui Lain era dreaptă și demnă Figura lui, sub chica de păr negru, arăta foarte palidă. Toller se simți cuprins de afecțiune și îngrijorare - întrunirea consiliului reprezenta o ocazie importantă pentru fratele lui, se vedea că era încordat.

- Ai întârziat, zise Lain, privindu-l critic. Trebuia să fi îmbrăcat uniforma cenușie.

- N-am avut timp s-o pregătesc. Am trecut printr-o noapte grea...

- Tocmai mi-a povestit Gesalla ce fel de noapte ai avut, spuse Lain, cu o expresie ce dovedea un amestec de amuzament și exasperare. E adevărat că nici nu cunoșteai numele femeii?

Toller dădu din umeri, încercând să-și ascundă stânjeneala.

- Ce contează numele?

- Dacă nu știi, n-are rost să-ți explic.

- N-am nevoie de tine ca să... începu Toller, apoi respiră adânc, decis să nu mai creeze probleme fratelui său Unde-s lucrurile pe care vrei să le car?

Reședința oficială a regelui Prad Neldeever se remarca mai mult prin dimensiuni, decât prin calități arhitecturale. Generații succesive de conducători îi adăugaseră aripi, turnuri și cupole, conform toanelor lor, de obicei în stilul momentului, cu rezultatul că palatul semăna a coral sau a construcție ridicată de anumite soiuri de insecte. Un grădinar din alte timpuri încercase să impună o anumită ordine, plantând straturi sincrone de parblă și copaci-plutași, dar în decursul secolelor, acestea fuseseră năpădite de alte varietăți. Palatul, pestriț din cauza zidurilor de feluri diferite, era acoperit de vegetație - și ea de culori diferite - iar de la distanță nu puteai deosebi zidurile de vegetație.

Toller Maraquine nu se lăsă tulburat de asemenea probleme estetice, în timp ce venea călare dinspre Muntele Verde, în coada

modestului cortegiu al fratelui său. Plouase înainte de zori, iar aerul dimineții era limpede şi înviorător, plin de spiritul unui nou început. Discul uriaş al Supralumii sclipea cu o strălucire pură şi multe stele pluteau pe albăstrimea cerului din jur Oraşul însuşi reprezenta o răspândire incredibil de complexă de pete multicolore, ce s întindeau spre panglica albastră a Borann-ului, pe care velele luceau ca nişte romburi de zăpadă.

Bucuria lui Toller că se afla din nou în Ro-Atabri, că scăpase din pustietatea de la Haffanger, îi izgonise obişnuita nemulțumire de viața de membru neimporatant al ordinului filosofilor. După debutul nefericit al zilei, pendulul dispoziției sale se afla în urcare. Mintea lui gemea de planuri formulate doar pe jumătate - să-şi mărească capacitatea de citit, să găsească un aspect interesant al muncii ordinului, căreia să-şi dedice toată energia, încât Lain să fie mândru de el. Dacă se gândea bine, Gesalla avea toate motivele să fie supărată. Ar fi fost doar un gest normal de curtoazie s-o scoată pe Fera din casă de îndată ce se întorcea...

Corn-albastrul ce-i fusese repartizat de maestrul grajdurilor era un animal liniştit, care părea că ştie drumul spre palat. Lăsându-l de capul lui să tropăie pe străzile din ce în ce mai aglomerate, Toller încerca să-şi imagineze mai clar viitorul imediat, unul cu care să-l impresioneze pe Lain. Auzise de un grup de cercetare care încerca să obțină fâşii alcătuite din sticlă şi ceramică, suficient de tari pentru a înlocui brakka în fabricarea armurilor şi spadelor. Nu credea că se va ajunge la vreun succes, dar subiectul îl interesa mai mult decât roboteli mărunte, precum măsurarea cantității de ploaie. Iar Lain va fi încântat să afle că sprijină mişcarea de conservare a copacilor Următorul pas consta în găsirea unei căi cu care să câştige încrederea Gesallei...

Între timp, delegația filosofilor trecuse prin centrul oraşului şi traversase râul pe podul Bytran. Palatul şi anexele lui ocupau tot spațiul din fața lor Grupul trecu peste cele patru şanțuri concentrice cu apă, prsărate cu flori, a căror ornamentare le ascundea funcția, şi se opri la poarta principală a palatului. Mai mulți paznici, arătând ca nişte gândaci negri, uriaşi, în armurile lor grele, se apropiară cu pas lent. În timp ce comandantul lor verifica, greoi, numele vizitatorilor pe o listă. unul dintre lăncieri veni lângă Toller şi, fără să scoată o vorbă, începu să răscoloască printre planşele făcute sul, din coşuri. Când termină. scuipă pe sol şi-şi îndreptă atenția spre şevaletul demontat, ce fusese legat de coapsele corn-albastrului Smuci de

bucătile de lemn lustruit atât de tare. încât animalul făcu un pas spre el.

- Ce-i cu tine? mârâi el, aruncându-i lui Toller o privire înveninată. Nu poți stăpâni sacul ăsta de purici?

Sunt un om nou. se asigură pe sine Toller, *nu pot fi atras într-un scandal.* Apoi zâmbi şi spuse.

- Poți să-l condamni că vrea să stea lângă tine?

Buzele lăncierlui se mişcară în tăcere. bărbatul se apropie de Toller, dar în acel moment comandantul gărzii dădu semnalul ca grupul să plece mai departe. Toller îşi grăbi animalul şi se opri în spatele caleştii lui Lain. Micul conflict cu paznicul îl încurajase un pic. Se simțea încântat de felul în care se comportase. Fusese un exercițiu bun de evitare a necazurilor inutile. o artă pe care intenționa s-o practice tot restul vieții. Stând comod în şa. bucurându-se de ritmul pasului țanțoş al corn-albastrului. îşi concentră gândurile asupra treburilor care-i aşteptau.

Toller fusese în Marele Palat doar o dată, pe când era copil, şi avea doar amintiri vagi despre Sala Curcubeului, în care urma să seținä întrunirea consiliului. Se îndoia că era atât de vastă şi de impresionantă pe cât şi-o amintea, dar încăperea avea un rol important în palat, iar folosirea ei ca loc de adunare în ziua aceea era semnificativă. Regele Prad considera întrunirea importantă, lucru care, într-un fel, îl mira pe Toller. Toată viața îi auzise pe consevaționiştii de felul fratelui său lansând avertismente sumbre în privința irosirii rezervelor de brakka, dar viața cotidiană din Kolcorron continuase exact ca înainte. Adevărat că în ultimii ani existaseră perioade în care lipsiseră cristalele energetice şi lemnul negru, iar prețurile crescuseră, dar întotdeauna fuseseră descoperite noi rezerve. Oricât ar fi încercat, Toller nu-şi putea imagina că resursele naturale ale planetei nu vor satisface nevoile poporului său.

Când delegația filosofilor ajunse la terasa pe care se găsea palatul, Toller văzu că în curtea principală se îngrămădeau multe trăsuri Printre ele, faetonul viu colorat - în roşu şi portocaliu - al seniorului Glo. Trei bărbați, în cenuşiul filosofilor, stăteau alături, iar când zăriră trăsura lui Lain, îi făcură semn să oprească. Toller identifică mai întâi silueta măruntă a lui Vorndal Sisstt. Apoi pe Duthoon, conducătorulsecției pentru halvell. După aceea remarcă trăsăturile colțuroase ale lui Borreat Hargeth, şeful cercetărilor pentru armament. Toți trei păreau nervoşi şi nefericiți. Se strânseră în jurul lui Lain, de îndată ce acesta coborî din caretă

- Avem necazuri, spuse Hargeth, făcând semn cu capul în direcția faetonului lui Glo. Mai bine te-ai uita la stimatul nostru conducător.

- E bolnav? se încruntă Lain.

- Nu, nu-i bolnav. Aș zice că nu s-a simțit niciodată mai bine.

- Să nu-mi spui că-i...

Lain se duse la faeton și deschise larg ușa. Seniorul Glo, care picotea cu capul în piept, se îndreptă și privi în jur, uimit. Își ațintì ochii albaștrii-deschis asupra lui Lain, apoi își dezveli cioturile dinților, într-un zâmbet.

- Mă bucur că te văd, băiete! ți-am spus că asta va fi ziua... hmm... noastră. Îi vom convinge pe toți.

Toller descălecă și-și legă animalul de fundul caleștii, întorcându-se cu spatele la ceilalți, pentru a-și acunde amuzamentul. Contrastul dintre euforia lui Glo, care era roșu la față, și reținerea scandalizată a ajutoarelor lui, cenușii la față, făcea situația și mai comică. Orice iluzie despre impresia bună pe care ar fi putut s-o facă la întrunire fusese spulberată iute și dureros. Toller nu se putea împiedica să nu se bucure că altă persoană primea crirticile ce-i erau rezervate lui, de obicei. Mai ales că vinovatul era însuși seniorul filosofilor.

- Seniore, întrunirea trebuie să înceapă, zise Lain. Dacă sunteți indispus...

- Indispus? Ce vorbești? se răți Glo, îndreptându-și capul și ieșind din vehicul cu o rigiditate nenaturală. Ce mai așteptăm? Se ne ocupăm locurile!

- Foarte bine, seniore, răspunse Lain, ducându-se lângă Toller. Quate și Locranan vor duce planșele și șevaletul. Vreau să stai aici, lângă trăsură, și să fii... Ce găsești atât de amuzant?

- Nimic! răspunse iute Toller. Nimic!

- N-ai idee ce-i în joc azi?

- Conservarea e importantă și pentru mine, replică Toller, încercând să pară sincer

- Toller Maraquine! exclamă seniorul Glo, venind spre Toller cu brațele deschise și ochii plini de încântare. Nu știam că ești aici! Ce mai faci, băiete?

Toller fu surprins că Glo îl recunoscuse, fără a mai pomeni de salutul exuberant.

- Sunt sănătos, seniore.

- Se vede zise Glo punându-și brațul pe umerii lui și

întorcându-l cu fața spre ceilalți. Priviți acest bărbat frumos! Îmi aminteşte de mine când... hmm... eram tânăr.

- Ar trebui să ne ocupăm locurile, interveni Lain. Nu vreau să vă grăbesc, dar...

- Ai dreptate, nu trebuie să amânăm momentul nostru... hmm... de glorie, spuse Glo, dându-i lui Toller o palmă pe spate şi împrăştiind în jur miros de vin. Hai, Toller, povesteşte-mi ce-ai făcut în Haffanger!

Lain se arătă îngrijorat.

- Fratele meu nu face parte din delegație, seniore Trebuie să aştepte aici.

- Aiurea! Suntem împreună

- Dar nu poartă uniforma cenuşie...

-Nu contează, face parte din cortegiul meu, replică Glo, cu o blândețe care nu permitea să fie contrazis. Să mergem!

Toller întâlni privirea lui Lain şi făcu un gest de refuz tăcut, ridicând din sprâncene, în timp ce grupul se îndrepta spre intrarea principală a palatului. Se bucura de întorsătura neaşteptată a evenimentelor, care-l salvase de ceea ce se anunțase a fi o plictiseală teribilă, dar era decis să păstreze relații bune cu fratele său Trebuia să rămână cât mai neobservat în timpul întrunirii şi, mai ales, să păstreze o figură serioasă, indiferent de felul cuvântării seniorului Glo. Ignorând privirile curioase ale celor pe lângă care treceau, intră în palat cu Glo atârnat de brațul lui şi făcu tot posibilul să răspundă în mod acceptabil întrebărilor bătrânului, chiar dacă atenția îi era atrasă de cele din jur.

Palatul constituia sediul administrației kolcorroniane şi părea un oraş în oraş. Coridoarele şi sălile de primire erau pline de bărbați cu figuri sumbre, ale căror maniere proclamau că grijile lor nu semănau cu cele ale oamenilor obişnuiți. Toller nu putea să le ghicească funcțiile, nici subiectul conversațiilor purtate în şoaptă. Simțurile îi fuseseră copleşite de opulenta carpetelor şi draperiilor, a picturilor şi sculpturilor, de complexitatea tavanelor boltite. Chiar şi cea mai lăturalnică uşă părea a fi cioplită într-o singură bucată de perette, elevart sau lemn-sticlă şi reprezenta, probabil, munca de un an a unui meşter.

Seniorul Glo părea obişnuit cu atmosfera din palat, dar Lain şi ceilalți arătau foarte impresionați. Înaintau grupați, ca nişte soldați aflați în teritoriu inamic. După ce merseră timp îndelungat, ajunseră la o uşă dublă, enormă, păzită de doi ostiari în armuri negre Glo

pătrunse primul în încăperea imensă, în formă de elipsă. Toller se trase înapoi, lăsându-şi fratele să i-o ia înainte, apoi rămase cu gura căscată, văzând, pentru prima oară ca adult, faimoasa Sală a Curcubeului. Tavanul boltit era făcut în întregime din plăci pătrate, din sticlă, fixate într-un grilaj complicat din brakka. Majoritatea lor erau de-un albastru deschis sau albe, pentru a reprezenta cerul senin şi norii, dar şapte fâşii alăturate, curbate, aveau culorile curcubeului. Lumina ce cobora prin baldachin alcătuia o minunăţie ce se amesteca, se contopea, făcând ca mobila din sală să lucească într-un foc colorat.

În focarul îndepărtat al elipsei se afla un tron mare, dar neîmpodobit, situat pe treapta de sus a unei estrade. Trei tronuri mai mici fuseseră aşezate pe un nivel inferior, pentru prinţii care urmau să fie prezenţi. În timpurile din vechime, prinţi fuseseră fii domnitorului, dar, o dată cu extinderea şi dezvoltarea ţării, devenise mai eficient ca unele posturi din guvern să fie ocupate de descendenţi colaterali. Aceştia erau numeroşi, datorită libertăţii sexuale acordate nobililor. Astfel, responsabilităţile principale fuseseră repartizate unor oameni potriviţi. În monarhia actuală, doar Leddravohr şi insipidul Pouche, controlorul finanţelor publice, erau fii recunoscuţi ai regelui.

În faţa tronurilor se găseau scaune aşezate în secţiuni radiale, pentru ordinele care se ocupau de o gamă largă de probleme, de la artă şi medicină la religie şi educaţia proletară. Delegaţia filosofilor ocupa sectorul din mijloc, conform unei tradiţii ce data de pe vremea lui Bytran IV, cel care crezuse că temelia pe care putea construi Kolcorron-ul un imperiu planetar era cunoaşterea ştiinţifică. În secolele următoare se dovedise că ştiinţa aflase tot ce merita aflat despre funcţionarea universului, iar influenţa ideilor lui Bytran slăbise. Dar ordinul filosofilor păstra încă semnele poziţiei înalte de altă dată, în ciuda unora, mai pragmatici.

Toller simţi o admiraţie sinceră pentru seniorul Glo, când omuleţul gras, ţinând ţanţoş capul mare şi cu burta în afară, merse în sală şi-şi ocupă locul din faţa tronurilor. Ceilalţi membri ai delegaţiei filosofilor se aşezară, în linişte, în spatele lui, schimbând priviri cu opozanţii din sectoarele vecine. Erau prezenţi mai mulţi oameni decât se aşteptase Toller - probabil vreo sută - celelalte delegaţii fiind suplimentate cu funcţionari şi consilieri. Toller, recunoscător pentru statutul său de om în plus, se strecură în rândul din spatele asistenţilor lui Lain şi aşteptă începerea lucrărilor.

Urmă o pauză plină de şoapte, punctată din când în când, de tuse şi râsete nervoase, apoi răsună un corn de ceremonii, iar regele Prad şi cei trei prinţi intrară în sală printr-o uşă particulară, din spatele estradei.

Conducătorul, care avea peste şaizeci de ani, îşi purta bine anii, în ciuda unui ochi cuprins de albeaţă, pe care refuzase să-l acopere. Deşi Prad era o figură impunătoare, regală, în roba lui sângerie, interesul lui Prad fu atras de făptura puternică, ce mergea lent, a prinţului Leddravohr. Acesta purta o cuirasă albă, făcută din mai multe straturi din pânză de in, modelată în formă de tors masculin perfect dezvoltat. Dar, din ceea ce se putea vedea din braţele şi picioarele lui, era evident că armura nu înfrumuseţa trupul pe care-l acoperea. Figura lui Leddravohr, netedă, de-un cafeniu închis, sugera putere meditativă După purtarea lui, se putea deduce că nu dorea să participe la întrunirea consiliului. Toller ştia că prinţul participase la peste o sută de bătălii sângeroase şi-l cuprinse invidia remarcând dispreţul evident cu care Leddravohr privise adunarea, înainte să se aşeze pe tronul central de pe a doua treaptă Toller şi-ar fi dorit să joace un rol similar, de print războinic, chemat împotriva voinţei lui de la frontierele ameninţate pentru a participa la banalitatea existenţei civile.

Un functionar bătu de trei ori în podea cu bastonul, pentru a semnala că întrunirea consiliului începuse. Prad, celebru la curte pentru lipsa lui de formalism, începu să vorbească imediat.

- Vă mulţumesc pentru că aţi venit astăzi aici, zise el, folosind kolcorroniana celor de sus. După cum ştiţi, subiectul discuţiei este lipsa de brakka şi de cristale energetice - dar, înainte să vă ascult opiniile, vă anunt că doresc să fie tratată şi altă problemă chiar dacă numai pentru a stabili relativa ei lipsă de importanţă pentru siguranţa imperiului. Nu mă refer la rapoartele, din diferite surse, că ptertha ar fi crescut mult ca număr în cursul acestui an. Consider că *aparenta* creştere numerică poate fi explicată prin faptul că armatele noastre actionează, pentru prima oară, în regiuni ale Lumii unde, din cauze naturale, au existat întotdeauna ptertha în număr mare. I-am dat instrucţiuni seniorului Glo să iniţieze o supraveghere atentă, care să-mi furnizeze statistici mai corecte. Oricum, nu avem de ce să ne alarmăm Prinţul Leddravohr m-a asigurat că procedeele folosite şi armele antiptertha existente sunt mai mult decât adecvate O problemă mult mai îngrijorătoare o reprezintă zvonurile că au murit soldaţi, ca urmare a faptului că au

intrat în contact cu cadavre ale unor oameni morți din cauza ptertha. Se pare că asemenea zvonuri au apărut în unități ale Armatei a Doua, de pe frontul Sorka, şi s-au răspândit iute - aşa cum se întâmplă cu toate închipuirile dăunătoare - până în Loongl, la est, şi pe teatrul de luptă din Yaltrofac, la vest.

Prad se opri şi se aplecă înainte, cu ochiul orb strălucind

- Efectul demoralizator al acestor scorneli reprezintă o amenințare a intereselor noastre naționale mai mare decât o creştere de două,trei ori, a numărului sferelor. Toți cei din sală ştiu că pterthacoza *nu poate* fi transmisă prin contact fizic sau alte mijloace. E datoria fiecărui om să combată aceste poveşti dăunătoare cu toată graba şi rigoarea posibilă. Să facem tot ce ne stă în putere să promovăm un scepticism sănătos în mințile proletariatului. În privința aceasta mă adresez îndeosebi învățătorilor, poeților şi preoților

Toller privi în jur şi văzu conducătorii mai multor delegații dând din cap, în timp ce luau note. Îl surprindea că regele se ocupa personal de o problemă minoră, iar pentru moment cochetă cu gândul că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în zvonurile acelea bizare. Soldații de rând, marinarii şi aeronauții erau, de obicei, indivizi apatici, ignoranți şi creduli. Judecând la rece, nu credea că aveau vreun motiv să se teamă de ptertha mai mult în momentul acela decât în alte perioade ale îndelungatei istorii kolcorroniane.

- ... principalul subiect al discuției, spunea regele Prad. Actele autorităților portuare arată că, în anul 2625, importul de brakka din şase provincii s-a ridicat doar la 118426 tone. Al doisprezecelea an succesiv în care cantitatea scade. Au scăzut corespunzător cantitățile de pikon şi halvell. Nu avem cifre despre recoltarea casnică, dar estimările sunt mai puțin încurajatoare ca de obicei. Situația este îngrunată de faptul că a continuat creşterea consumului militar şi industrial, în principal de cristale. Devine evident că ne apropiem de o perioadă crucială în bunul mers al țării şi că trebuie să stabilim strategii pe termen lung pentru rezolvarea problemei. Aştept propunerile voastre.

Prințul Leddravohr, care păruse nerăbdător în timpul discursului tatălui său, se ridică imediat în picioare.

- Maiestate, nu intenționez să fiu nerespectuos, dar mărturisesc că m-am plictisit să tot aud de economii şi de resurse în scădere. Adevărul este că există brakka din belşug - suficient cât să

acopere satisfacerea nevoilor noastre în secolele ce vor veni. Există păduri mari de brakka, neatinse. *Adevărata* lipsă se află în noi. Ne lipseşte hotărârea de a ne îndrepta spre ţara Zilelor Lungi, de a ne duce acolo pentru a lua ce-i de drept al nostru.

În sală se porni imediat un vuiet, pe care Prad îl potoli ridicând mâna. Toller se alarmă brusc.

- Nu accept îndemnuri împotriva ţării Chamteth, spuse Prad, cu vocea mai răguşită şi mai puternică decât înainte.

Leddravohr se întoarse spre el.

- Lucrul acesta se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. De ce nu mai devreme?

- Repet că nu vom discuta despre un război important!

- În acest caz, maiestate, cer permisiunea să mă retrag, zise Leddravohr, aproape insolent. Nu pot să-mi aduc contribuţia la o discuţie care-i stearpă chiar prin logica ei.

Prad dădu din cap o singură dată, abia sesizabil.

- Aşează-te şi potoleşte-ţi nerăbdarea - interesul tău cel nou pentru logică s-ar putea dovedi folositor.

Apoi zâmbi către restul adunării - felul lui de a spune *chiar şi un rege are probleme cu copii săi neascultători* şi-lo invită pe printul Chakkell să-şi expună ideile privind reducerea consumului industrial de cristale energetice.

Toller se relaxă iar în timp ce vorbea Chakkell, dar nu-şi putea lua privirea de la Leddravohr, care avea o înfăţişare exagerat de plictisită. Era intrigat, uimit şi teribil de captivat de descoperirea faptului că prinţul militar considera războiul cu Chameteth de dorit şi inevitabil. Se ştia prea puţin despre ţara exotică aflată în partea îndepărtată a planetei, care rămânea neatinsă de umbra Supralumii, deci avea o zi neîntreruptă.

Hărţile disponibile erau foarte vechi şi de o acuratete îndoielnică, dar arătau că Chamteth avea mărimea cât a imperiului kolcorronian, şi o populaţie pe măsură. Puţini călători pătrunseseră în interiorul ei şi se întorseseră de acolo, dar relatările lor fuseseră unanime în descrierea pădurilor vaste de brakka. Rezervele nu fuseseră epuizate niciodată, pentru că chametethanii considerau un păcat suprem întreruperea ciclului vieţii unui copac brakka. Extrăgeau o cantitate limitată de cristale făcând găuri înguste în camerele de combustie şi-şi restricţionau utilizarea lemnului negru doar la cantitatea pe care o obţineau din copacii morţi din cauze naturale.

Existența unei asemenea visterii atrăsese interesul conducătorilor kolcorroniani din trecut, dar nu se trecuse cu adevărat la acțiune. Un motiv fusese faptul că țara aceea se afla la mare distanță; un altuyl, că chamtethanii aveau reputația de luptători ambițioși, tenaci și talentați Se credea că armata era singura utilizatoare a rezervelor de cristale. Chametehanii foloseau tunurile pe scară largă - o metodă extravagantă pentru consumarea cristalelor. Duceau o exitență izolată, respingând orice contact comercial și cultural cu alte națiuni.

Costul încercării de a exploata bogăția din Chamteth, într-un fel sau altul, fusese considerat, dintotdeauna, ca fiind prea mare, iar Toller acceptase situația existentă ca făcând parte din ordinea firească, permanentă a lucrurilor Dar aflase acum că exista posibilitatea unei schimbări, și era profund interesat de această posibilitate.

Diviziunea socială din Kolcorron avea o asemenea structură încât, în circumstanțe normale, un membru al unei mari familii grupate vocațional nu avea voie să-i încalce barierele. Toller, nemulțumit de faptul că se născuse în cadrul ordinului filosofilor, încercase zadarnic să fie acceptat în armată. Lipsa de succes îl înveninase și mai mult, pentru că știa că ar fi fost primit fără probleme, dacă ar fi făcut parte din masele populare. În acest caz, ar fi fost instruit, ca soldat de rând, 1ntr-unul dintre avanposturile neospitaliere ale imperiului. Dar unul cu rangul său social nu putea accepta un grad inferior celui de ofițer - o onoare păstrată doar pentru cei din casta militară.

Toate acestea, își dădea seama Toller, corespundeau felului tradițional, vechi de secole, al treburilor țării. Un război cu Chamteth ar fi impus schimbări profunde în Kolcorron. Iar regele Prad nu va sta veșnic pe tron... După toate probabilitățile, locul lui va fi luat de Leddravohr, într-un viitor nu prea îndepărtat Iar când se va întâmpla acest lucru, vechea ordine va fi spulberată. Toller avea impresia că norocul lui era legat direct de cel al lui Leddravohr Iar această perspectivă îi provoca, în conștiință, o maree de atâțare. Întrunirea consiliului, pe care se așteptase s-o găsească rutinieră și plictisitoare, se dovedise a fi una dintre ocaziile importante ale vieții sale

Pe estradă, oacheșul, chelul și dolofanul prinț Chakkell încheia partea introductivă a discursului cu declarația că avea nevoie de o cantitate de pikon și halvell de două ori mai mare decât cea

actuală, dacă se dorea continuarea principalelor proiecte de constructii.

- Se pare că nu eşti de acord cu scopul declarat al acestei adunări, comentă Prad, începând să dea semne de enervare. Îţi reamintesc că aşteptam idei despre reducerea cantităţilor de cristale.

- Scuze, maiestate, zise Chakkell, dar tonul încăpăţânat îi contrazicea cuvintele.

Fiu al unui nobil obscur, îşi câştigase rangul printr-un amestec de energie, viclenie şi ambiţie, de care dăduse dovadă în conducere. În eşalonul superior al societăţii kolcorroniane se zvonea că nutrea speranţa să provoace o schimbare în regulile de succesiune, care să permită unuia dintre dintre copii lui să ajungă pe tron. Aceste asiraţii, împreună cu faptul că era primul competitor al lui Leddravohr în consumul de brakka, duceau la un antagonism teribil între cei doi. Dar, de data aceasta, cei doi erau de acord. Chakkell se aşeză şi-şi încrucişă braţele, arătând că ideile pe care le avea despre subiectul discuţiei n-ar fi fost pe placul regelui.

- Se pare că lipseşte înţelegerea pentru această problemă extrem de serioasă, spuse cu severitate Prad. Trebuie să vă atrag atenţia că ţara se află în faţa unei perioade de mai mulţi ani de reducere acută a unei resurse vitale. Aştept, pentru restul consfătuirii, o atitudine mai pozitivă din partea funcţionarilor şi consilierilor mei. Poate că gravitatea situaţiei vă va fi mai clară dacă-i voi cere seniorului Glo să raporteze despre progresele făcute până în prezent în tentativele de a produce pikon şi halvell prin mijloace artificiale. Deşi speranţele noastre sunt mari, rămâne încă, după câte am auzit, cale lungă de străbătut şi trebuie să acţionăm conform planului stabilit. Să auzim ce ai de spus, seniore Glo.

Urmă o tăcere prelungită, în care nu se întâmplă nimic, apoi Boreatt Hargeth, din al doilea rând al sectorului filosofilor, fu văzut întinzându-se şi bătându-l pe Glo pe umăr Seniorul sări în piciare, vizibil zăpăcit, iar cineva din dreapta lui Toller chicoti.

- Mă scuzaţi, maiestate, îmi adunam gândurile, zise Glo cu o voce nenecesar de puternică. Care fusese... hmm... întrebarea dumneavoastră?

Pe estradă, prinţul Leddravohr îşi acoperi faţa cu o mână, cu degetele răşchirate, mimând stânjeneala, iar acelaşi individ din dreapta lui Toller, încurajat, chicoti mai tare. Toller se întoarse în direcţia lui, încruntat, iar bărbatul - un funcţionar din delegaţia medicală a seniorului Tunsfo - îl văzu şi încetă subit să mai pară

amuzat.

Regele oftă, indulgent.

- Întrebarea mea, dacă vrei să ne onorezi silindu-ți mintea s-o accepte, a fost una generală, referitoare la experiențele cu pikon şi halvelt. Cum stăm?

- Ah, da! Maiestate, situația este... hmm... aşa cum am raportat la ultima întrunire. Am făcut paşi mari... fără precedent... în extracția şi purificarea grăunțelor verzi şi purpurii. Sntem mândri de asta. Tot ce ne rămâne de făcut în acest.. hmm... stadiu este să găsim o cale pentru a elimina contaminantul care le împiedică să intre în reacție. Acest lucru se dovedeşte... hmm... dificil.

- Te contrazici, Glo. Faceți progrese sau nu?

- Progresăm, maiestate. Totul e doar o problemă de solvenți, temperatură şi... hmm... reacții chimice complexe. Nu avem solventul potrivit.

- Probabil că bătrânul nebun l-a băut! îi spuse Leddravohr lui Chakkell, fără să se străduiască să vorbească în şoaptă.

Râsul care izbucni după cuvintele sale fu urmat de un moment de jenă - mulți dintre cei prezenți nu mai văzuseră insultat un om de rangul lui Glo într-un mod atât de direct.

- Ajunge! strigă Prad, strângând şi deschizând de mai multe ori ochiul cu albeață, semn că era bine să nu i se opună cineva. Seniore Glo, când am discutat, acum zece zile, am rămas cu impresia că vei începe producția de cristale în doi sau trei ani. Acum îmi spui altceva?

- Nu ştie *ce spune*, interveni Leddravohr, rânjind şi privind disprețuitor spre sectorul filosofilor.

Toller, incapabil să reacționeze în alt fel, îşi îndreptă umerii, încercând să iasă în evidență, şi-l privi în ochi pe Leddravohr, în timp ce vocea lui interioară îl ruga să-şi amintească de făgăduiala lui că-şi va folosi mintea să se ferească de necazuri.

- Maiestate, e o problemă de mare. hmm... complexitate, răspunse Glo, ignorându-l pe Leddravohr. Nu putem trata separat subiectul cristalelor energetice. Chiar dacă am avea acum o rezervă nelimitată de cristale.. Aici e vorba de arborele brakka. De plantațiile noastre. Durează şase secole de la semănat la maturitate şi...

- Ai vrut să spui şase decenii, nu?

- Cred că am spus decenii, maiestate, dar am altă propunere pe care vreau s-o supun atenției dumneavoastră.

Vocea lui Glo tremura, iar el se legăna uşor.

- Am onoarea să vă prezint un plan vizionar, care va dirija viitorul marii noastre naţiuni. O mie de ani de aici încolo, urmaşii vor privi spre domnia dumneavoastră cu uimire şi veneraţie .

- Seniore Glo! se răsti Prad, furios. Eşti bolnav sau beat?

- Nici una, nici alta, maiestate.

- Atunci nu mai trăncăni despre viziuni şi răspunde la întrebarea mea, despre cristale.

Glo păru că se sileşte să respire, pieptu-i gras negăsindu-şi liniştea sub roba cenuşie

- Mă tem că nu mă simt prea bine, zise el, ducând o mână la piept şi prăbuşindu-se cu zgomot pe scaun Matematicianul meu principal, Lain Maraquine, va prezenta faptele, în... hmm... locul meu.

Toller privi cu încordare crescândă cum fratele său se ridică, se înclină spre estradă şi făcu semn asistenţilor să aducă şevaletul şi planşele în faţă Aceştia se supuseră cu o grabă neîndemânatică, prelungind pauza. Se străduiau să deruleze desenul şi să-l întindă, ca să stea neted. Pe estradă, până şi insipidul prinţ Pouche începuse să fie nerăbdător. Toller se îngrijoră văzându-l pe Lain tremurând, din cauza nervozităţii.

- Ce intenţii ai, Maraquine? întrebă regele, fără să fie răuvoitor. Voi avea parte de ore de şcoală, ca în copilărie?

- Graficele sunt folositoare, maiestate Reprezintă factorii care guvernează...

Restul replicii nu se înţelese.

- Nu te aud! se răsti Chakkell, enervat. Vorbeşte mai tare!

- Unde-ţi sunt manierele? îl certă Ledravohr, întorcându-se spre el. Aşa te adresezi unei fecioare ruşinoase?

Un număr de indivizi din auditoriu, pricepând sugestia, hohotiră puternic.

Asta nu trebuie să se întâmple! gândi Toller, ridicându-se în picioare, cu sângele bubuindu-i în urechi. Codul kolcorronian de comportare spunea că a interveni şi a replica unei provocări - iar o insultă era considerată aşa ceva - de către o a treia persoană sporea insulta iniţială, implicând că cel insultat era prea laş ca să-şi apere onoarea. Lain declarase deseori că datoria unui filosof este să se ridice deasupra unor asemenea lucruri iraţionale, codul străvechi fiind mai potrivit pentru animale cârcotaşe decât pentru oameni capabili de gândire. ştiind că fratele său nu voia şi nu putea să răspundă provocării lui Leddravohr, ştiind că el nu putea interveni

direct, Toller porni pe singura cale care-i rămăsese. Se ridică în picioare, detaşându-se de cei care stăteau pe scaune, aşteptând ca Leddravohr să-l observe şi să-i înţeleagă poziţia fizică şi intelectuală

- Ajunge, Leddravohr! zise regele, lovind cu palma în tron. Vreau să aud ce are de spus laureatul în matematică. Continuă. Maraquine

- Maiestate, eu...

Lain tremura atât de violent, încât îi flutura roba.

- Linişteşte-te, Maraquine. Nu vreau un discurs lung. Îmi ajunge dacă-mi spui câţi ani vor trece, după opinia ta de expert, până vom obţine pikon şi halvell pur

Lain respiră adânc, străduindu-se să se stăpânească.

- E imposibil de făcut preziceri în asemenea probleme.

- Spune-mi părerea ta. Crezi că-s necesari cinci ani?

- Nu, maiestate, răspunse Lain, privind spre seniorul Glo şi încercând ca vocea să-i sune cât mai decisă. Dacă vom mări eforturile de cercetare în această direcţie.. şi vom fi norocoşi... putem produce crstale energetice peste douăzeci de ani. Dar nu avem nici o garanţie că vom reuşi. Există o singură cale sigură şi logică pentru această ţară. interzicerea doborârii copacilor brakka pentru următorii douăzeci sau treizeci de ani. În acest fel...

- *Refuz* să ascult mai departe! zise Leddravohr, ridicându-se în picioare şi coborând de pe podium. Am zis fecioară? Am greşit. E o babă! Strânge-ţi fustele şi fugi de aici, babo! Ia-ţi beţele şi cârpele cu tine!

Leddravohr se îndreptă spre şevalet şi-l lovi cu palma, dărâmându-l pe podea.

În gălăgia care urmă, Toller îşi părăsi locul şi se duse, împleticindu-se, alături de fratele său Pe podium, regele îi ordonă prinţului să se întoarcă pe scaun, dar vocea lui fusese acoperită de strigătele furioase ale lui Chakkell şi de hărmălaia din sală. Un funcţionar al curţii bătea cu toiagul în podea, dar singurul efect obţinut era mărirea gălăgiei Leddravohr îl privi pe Toller cu ochi mari, dar se părea că nu-l văzuse pentru că se întoarse spre tatăl său.

- Acţionez în folosul dumneavoastră, maiestate, strigă el cu un glas care făcu sala să amuţească Urechile voastre nu trebuiesc mânjite cu murdăriile pe care le-am auzit de la aşa-zişii gânditori ai noştri.

- Sunt încă în stare să iau singur decizii, replică dârz Prad Îţi

reamintesc că aceasta e o întrunire a înaltului consiliu, nu un loc de ceartă al soldățimii tale jegoase!

Prințul nu se potoli şi-l privi cu dispreț pe Lain.

- Am mai multă stimă pentru cel de pe urmă soldat care slujeşte Kolcorron-ul, decât pentru baba asta laşă!

Nesupunerea sa față de rege făcu să se întindă tăcerea sub cupola din sticlă, iar în acea tăcere mormântală, Toller se auzi lansându-şi propria-i prvocare. Dacă unul de rangul lui lua inițiativa şi provoca un membru al casei regale, săvârşea o crimă apropiată de trădare, ce se pedepsea cu moartea. Dar codul de comportare îi permitea să se mişte în anumite limite, să încerce să declanşeze o reacție.

Babă pare a fi epitetul favorit al prințului Leddravohr, îi spuse el lui Verndal Sisstt, care stătea lângă el. Nu înseamnă că-i foarte prudent în alegerea oponenților?

Sisstt se uită la el cu gura căscată, alb la față, şi se îndepărtă speriat când Leddravohr se întoarse să vadă cine vorbise. Văzându-l pe prinț de aproape, pentru prima oară, Toller observă că figura acestuia, cu fălci puternice, era fără riduri, că avea o netezime statuară ciudată, de parcă muşchii ar fi fost imobili, lipsiți de nervi. O figură inumană, netulburată de expresiile obişnuite, în care doar ochii semnalau că în spatele frunții late se întâmplă ceva. În momentul acela,ochii lui Leddravohr arătau că era mai degrabă neîncrezător decât furios, în timp ce-l privea pe tânăr cu atenție, examinând în detaliu fizicul şi îmbrăcămintea acestuia.

- Cine eşti? întrebă prințul, în cele din urmă. Sau, mai bine zis, ce eşti?

- Mă numesc Toller Maraquine, prințe, şi mă mândresc că sunt un filosof.

Leddravohr se uită spre tatăl lui şi zâmbi, de parcă ar fi vrut să-i spună că numai din datorie filială îndura o asemenea provocare. Lui Toller nu-i plăcu zâmbetul, care apăru doar o clipă, ca o cută, fără să afecteze restul figurii

- Bine. Toller Maraquine! Noroc că în casa tatălui meu nu-s permise armele personale.

Potoleşte-te! se îndemnă Toller. *Ai făcut ce-ai vrut să faci şi - împotriva tuturor şanselor - s-ar putea să scapi.*

- Noroc? întrebă el amabil. Pentru cine?

Zâmbetul lui Leddravohr nu dispăru, dar ochii prințului deveniră opaci, semănând cu nişte pietre cafenii lustruite. Făcu un

pasînainte iar Toller se pregăti de încăierare. dar, în acel moment, direcția confruntării fu schimbată printr-o intervenție neașteptată.

- Maiestate. strigă senirul Glo. ridicându-se în picioare. cu înfățișare jalnică. dar vorbind surprinzător de fluent și cu voce răsunătoare. Vă implor pentru binele iubitului nostru Kolcorron să ascultați propunerea despre care am amintit mai înainte. Scurta mea indispoziție să nu vă împiedice să auziți un plan ale cărui implicații merg dincolo de prezent și viitorul apropiat, pentru că privește. pe termen lung. chiar existența marii noastre națiuni.

- Așteaptă. Glo, zise regele Prad, ridicându-se și el în picioare, îndreptând spre Leddravohr degetele arătătoare ale ambelor mâini și adresându-i-se cu tată forța autorității sale. Leddravohr, ocupă-ți locul!

Prințul se uită la rege, câteva secunde, cu figura impasibilă, apoi se duse lent pe estradă. Toller tresări când fratele lui îl apucă de brat.

- Ce-ai încercat să faci? șopti Lain, privindu-l speriat. Leddravohr a ucis oameni pentru mai puțin!

- Trăiesc încă. răspunse Toller. dând din brațul liber.

- N-aveai dreptul să intervii.

- Îmi cer scuze pentru insultă. dar nu cred că una în plus mai contează

- Stii ce părere am despre purtarea ta copilărească..

Lain se întrerupse, pentru că seniorul Glo se apropie de el:

- Băiatul nu poate să nu fie impetuos. Așa eram și eu. la vârsta lui. zise Glo.

În lumina de deasupra se vedea că fiecare por al frunții lui era plin de transpirație. Sub cutele ample ale robei. pieptul se dilata și se contracta cu o rapiditate impresionantă, răspândind miros de vin.

- Seniore. cred că ar trebui să vă așezați și să vă reveniți, spuse calm Lain. Nu-i nevoie să..,

- Nu! Tu trebuie să stai jos! arătă el două scaune din apropiere și așteptă până când Lain și Toller se așezară Ești un om bun. Lain, dar am greșit împovărându-te cu o sarcină pentru care. prin fire . hmm.. ești nepotrivit E vremea îndrăznelii. Îndrăznelii în viziune. Cea care ne-a adus respectul regilor de altădată.

Toller. devenit maladiv de sensibil la orice mișcare a lui Leddravohr. observă că prințul termina o discuție în șoaptă cu tatăl său. după care se așeză și își întoarse privirea meditativă spre

Toller. La un gest abia perceptibil al regelui, funcționarul lovi în podea cu bastonul, pentru a opri murmurul din sală

- Seniore Glo, zise Prad cu o voce calmă, îmi cer scuze pentru lipsa de curtenie arătată față de membrii delegației tale, dar timpul consiliului nu trebuie irosit cu sugestii frivole. Dacă îți permit să ne expui esența marelui tău plan, te angajezi s-o faci repede și succint, fără să mă mai indispui în ziua asta, în care am văzut și așa prea multe?

- Cu bucurie!

- Atunci, începe!

- Așa voi face, maiestate, spuse Glo și se întoarse spre Lain, îl privi îndelung și-i șopti: îți aminteşti că ai spus că zbor mai sus și văd mai departe? Gândeşte-te la aceste cuvinte, băiete. Graficele tale spun o poveste pe care tu nu o înțelegi, dar eu..

- Seniore Glo, interveni Prad, aștept!

Glo făcu o plecăciune ceremonioasă, completată cu mișcări elegante ale mâinii, potrivite pentru folosirea limbii înalte.

- Maiestate, filosoful are multe datorii, multe responsabilități. Nu numai că mintea lui trebuie să cuprindă trecutul și prezentul, dar și să lumineze multiplele cărări ale viitorului. Cu cât mai întunecate și mai... hmm... periculoase sunt acele cărări, cu atât mai înalt...

- Treci la subiect, Glo!

- Foarte bine, maiestate. Analiza situației în care se găsește în acest moment Kolcorron arată că dificultățile în obținerea lemnului de brakka și a cristalelor vor crește până când.. hmm.. se vor lua cele mai viguroase și mai vizionare măsuri pentru a se evita dezastrul național. Opinia mea este că, pe măsură ce problema care ne preocupă se extinde, trebuie să ne dezvoltăm corespunzător capacitățile. Dacă vrem să ne menținem prima poziție pe Lume, să nu mai privim către națiunile mărunte de la granițele noastre, cu resurse reduse, ci să privim spre cer. Întreaga planetă a Supralumii stă deasupra noastră, așteptându-ne ca un fruct copt, bun de cules. Stă în puterile noastre să creem mijloace pentru a ajunge acolo și

Restul frazei lui Glo fu acoperit de talazul năvălitor al râsetelor.

Toller, care îl privise în ochi pe Leddravohr, întoarse capul când auzi strigăte furioase din dreapta. Văzu că dincolo de delegația medicilor lui Tunsfo, seniorul prelaților, Balountar, se ridicase în picioare și, cu gura strâmbată din cauza emoției, arăta spre Glo.

Borreat Hargeth se întinse, de pe rândul din spatele lui

Toller, şi-l apucă pe Lain de umăr.

- Fă-l pe nebun să se aşeze! ordonă el, într-o şoaptă scandalizată ştii ce-i pe cale să facă?

Nu! ripostă Lain, cu figură aprigă. Şi cum să-l opresc?

- Fă ceva, înainte să ne facă să părem toţi nişte idioţi.

- se ştie de mult că Lumea şi Supralumea cu atmosfera comună, continua Glo, fără să se sinchisească de rumoarea pe care o provocase. Arhivele Muntelui Verde conţin planuri detaliate ale unor baloane cu aer cald, capabile să urce..

- În numele bisericii, îţi ordon să încetezi această blasfemie! strigă seniorul prelaţilor, Balountar părăsindu-şi locul şi înaintând spre Glo, cu capul înainte şi legănându-se dintr-o parte în alta, ca o pasăre ce trecea prin apă.

Toller, care era nereligios din instinct, deduse din violenţa reacţiei lui Balountar că acesta era un alternaţionist strict. Spre deosebire de mulţi clerici importanţi, care-şi afirmau credinţa din vârful buzelor, numai pentru a căpăta stipendii generoase, Balountar credea cu adevărat că, după moarte, spiritul migrează pe Supralume, unde se reîncarnează într-un prunc nou născut, iar mai târziu se reîntorcea pe Lume în acelaşi fel, făcând parte dintr-un ciclu nesfârşit de existenţe.

Glo făcu un gest de respingere spre prelat şi continuă.

- Principala dificultate se află în regiunea de gravitaţie.. hmm... neutră, de la mijlocul zborului unde, bineînţeles, diferenţa de densitate dintre aerul cald şi cel rece nu are efect. Această problemă poate fi rezolvată înzestrând fiecare aparat cu propulsoare cu reacţie, care...

Glo tăcu subit, când Balountar parcurse distanţa dintre ei printr-un salt, cu veşmintele negre fâlfâind, şi-şi puse mâna peste gura seniorului filosofilor. Toller, care nu se aşteptase ca prelatul să folosească forţa, sări de pe scaun Îl apucă pe cleric de încheieturile osoase şi-i trase braţele. Glo se apucă de gât, sufocându-se. Balountar încercă să se elibereze, dar Toller îl ridică uşor, ca pe o păpuşă din paie, şi-l aşeză la o distanţă de câţiva paşi, conştient că, dacă nu face asta, regele se va ridica din nou în picioare. Râsul din sală încetă, înlocuit de-o tăcere încordată

- *Tu*! exclamă Balountar, iar buzele i se mişcau spasmodiv, în timp ce-l privea pe Toller. M-ai atins!

- Mi-am apărat stăpânul, răspunse tânărul, dându-şi seama că acţiunea lui reflexă însemnaseo încălcare majoră a protocolului.

Auzi un zgomot înăbuşit de vomitare şi se întoarse. Lui Glo i se făcuse rău şi stătea cu mâinile la gură. Printre degete i se scurgea vin negru, ce-i păta roba se împrăştia pe podea.

Regele vorbi tare şi limpede, fiecare cuvânt fiind ca o lovitură de pumnal:

- Seniore Glo, nu ştiu ce să consider mai jignitor, conţinutul stomacului tău sau al minţii tale Tu şi grupul tău veţi pleca imediat din prezenţa mea şi te avertizez acum, aici, că de îndată ce voi rezolva problemelr mai grabnice, mă voi gândi îndelung şi serios la viitorul tău.

Glo îşi descoperi gura şi încercă să vorbească, cioturile cafenii ale dinţilor se mişcară în sus şi-n jos, dar nu reuşi să scoată decât nişte sunete ininteligibile.

- Luaţi-l din faţa mea, spuse Prad, întorcându-se apoi spre seniorul prelaţilor. Cât despre tine, Balountar, eşti de dojenit pentru că ai atacat unul dintre miniştrii mei, indiferent cât de mare a fost provocarea. Pentru acest motiv, nu ai de ce să ceri satisfacţie de la tânărul care te-a reţinut, deşi a dat dovadă de oarecare lipsă de discreţie. Să te întorci la locul tău şi să rămâi acolo, fără să vorbeşti, până când seniorul filosofilor şi cortegiul lui de bufoni se vor retrage. Regele se aşeză şi privi fix în faţă, în timp ce Lain şi Borreat Hargeth se apropiară de Glo şi-l conduseră către uşa principală a sălii. Toller îl ocoli pe Vorndall Sisstt, care îngenunchiase să şteargă podeaua cu poala robei, şi-i ajută pe asistenţii lui Lain să ridice şevaletul căzut şi planşele. În timp ce stătea cu ele sub braţ, îi trecu prin minte că prinţul Leddravohr fusese certat zdravăn, de rămăsese atât de liniştit Se uită spre podium şi văzu că prinţul, tolănit pe tron se uita atent la el. Toller, copleşit de ruşinea colectivă, privi imediat în altă parte Nu înainte de a zări apărând zâmbetul lui Leddravohr.

- Ce aştepţi? mormăi Sisstt. la lucrurile alea înainte ca regele să dea ordin să fim snopiţi în bătaie'

Mersul prin coridoare şi camerele imense ale palatului păru de două ori mai lung ca înainte. În timp ce Glo îşi revenise suficient ca să înlăture mâinile ce-l susţineau, Toller îşi dădu seama că ştirea despre dizgraţia filosofilor zburase, ca prin farmec, înaintea lor şi era discutată în şoaptă de fiecare grup pe lângă care treceau. Simţise de la început că seniorul Glo nu va fi în stare să se descurce la întrunire, dar nu anticipase o catastrofă de asemenea dimensiuni Regele Prad era celebru pentru toleranţa şi lipsa de formalism cu care conducea treburile statului, dar Glo reuşise să păcătuiască atât

de grav, încât pusese sub semnul întrebării viitorul întregului ordin. Mai mult, planul embrionar al lui Toller de a intra în armată, cândva, printr-o favoare a lui Leddravohr, nu mai avea nici o valoare, prințul militar având reputația că nu uită și nu iartă.

Ajungând în curtea principală, Glo își scoase burta în afară și merse dezinvolt spre faeton. Se opri lângă el, se întoarse spre restul grupului și spuse:

- N-a fost prea rău, nu? Cred că am plasat sămânța în mintea... hmm... regelui. Ce ziceți?

Lain, Hargeth și Duthorn schimbară priviri îngrozite, dar Sisstt răspunse imediat:

- Aveți absolută dreptate, seniore.

Glo dădu din cap spre el

- Asta-i singura cale de a introduce o idee nouă, radicală. Să plasezi sămânța. S-o lași să... hmm... germineze.

Toller se întoarse, gata să izbucnească în râs, în ciuda a tot ce se întâmplase, și duse șevaletul la corn-albastrul priponit. Legă artefactul din lemn de animal, strânse planșele rulate de la Quate și Locranan și se pregăti să plece. Soarele se afla doar la jumătate de marginea estică a Supralumii - încercarea umilinței fusese milostiv de scurtă - și era timpul să ia o gustare târzie, ca prim pas pentru salvarea restului zilei. Pusese un picior în scară, când fratele lui se ivi lângă el.

- Ce te-a apucat? îl întrebă Lain. Comportarea ta la palat a fost îngrozitoare - chiar și după standardele tale!

Toller rămase cu gura căscată.

- Comportarea *mea*?

- Da! Într-un minut ți-ai făcut dușmani doi dintre cei mai periculoși oameni din imperiu. Cum ai reușit?

- Simplu, răspunse cu duritate Toller. Purtându-mă ca un bărbat.

Lain oftă, easperat

- O să discut cu tine mai târziu, după ce o să ne întoarcem pe Muntele Verde.

- Nu mă îndoiesc!

Toller se urcă pe corn-albastru și goni, fără să mai aștepte trăsura În drum spre Casa Pătrată, îi trecu supărare pe fratele său, în timp ce analiza situația de neinvidiat a lui Lain. Seniorul filosofilor făcuse ordinul de rușine, dar fiind de origine regească, nu putea fi destituit decât de rege A încerca să-l subminezi însemna răzvrătire.

În orice caz Lain îi era prea loial lui Glo pentru a-l critica - nici măcar în particular Când ştirea că Glo propusese să se trimită nave spre Supralume va ajunge la urechile tuturor cei care aveau legătură cu el vor fi batjocoriţi - iar Lain va suferi în tăcere retrăgându-se printre cărţile şi graficele lui, în timp ce dreptul filosofilor de a stăpâni Muntele Verde va deveni tot mai nesigur

Când ajunse la casa cu multe acoperişuri mintea lui Toller obosise de atâtea chestiuni abstracte şi se preocupa doar de faptul că era flămând. Nu numai că ratase gustarea de dimineaţă, dar nu mâncase nimic din ziua precedentă, iar acum în stomacul lui se afla un gol furios Priponi animalul în incintă şi, fără să descarce bagajele de pe el, intră iute în casă, cu intenţia de a se duce direct la bucătărie.

Pentru a doua oară în ziua aceea, se trezi pe neaşteptate în prezenţa Gesallei, care traversa holul de la intrare spre salonul din vest. Femeia se întoarse spre el, orbită de lumina din uşă, şi-i zâmbi. Zâmbetul dură doar un moment, cât îi trebui ca să-şi dea seama cine era bărbatul, dar avu un efect bizar asupra lui Toller. I se păru că o vede pe Gesalla pentru prima dată, o figură de zeiţă cu ochi strălucind de soare, iar în clipa aceea avu un sentiment inexplicabil de irosire - nu al lucrurilor materiale, ci chiar al potenţialului vieţii Senzaţia dispăru la fel de iute cum apăruse, dar îi lăsă un sentiment de tristeţe şi de o bizară purificare.

- Oh, tu erai! zise Gesalla, cu răceală în glas Am crezut că-i Lain.

Toller zâmbi, întrebându-se dacă ar putea începe o nouă şi mai constructivă relaţie cu Gesalla.

- Te-a înşelat lumina.

- De ce te-ai întors atât de repede?

- Ah... întrunirea n-a mers aşa cum am plănuit Am avut ceva necazuri O să-ţi povestească Lain. E în drum spre casă

Gesalla dădu din cap şi se mişcă din loc, să aibă avantajul luminii.

- De ce nu-mi povesteşti tu? E ceva în legătură cu tine?

- Cu *mine*?

- Da. L-am sfătuit pe Lain să nu te lase să te apropii de palat.

- Poate că s-a săturat, ca şi mine, de torentul tău nesfârşit de sfaturi, zise Toller, încercând să se stăpânească, dar febra vorbitului era mai puternică. Poate că a început să regrete că s-a însurat cu o nuia veştedă, în loc de o femeie adevărată

- Mulțumesc! O să-i transmit comentariul complet lui Lain

Buzele Gesallei se strâmbară, arătând că, în loc să fie jignită, era încântată că provocase acel fel de răspuns năvalnic, care putea duce la izgonirea lui Toller din Casa Pătrată

- Trebuie să înțeleg că ideea ta despre o femeie adevărată e întrupată de târfa care așteaptă acum în patul tău?

- Poți să... mormăi Toller, încercând să ascundă faptul că uitase complet de tovarășa sa de peste noapte. ține-ți gura! Felise nu-i târfă!

Ochii Gesallei scânteiară.

- Numele ei e Fera.

- Felise sau Fera, nu-i târfă!

- N-o să mă cert cu tine asupra definițiilor, replică Gesalla, cu un ton rece, enervant. Bucătarul mi-a spus că i-ai dat instrucțiuni ca... musafira ta să primească oricâtă mâncare dorește. Dacă vom considera cantitatea pe care a consumat-o în această prezi ca unitate de măsură, ar trebui să te consideri fericit că nu trebuie s-o întreții ca nevastă.

- O s-o fac! exclamă Toller, văzând șansa de a da o lovitură verbală -și-i dădu drumul din reflex, fără să-i pese de consecințe. Am încercat să-ți spun că i-am acordat Ferei statutul de soție elementară, înainte s-o părăsesc aici, în dimineața asta. Sunt convins că te vei bucura de compania ei în casă, iar atunci vom fi cu toți prieteni. Acum, scuză-mă..

Zâmbi, savurând șocul și neîncrederea de pe figura Gesallei, apoi se întoarse și țopăi spre scara principală, având grijă să-și ascundă propria-i uimire prostească provocată de faptul că, în câteva secunde de furie, putuse să-și schimbe cursul vieții. Ultimul lucru pe care-l dorea era responsabilitatea unei neveste, chiar de gradul al patrulea. Spera doar ca Fera să refuze oferta pe care se condamnase singur s-o facă.

Capitolul 5

Generalul Risdel Dalacott se trezi în zori şi părăsi imediat patul, conform unei rutine care se schimbase prea puţin în cei şaizeci şi opt de ani ai vieţii sale.

Ocoli camera de mai multe ori iar pasul îi deveni mai ferm pe măsură ce înţepeneala şi durerea dispăreau din piciorul drept. Trecuseră aproape treizeci de ani din după-amiaza aceea, din timpul campaniei Sorka când un lăncier merrilian îi zdrobise osul, chiar deasupra genunchiului. De atunci, rana îl deranjase periodic, dar intervalele în care se simţea bine deveneau tot mai scurte şi mai rare.

Îndată ce fu mulţumit de comportarea piciorului, se duse în camera de toaletă alăturată şi trase de maneta din lemn de brakka, împodobită cu email, care ieşea dintr-un perete. Apa care curse peste el, din tavanul ciuruit, era fierbinte - un lucru care-i amintea că nu se află în locuinţa sa spartană din Trompha. Lăsând deoparte simţământul iraţional de vinovăţie, se bucură pe deplin de căldura care-i pătrundea în muşchi şi-i înmuia.

După ce se şterse, se opri în faţa unei oglinzi montate în perete, oglindă făcută din două plăci de sticlă limpede, dar cu indici de refracţie foarte diferiţi, şi-şi examină imaginea. Deşi vârsta avea un efect inevitabil asupra timpului cândva puternic, disciplina austeră a modului său de viaţă îl apărase de deformarea îngrăşării. Figura lui lungă, gânditoare, se ridase zdravăn, dar căruntceala ce-i cuprinsese părul tuns scurt abia se distingea de nuanţa deschisă a acestuia, iar aspectul general era acela al unei sănătăţi durabile.

Sunt încă bun de serviciu îşi spuse el. *O să mai lucrez doar un an. Armata mi-a luat prea mult.*

În timp ce-şi îmbrăca veşmintele albastre, neoficiale, se gândi la ziua ce-l aştepta. Ziua de naştere a nepotului său Hallie, care împlinea doisprezece ani, şi în care - ca o parte a ritualului ce trebuia să dovedească faptul că era pregătit să intre la şcoala militară - băiatul urma să acţioneze singur împotriva pterthа. Un moment important, care-i reamintì lui Dalacott de mândria cu care-l urmărise pe fiul său, Oderan, trecând acelaşi test. Cariera militară a lui Oderan fusese întreruptă brutal, de moarte, la vârsta de treizeci şi trei de ani - ca rezultat al prăbuşirii unei aeronave, în Yalrofac - iar

datoria dureroasă a lui Dalacott era să-l înlocuiască în timpul sărbătorilor din ziua aceea. Termină cu îmbrăcatul, părăsi dormitorul şi coborî pe scări în sufragerie, unde în ciuda faptului că era devreme, o găsi pe Conna Dalacott stând la masa cea rotundă - o femeie înaltă ale cărei forme se transformaseră în soliditatea vârstei medii.

- Bună ziua, Conna, zise el, remarcând că-i singură. Hallie mai doarme?

- De ziua lui? răspunse ea, făcând semn cu capul spre grădina înconjurată de ziduri care se vedea, în parte, prin fereastra mare cât peretele. E pe undeva, pe-acolo, antrenându-se. Nici n-a vrut să mănânce!

- E o zi mare pentru el. Pentru noi toţi!

- Da, spuse Conna, cu o voce ce arăta încordare. O zi minunată!

- ştiu că eşti îngrijorată, zise generalul, cu glas blând; dar Oderan ar fi vrut să facem ce trebuie, pentru binele lui Hallie.

Conna îi zâmbi, liniştită.

- Nu mănânci decât terci? Nu te tentează nişte peşte-alb? Cârnaţi? O prăjitură cu carne-de-putere?

- Am trăit prea mult timp cu raţii soldăţeşti, o refuză el, fiind însă de acord, în mod tacit, să se rezume la discuţii lipsite de importanţă.

Conna se descurcase singură, fără ajutorul lui, în cei zece ani de la moartea lui Oderan. Ar fi fost o impertinenţă din partea lui să-i dea vreun sfat în momentul acela.

- Foarte bine, acceptă ea situaţia şi începu să-l servească dintr-un castron de pe masă. Dar la ospăţul din timpul miciinopţi nu vor exista raţii soldăţeşti.

- De acord.

În timp ce Dalacott mânca terciul, în care pusese puţină sare, glumea cu nora lui, dar clocotul amintirilor continua neabătut şi - aşa cum se întâmplase de multe ori - gândurile despre fiul său treziră altele, despre un fiu pe care nu-l recunoscuse. Analizându-şi viaţa, remarcă felul în care momentele cruciale nu erau recunoscute ca atare, felul în care lucruri aparent insignifiante se dovedeau a fi importante.

Dacă n-ar fi fost surprins neatent, în cursul unei încăierări minore din Yalrofac, cu ani în urmă, n-ar fi fost rănit grav la picior. Rana dusese la o convalescenţă lungă, în liniştea provinciei Redant.

Acolo, pe când se plimba de-a lungul râului Bes-Undar, găsise cel mai ciudat obiect natural pe care-l văzuse vreodată, unul pe care-l căra după el oriunde se ducea. Îl avea de un an când, în cursul uneia dintre călătoriile lui vizite în capitală îl dusese, dintr-o toana, la centrul ştiinţific de pe Muntel Verde, pentru a afla dacă proprietăţile sale bizare puteau fi explicate.

Nu aflase nimic despre obiect, ci multe despre el însuşi.

Ca soldat de carieră, îşi luase o unicăsoţie mai mult din datorie faţă de stat, pentru a avea un moştenitor şi cine să aibă grijă de nevoile sale între campanii. Relaţia cu Toriane fusese plăcută, chiar caldă, şi o considerase o împlinire până în ziua în care ajunsese în incinta Casei Pătrate de pe Muntele Verde, şi o văzuse pe Aytha Maraquine. Întâlnirea sa cu tânăra, zvelta matroană fusese ca un amestec de cristale verzi şi purpurii - produsese un amestec de pasiune, extaz şi, în cele din urmă, de durere intensă, cum nu crezuse că-i posibil...

- Trăsura s-a întors, bunicule! strigă Hallie, ciocănind în fereastră. Suntem gata să pornim spre munte!

- Vin imediat, răspunse Dalacott băiatului blond, care ţopăia de aţâţare, în curtea interioară.

Hallie era înalt şi solid, în stare să mânuiască bastonul lung, pentru ptertha, care-i atârna la cingătoare.

- Nu ţi-ai terminat terciul, zise Conna când bărbatul se ridică, dar tonul ei, în aparenţă normal, nu-i ascundea emoţia.

- N-ai de ce să fii îngrijorată. O ptertha plutind deasupra unui teren deschis, la lumina zilei, nu reprezintă o ameninţare. E o joacă de copii s-o distrugi. Oricum, o să fiu în vecinătatea lui tot timpul.

- Mulţumesc.

Conna rămase pe locul ei, privind mâncarea de care nu se atinsese, până când Dalacott părăsi camera.

Bărbatul ieşi din grădina care, conform standardelor din zonele rurale, avea ziduri înalte, deasupra cărora se aflau paravane antiptertha, care puteau fi unite pe timpul nopţii şi a vremii ceţoase. Hallie veni în fugă spre el - aşa cum făcuse şi tatăl lui, la aceeaşi vârstă - şi-l luă de mână.Se duseră la trăsura în care se aflau trei oameni, prieteni din partea locului ai familiei, care fuseseră să fie martori la împlinirea vârstei băiatului. Dalacott, care-şi reînoise relaţiile cu ei în seara precedentă, îi salută în timp ce se aşeza, împreună cu Hallie, pe băncile capitonate ale caleştii. Vizitiul pocni din bici deasupra atelajului din corn-albaştri, iar vehiculul se puse în

mişcare.

- Oho! Avem aici un războinic încercat! exclamă Gehate, un negustor pensionar aplecându-se ca să atingă un baston în formă de Y pe care-l observase printre cele normale, kolcorroniane, din arsenalul băiatului

- E ballinnian, îi explică mândru, băiatul, mângâind lemnul lustruit şi sculptat al armei pe care i-o dăruise Dalacott în urmă cu un an. Zboară mai departe decât celelalte E eficient la treizeci de yarzi şi gethanii folosesc aşa ceva. Gethanii şi cissoranii

Generalul răspunse cu un zâmbet, zâmbetelor indulgente provocate de parada de cunoştinţe ale băiatului Aruncarea beţelor, de o formă sau alta, fusese o metodă de apărare împotriva sferelor folosită de aproape fiecare naţiune de pe Lume, din cele mai vechi timpuri. Pentru că era eficientă Globurile enigmatice explodau la fel de uşor ca baloanel de săpun, după ce ajungea vreun om în raza lor de ucidere, dar în afara acesteia dovedeau un grad surprinzător de rezistenţă. Un glonţ, o săgeată sau chiar o lance puteau trece printr-o ptertha, fără să-i facă vreun rău - sfera tremura puţin şi-şi repara găurile din pielea-i transparentă Era nevoie de un proiectil ce se rotea şi izbea, pentru a sparge trupul unei ptertha şi a-i împrăştia praful toxic în aer.

Bilele legate cu o sfoară ucideau ptertha, dar acestea erau dificil de mânuit şi prea grele ca să poţi căra o cantitate mare cu tine, în timp ce bastoanele de aruncat multilamă erau plate, deci mult mai uşoare şi comod de transportat. Dalacott se minuna că până şi triburile cele mai primitive descoperiseră că, făcând fiecare lamă cu o muchie rotunjită şi una ascuţită, obţineau o armă care plutea în aer ca o pasăre, mult mai departe ca un proiectil obişnuit O însuşire ce părea magică - de aceea unii, precum ballinnianii, şlefuiau şi împodobeau cu grijă bastoanele Dimpotrivă, pragmaticilor kolcorrniani le plăceau armele simple, extensibile, cu patru lame, potrivite pentru producţia în masă, fiind alcătuite din două bucăţi drepte, lipite în centru

Trăsura lăsă în urmă câmpurile cu grâne şi livezile de lângă Klinterden şi începu să urce panta muntelui Pharote. În cele din urmă, ajunse într-un loc în care drumul dispărea pe un platou plin de iarbă, dincolo de care solul se înalţa brusc în ceţurile ce nu fuseseră niciodată îndepărtate de soare

- Am ajuns, îi spuse, jovial Gehate lui Hallie, când vehiculul se opri Abia aştept să văd ce reuşaşte să facă bătul ăla caraghios.

Treizeci de yarzi ai zis?

Thessaro, un bancher rumen la față se încruntă și clătină din cap

- Nu zori băiatul! Nu-i bine să arunce prea devreme!

- O să descoperiți că știe ce are de făcut zise Dalacott, ieșind din trăsură și privind în jur.

Cerul arăta ca o cupolă de culoarea perlei, ce se transforma într-un albastru deschis deasupra lor. Nu se vedeau stele iar discul mare al Supralumii, vizibil doar în parte, părea pal, lipsit de substanță. Dalacott venise în sudul provinciei Kail, ca să viziteze familia fiului său iar la această latitudine Supralumea era deplasată spre nord, climatul fiind mult mai temperat decât în ecuatorialul Kolcorron - un factor care, combinat cu micanoaptea mai scurtă, făcea ca regiunea să fie unul dintre principalii producători de hrană ai imperiului.

- O mulțime de ptertha, mormăi Gehate, arătând în sus, unde se vedeau pete purpurii plutind în înalturi, purtate de curenții de aer ce coborau din munți.

- Am văzut o mulțime de ptertha zilele astea, comentă Ondobirtre, al treilea martor. Aș jura că s-au înmulțit, indiferent ce spun alții. Am auzit că, acum câteva zile, câteva au pătruns chiar în centrul Ro-Baccantei.

- Nu intră în orașe, îl contrazise Gehate, clătinând din cap.

- Spun doar ce-am auzit.

- Ești prea credul, prietene. Asculți prea multe povești.

- Nu-i cazul să stăm la palavre, interveni Thessaro. Acesta-i un eveniment important!

Deschise sacul din pânză de in, pe care-l căra, și începu să împartă câte șase bastoane fiecărui bărbat.

- N-ai nevoie de ele, bunicule, zise Hallie, părând jignit. N-o să greșesc.

- Știu, Hallie, dar așa e obiceiul. Iar unii dintre noi au nevoie de antrenament.

Dalacott puse brațul pe umerii băiatului și merse împreună cu el, spre gura unei alei alcătuită din două plase întinse pe șiruri paralele de stâlpi care traversau platoul, urcau panta de dincolo de acesta și dispăreau în acoperișul de ceață. Era un sistem tradițional și servea pentru a ghida un număr mic de ptertha în josul muntelui. Globurile puteau să scape ușor zburând în sus, dar unele dintre ele urmau întotdeauna aleea până la capătul de jos, de parca ar fi fost

creaturi conştiente, mânate de curiozitate. Asemenea ciudăţenii de comportare reprezentau principalul motiv al credinţei pe care o împărtăşeau mulţi, că globurile aveau un anumit grad de inteligenţă. Dalacott nu se lasase convins de asemenea păreri, pentru că ţinea seama de lipsa completă de structură internă a sferelor.

- Poţi să mă laşi singur, bunicul.e. zise Hallie. Sunt pregătit.

- Foarte bine, tinere.

Generalul se dădu înapoi, vreo zece paşi, şi se aşeză în rând cu ceilalţi. Era prima oară când se gândea la nepotul lui altfel decât la un băiat. Hallie începu proba cu demnitate şi curaj. Nu avea să mai fie niciodată copilul care se jucase în grădină, în dimineaţa aceea. Dalacott se gândi că, la masă, îi dăduse Connei asigurări eronate - ea ştiuse foarte bine că băiatul nu se va întoarce. Ideea merita să fie notată în jurnal, la căderea nopţii. Nevestele de soldaţi treceau şi ele prin probe, iar adversarul lor era însuşi timpul.

- Nu avem mult de aşteptat, şopti Ondobirtre.

Dalacott îşi îndreptă atenţia spre peretele de ceaţă de la capătul îndepărtat al îngrăditurii. În ciuda încrederii pe care o avea în Hallie, se simţi alarmat când văzu apărând, simultan, două ptertha. Globurile vineţii, fiecare având diametrul de doi yarzi, pluteau jos, pe traiectorii şerpuitoare, fiind greu de distins când ajunseră pe panta acoperită de iarbă. Hallie, care ţinea în mână un baston cu patru lame, îşi schimbă uşor poziţia, pregătindu-se de aruncare.

Nu încă! îi comandă Dalacott în gând, ştiind că prezenţa celei de-a doua ptertha măreşte tentaţia de a distruge una dintre sfera la distanţa maximă de lovire. Praful eliberat de o ptertha care plesnea îşi pierdea toxicitatea aproape imediat ce era expus în aer, deci distanţa sigură de ucidere a unui glob putea fi chiar de şase paşi, funcţie de direcţia din care bătea vântul. Nu puteai da greş de la o asemenea distanţă, ceea ce însemna că o ptertha nu reprezenta un pericol pentru un om calm. Dar Dalacott văzuse novici care-şi pierduseră brusc judecata şi coordonarea actiunilor. Asupra unora, sferele tremurătoare aveau un efect ciudat, hipnotic şi descurajator, mai ales când apropiindu-se de pradă, îşi încetau planarea întâmplătoare şi se îndreptau spre aceasta, decise, în tăcere, ucigătoare.

Cele două sfere ce pluteau spre Hallie se aflau la mai puţin de treizeci de paşi, planând chiar deasupra ierbii, ricoşând orbeşte dintr-o plasă în alta. Hallie îşi trase braţul drept în spate, dar se abţinu să-şi arunce arma. Privind silueta solitară, pregătită, ce-şi

ținea firea deși ptertha se apropiau, generalul simți un amestec de mândrie, dragoste și teamă elementară. Apucă un baston și se pregăti să-l arunce Hallie se mută mai aproape de plasa din stânga, fără să-și lanseze bățul.

- Vezi ce face drăcușorul? gâfâi Gehate. Nu cred că.

În momentul acela, meandrele fără sens ale globurilor le aduseră alături, una în spatele celeilalte iar Hallie aruncă bastonul. Lamele armei în formă de cruce se estompară, în timp ce zburau drept la țintă iar o clipă mai târziu globurile purpurii nu mai existau.

Hallie deveni din nou un băiețel care făcu un salt plin de entuziasm în aer, apoi își reluă poziția de pândă, când o a treia ptertha apăru din ceață Luă alt baston de la cingătoare, iar Dalacott văzu că era arma ballinniană, în formă de Y.

Gehate îl împunse cu cotul pe general

- Prima lovitură a fost pentru tine dar aceasta va fi pentru mine, ca să învăț să-mi țin gura.

Băiatul nu permise globului să se apropie mai mult de treizeci de pași înainte de a arunca o doua oară Arma zbură de-a lungul aleii ca o pasăre cu culori stralucitoare, aproape fără să coboare. Tocmai începea să-și piardă stabilitatea când spintecă ptertha și o distruse. Hallie rânjea, când se întoarse spre bărbații care-l urmăreau și le făcu o plecăciune ceremonioasă. Îndeplinise cele trei ucideri necesare și intrase, acum, în faza adultă a vieții.

- Băiatul a avut ceva noroc, dar l-a meritat, zise, generos, Gehate. Să-l fi văzut Oderan.

- Da..

Dalacott, răscolit de emoții dulci-amare, se mulțumi cu răspunsul monosilabic și se simți ușurat când ceilalți se îndepărtară, Gehate și Thessaro ca să-l îmbrățișeze pe Hallie, Ondobirtre ca să aducă din trăsură sticla rituală de coniac Grupul celor șase - incluzând și vizitiul angajat doar pentru acea ocazie - se reuni când Ondobirtre distribui păharelele emisferice, a căror latură fusese prelucrată astfel încât să reprezinte pterta-le dispărute. Dalacott își observă nepotul, când acesta sorbi pentru prima oară din alcoolul arzător și fu amuzat văzând că băiatul, care tocmai învinsese un inamic ucigător, se strâmbă.

- Cred că toți cei prezenți au remarcat aspectul neobișnuit al acestei plimbari matinale, spuse Ondobirtre, în timp ce umplea din nou paharele adulților

- Da, chicoti Gehate și-a încântat că n-ai dat gata coniacul

înainte să venim şi noi.

- Nu mă refeream la asta replică Ondobirtre, refuzând să se lase provocat Credeţi că-s idiot, dar în toţi anii în care ne ocupăm de lucruri de felul ăsta, a remarcat cineva o zi în care să apară trei globuri înainte ca animalele de la trăsură să fi terminat de păscut? Vă spun vouă, prieteni cu vederi înguste, ptertha s-au înmulţit! De fapt, cred că, dacă nu-s beat, mai avem doi vizitatori!

Se întoarseră cu toţii să privească în spaţiul dintre plase şi văzură încă două sfere, care se iviseră din obscuritatea acoperişului de nori, şi-şi urmau drumul în zig-zag, printre barierele din sfori.

- Sunt ale mele! strigă Gehate şi alergă spre ele.

Se opri, se pregătı şi aruncă două bastoane, într-o succesiune rapidă, distrugând cu uşurinţă ambele globuri Praful lor umplu, scurt timp, aerul.

- Gata! se bucură bărbatul. Nu trebuie să ai statură de soldat ca să te aperi. Aş putea să te învăţ câte ceva, tinere Hallie!

Băiatul îi înapoie paharul lui Ondobirtre şi alergă să i se alăture lui Gehate, dornic de a se întrece cu acesta După un al doilea coniac, Dalacott şi Thessaro se duseră şi ei să distrugă globurile ce tot apăreau, renunţând cu toţii doar când ceaţa se ridică de pe capătul de sus al aleii, iar ptertha se retraseră la o altitudine mai înaltă. Dalacott era impresionat de faptul că, într-o oră, se iviseră vreo patruzeci de sfere, mult mai multe decât s-ar fi aşteptat. În timp ce ceilalţi recuperau bastoanele, discută despre acest lucru cu Ondobirtre.

- Spun mereu asta, declară Ondobirtre, care continuase să bea coniac şi devenise palid şi morocănos. Dar lumea mă crede idiot.

Când trăsura ajunse în Klinterden, soarele se apropiase de marginea de est a Supralumii, iar sărbătorirea de micănoapte a lui Hallie era gata să înceapă.

Vehiculele şi animalele oaspeţilor se strânseseră în curtea din faţă a vilei şi nişte copii se jucau în grădina înconjurată de ziduri. Hallie, care sărise primul din trăsură, alergă în casă s-o găsească pe mama lui. Dalacott îl urmă, mult mai încet, pentru că durerea din picior îi revenise în timpul drumului lung cu trăsura. Nu-l entuziasmau petrecerile şi nu-l încânta modul în care urma să-şi petreacă restul zilei, dar n-ar fi fost politicos să nu rămână peste noapte

Aranjase ca o aeronavă militară să-l ducă în ziua următoare,

la cartierul general al Armatei a Cincea, în Trompha.

Conna îl primi, când intră în vilă, cu o îmbrățișare călduroasă

- Multumesc ca ai avut grijă de Hallie! A fost atât de grozav pe cât pretinde?

- Evident! A dat un spectacol minunat! L-a făcut pe Gehate să tacă şi să ia notițe! povesti Dalacott, încântat s-o vada pe Conna veselă, stăpână pe sine.

- Mă bucur Aminteşte-ți ce mi-ai spus la micul dejun. Vreau să te văd *mâncând*, nu doar ciugulind

- Aerul proaspăt şi mişcarea m-au flămânzit, minți el.

O lăsă apoi pe femeie să-i salute pe cei trei martori şi se duse în partea centrală a casei, plină de oameni care discutau animat, în grupuri mici Încântat că nu băgase nimeni în seamă sosirea lui, luă un pahar cu suc de fructe, de pe masa pregatită pentru copii, şi se duse lângă fereastră. De acolo putea să vadă peisajul agricol ce se întindea mult spre vest, umbrit, în depărtare, de un şir de coline joase, albastre-verzi. Parcelele arătau clar evoluția celor şase culori, de la verdele deschis ale plantelor abia răsărite la galbenul profund al recoltei bună de secerat.

În timp ce se uita, colinele şi terenurile mai îndepărtate străluciră în culorile cucubeului, apoi se întunecară brusc Umbra întunecată a Supralumii alerga peste câmpuri cu viteza planetei de pe orbită, urmată îndeaproape de negreala umbririi totale. Dură doar o fracțiune de minut până ce peretele navălitor de întuneric atinse, acoperi casa - începuse micanoaptea. Un fenomen pe care generalul îl privea fără să se plictisească. După ce ochii i se adaptară la noile condiții, cerul păru că înfloreşte, plin de stele, spirale luminoase şi comete, iar el se trezi întrebându-se dacă existau - aşa cum pretindeau unii - alte planete locuite, rotindu-se în jurul sorilor îndepărtați. În zilele de altădată, armata îi absorbise prea mult din energia mentală pentru a se gândi serios la asemenea probIme, dar, în ultimul timp, găsea oarecare sprijin în ideea că putea exista o infinitate de planete, că pe una din ele ar fi putut fi un alt Kolcorron, identic cu cel pe care-l cunoştea în toate privințele - cu excepția uneia Era posibil să existe o altă Lume, pe care iubita lui să trăiască încă?

Mirosul felinarelor cu ulei şi al lumânărilor abia aprinse îi duse gândurile spre trecut, la cele câteva nopți minunate pe care le petrecuse cu Aytha Maraquine. În timpul orelor perioadei fierbinți a

patimii. Dalacott ştiuse, cu o siguranţă absolută, că vor învinge toate dificultăţile, că vor depăşi orice obstacol ce stătea în calea căsătoriei lor. Aytha, care avea statut de unicăsotie, trebuia să îndure dubla nepăcere a divorţului de un soţ bolnav şi a căsătoriei în afara castei - străbătând cea mai mare prăpastie socială, cea care despărţea clasa militară de celelalte. Bărbatul trebuia să înfrunte greutăti similare, cu o problemă în plus: despărţindu-se de Toriane - fiica unui guvernator militar - îşi distrugea cariera

Nimic din toate astea nu-l impresionase pe Dalacott, care fusese cuprins de o monomanie febrilă. Dar avusese loc campania padaliană - care ar fi trebuit să fie scurtă - iar evenimentele îl ţinuseră departe de Aytha aproape un an Când se întorsese, aflase că iubita lui murise, dând naştere unui băiat. Primul impuls al îndureratului Dalacott fusese să recunoască pruncul şi, în acest fel, să rămână credincios Aythei. Intervenise însă vocea rece a logicii şi interesului. Ce folos ar fi avut să mânjească postum bunul renume al femeii şi, în acelaşi timp, să-şi prejudicieze cariera şi să aducă nefericire în propria-i familie? N-ar fi folosit nici băiatului - Toller - care ar fi crescut mai bine în mediul confortabil al rudelor lui materne.

Până la urmă, Dalacott urmase calea ratiunii. Nu încercase nici măcar să-şi vadă fiul, iar anii trecuseră şi talentul îi adusese gradul meritat de general. Acum, spre sfârşitul vieţii, întreaga poveste îi părea mai mult un vis, care pierduse puterea de a-l îndurera. Numai că alte întrebări şi îndoieli începuseră să-i tulbure orele de solitudine. Intenţionase cu adevărat să se însoare cu Aytha? Nu se simţise uşurat - într-un ungher ascuns al conştiinţei - aflând de moartea ei, care făcuse să nu mai fie nevoie să ia vreo decizie? Pe scurt, el, generalul Dalacott, era cel care crezuse întotdeauna că este? Sau un...

- *Aici* eşti! exclamă Conna, apropiindu-se de el cu un pahar cu vin de grâu, pe care i-l puse în mână, după ce-i luă sucul de fructe. Trebuie să mergi printre oaspeţi, altfel vor crede că te consideri prea faimos şi prea important ca să-i bagi în seamă.

- Îmi pare rău, zâmbi el, obosit. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi amintesc mai mult de trecut.

- Te gândeai la Oderan?

- La multe lucruri..

Dalacott bău vinul şi se duse cu nora sa, să discute banalităţi cu o sumedenie de femei şi bărbati. Observă că puţini dintre aceştia

aveau legături cu armata - probabil un lucru ce arăta adevăratele sentimente ale Connei față de o organizație care-i răpise soțul și, acum, își îndreptase atenția spre unicul ei copil. Oboseala produsă de conversația silită cu niște străini era considerabilă. Ascultă cu ușurare îndemnul de a merge la masă Datoria lui consta în ținerea unui scurt discurs ceremonial, despre aniversarea nmepotului său. Apoi putea să se dea la fund. Merse spre masă, îndreptându-se spre singurul scaun cu spetează, împodobit cu flori-de-lance albastre, în onoarea lui Hallie. Abia atunci își dădu seama că nu văzuse băiatul de câtva timp.

- Unde-i eroul nostru? strigă un bărbat. Aduceți eroul!

- Probabil că s-a dus în camera lui, spuse Conna. Mă întorc imediat cu el!

Zâmbi a scuză și se despărți de cei cu care discuta. După un interval de câteva minute, apăru în ușă, cu figura ciudat de pasivă, parcă înghețată. Îi făcu un semn generalului și plecă. fără să spună nimic. Bărbatul se duse după ea, spunându-și că senzația de frig care-l cuprinsese nu prevestea nimic. Merse pe coridor, până în camera lui Hallie. Băiatul zăcea pe spate, întins pe patul lui îngust. Avea figura roșie. lucind de transpirație, iar membrele i se mișcau spasmodic, lipsite de coordonare.

Nu se poate, își zise Dalacott, îngrozit, în timp ce se apropia de el. Se uită la Hallie, văzu groaza din ochii lui și-și dădu seama că răsucirile ciudate ale mâinilor și picioarelor reprezentau încercări inutile de a se mișca normal. Paralizie și febră! *Nu îngădui așa ceva!* țipă el în gând, în timp ce îngenunchea. *Nu pot permite!*

Puse mâna pe trupul zvelt al băiatului, chiar sub coaste, descoperi imediat umflarea semnificativă a splinei, și gemu deznădăjduit.

- Ai promis că o să ai grijă de el, zise Conna, cu o voce lipsită de viață. E doar un copil!

Dalacott se ridică și o prinse de umeri.

- Există vreun doctor aici?

- La ce-ar folosi?

- Știu a ce seamănă, Conna, dar Hallie n-a fost nici o clipă mai aproape de douăzeci de pași de vreun glob, iar vântul n-a bătut.

Ascultându-și propria-i voce - vocea unui străin - Dalacott încerca să se convingă că avea dreptate.

- Pe de altă parte, pterthacoza are nevoie de două zile ca să se manifeste. Nu putea să apară așa, deodată! E vreun doctor aici?

- Visigann, şopti ea, privindu-l cu ochi înlăcrimaţi, plini de speranţă. Mă duc să-l chem.

Se răsuci şi fugi din dormitor.

- O să te faci bine, Hallie, spuse generalul, îngenunchind din nou lângă pat

Sterse transpiraţia de pe faţa băiatului cu marginea cearceafului şi descoperi, dezamăgit, că simţea căldura radiind din piele. Hallie îl privi mut, iar buzele i se strâmbară, încercând să schiţeze un zâmbet. Bărbatul observă că bastonul ballinnian se afla pe pat. Îl luă şi-l puse în mâna băiatului, strângând degetele neputincioase ale acestuia pe lemnul lustruit. Apoi îşi sărută nepotul pe frunte, prelungind sărutul, de parcă ar fi încercat să absoarbă febra ce-l consuma în propriul lui trup. Treptat, îşi dădu seama de două fapte bizare: Conna întârzia să vină cu doctorul şi, în altă parte a casei, ţipa o femeie.

- Mă întorc imediat, soldat! îi spuse el băiatului.

Se ridică încet, ca în transă, şi se duse în sufragerie. Acolo văzu că oaspeţii se strânseseră în jurul unui om care zăcea pe podea.

Bărbatul era Gehate - iar după figura încinsă şi mişcările slabe ale mâinilor lui, se vedea că se afla într-un stadiu avansat de pterthacoză.

În timp ce aştepta să fie ridicată ancora aeronavei, Dalacott vârî mâna în buzunar şi găsi obiectul ciudat, fără nume, pe care-l descoperise, cu decenii în urmă, pe malurile râului Bes-Undar. Degetul lui parcurse un drum circular pe suprafaţa netedă a pepitei, lustruită de mulţi ani de frecare asemănătoare. Încerca să înţeleagă grozăvenia celor întâmplate în ultimile nouă zile. Statistica stearpă reda prea puţin din îngrijorarea ce-i bântuia spiritul.

Hallie murise înainte de sfârşitul miciinopţi în care ar fi trebuit să-şi sărbătorească aniversarea. Gehate şi Ondobirtre sucombaseră până la sfârşitul zilei, din cauza formei noi, îngrozitoare, de pterthacoză. Iar în dimineaţa următoare o găsise pe mama lui Hallie, în camera ei, moartă din aceeaşi cauză. Aceasta fusese prima indicaţie că boala era contagioasă. Implicaţiile unui asemenea lucru îi frământa încă mintea, când primise ştirea privind soarta celor ce fuseseră prezenţi la sărbătorire.

Din cei vreo patruzeci de bărbaţi, femei şi copii care fuseseră în vilă, treizeci şi doi - printre care toţi copiii - decedaseră în aceeaşi

noapte Iar mareea morții nu se oprise aici Populația catunului Klinterden şi a districtului înconjurător a fost redusă de la aproximativ trei sute de persoane la doar şaizeci, în numai trei zile. După aceea ucigaşul invizibil păru că-şi pierde virulența. Începură înmormântările.

Nacela aeronavei se clătină şi se zmuci un pic, când fu eliberată din legături. Dalacott se apropie de un vizor de observare şi privi, ştiind că o face pentru ultima oară, spre peisajul familiar cu clădiri cu acoperişuri roşii, livezi şi parcele lungi cu grâne Aspectul lui calm ascundea schimbările profunde din strafundul său, pentru că înfățişarea fizică nemodificată nu arăta că, în nouă zile, îmbătrânise.

Simțămintele - apatia îngrozitoare, lipsa de optimism - erau noi pentru el, dar nu avusese nici o dificultate în a le identifica, pentru că, pentru prima oară în viață, ştia de ce-i poți invidia pe cei morți.

PARTEA A DOUA

ZBORUL DE PROBĂ

Capitolul 6

Stațiunea de Cercetări pentru Arme se afla în suburbia de sud-vest a Ro-Atabri, în vechiul district manufacturier al Cheilor Mardavane. Zona era joasă și scăldată de un curs de apă plin de meandre și poluat, care se vărsa în Borann, în parte de jos a orașului. Secolele de folosință industrială făcuseră ca solul să fie sterp în unele locuri, dar în altele existau răzoare întinse de vegetație cu culoare urâtă, hrănită de inflitrații și secreții necunoscute, produse de străvechile haznale și depozite de gunoaie. În peisaj erau răspândite o mulțime de fabrici și depozite, legate între ele prin drumuri de pământ. Printre aceastea, abia vizibile, se aflau grupuri de clădiri dărăpănate, la ferestrele cărora apărea doar rareori lumină.

Stațiunea de cercetări nu părea nelalocul ei în ansamblu, fiind alcătuită dintr-o adunătură de ateliere jalnice, magazii și clădiri ponosite pentru birouri, toate cu un singur etaj. Chiar și cea în care se instalase șeful stațiunii era atât de soioasă, încât modelul tradițional kolcorronian, în romburi alcătuite din cărămizi, fusese acoperit complet.

Toller Maraquine considera stațiunea un loc de muncă deprimant. Când își amintea de momentul numirii în funcție, își dădea seama că imaginea pe care și-o făcuse despre o instituție de cercetări în domeniul armamentului fusese copilăresc de naivă. Își închipuise că va avea de-a face cu o pajiște bătută de vânt, plină cu spadasini, ce testau noi tipuri de lame, sau de arcași care verificau, meticuloși, performanțele arcurilor laminate și noi modele de vârfuri de săgeți.

La sosirea pe Chei descoperise, doar după câteva ore, că sub conducerea lui Borreat Hargeth se făceau puține studii în domeniul armelor. Numele stațiunii ascundea faptul că majoritatea fondurilor se cheltuiau pentru găsirea unor materiale care să înlocuiască brakka în fabricarea mecanismelor și componentelor mașinilor. Munca lui Toller consta, îndeosebi, în amestecarea de diferite fibre și prafuri cu tot felul de rășini, folosind apoi produsul rezultat în modelarea unor piese pentru teste. Nu-i plăcea mirosul iritant al rășinii, nici natura repetitivă a muncii, mai ales că instinctul îi spunea că proiectul însemna doar pierdere de timp. Nici unul dintre materialele produse nu se putea compara cu brakka, cea mai tare și

mai rezistență substanță de pe planetă. Iar dacă natura fusese atât de amabilă şi furnizase un material ideal, ce rost avea să cauți altul?

În afară de ciorovăielile mărunte cu Hargeth, Toller lucra serios şi conştiincios, fiind hotărât să dovedească fratelui său că nu era un membru iresponsabil al familiei Căsătoria cu Fera provocase, într-un fel, această nou-găsită seriozitate, un folos neaşteptat al unui lucru pe care-l făcuse doar pentru a o scandaliza pe cumnata sa. Îi oferise Ferei gradul al patrulea - temporar, neexclusiv, care putea fi întrerupt oricând de bărbat - dar ea avusese curajul să insiste pentru gradul trei, care-l lega de el pentru şase ani.

Asta se întâmplase cu cincisprezece zile în urmă. Toller sperase că, în timp, Gesalla îşi va îmblânzi atitudinea faţă de el şi Fera, dar relaţia triunghiulasră se deteriorase continuu. Factorii care provocau enervare erau pofta monumentală de mâncare a Ferei, precum şi indolenţa ei, ambele constituind un afront pentru sârguincioasa Gesalla. Iar Toller nu se îndura să-şi pedepsească nevasta, care refuza să se schimbe Femeia cerea dreptul de a fi cea care fusese până atunci, fără să-i pese dacă supăra pe cineva, exact aşa cum el îşi apăra dreptul de a locui în casa familiei Maraquine. Gesalla pândea un pretext pentru a-i izgoni din Casa Pătrată, iar Toller, din încăpăţânare, refuza să-şi caute altă locuinţă.

Toller analiza, într-o prezi, situaţia sa domestică, întrebându-se cât timp putea menţine echilibrul acela instabil, când îl văzu pe Hargeth intrând în atelierul în care tocmai cântărea fibre de sticlă tocate. Hargeth era un om fără astâmpăr, de peste patruzeci de ani. La el toate păreau ascuţite: nasul, bărbia, urechile, coatele, umerii... În ziua aceea părea mai agitat ca de obicei.

- Vino cu mine, Toller, îi zise el. Am nevoie de muşchii tăi.

Toller puse căuşul de-o parte.

- Ce vrei să fac?

- Te plângi tot timpul că nu lucrezi la maşinării de război. Ai ocazia acum.

Hargeth îl conduse spre o macara portabilă, care fusese ridicată pe un petec de sol, între două ateliere. O construcţie din lemn de plută, cu excepţia roţilor, care, la o macara obişnuită erau din brakka, dar pentru aceasta fuseseră modelate dintr-un compus verzui, produs de staţiunea de cercetări.

- Seniorul Glo urmează să sosească în curând. Vrea să facă o demonstraţie cu macaraua unui inspector financiar al prinţului Pouche. Trebuie s-o testăm. Vreau să verifici cablurile, să ungi roţile

şi să umpli coşul cu pietre

- Vorbeai de-o maşinărie de război! E doar o macara!

- Inginerii armatei construiesc fortăreţe şi ridică echipamente grele, deci e o maşinărie de război. Trimisul prinţului trebuie să fie mulţumit, altfel pierdem finanţarea. Treci la treabă. Glo va sosi peste o oră

Toller dădu din cap şi se apucă de pregătiri. Soarele se afla la jumătatea drumului său zilnic spre Supralume dar nu bătea pic de vânt, care să împrăştie căldura din valea joasă. Iar temperatura urca mereu O tăbăcărie din apropiere îşi adăuga duhoarea aerului şi aşa încărcat de fum. Toller se trezi tânjind după o cană cu bere rece, dar districtul Cheiului găzduia doar o singură tavernă, atât de împuţită, că nici nu-i trecu prin minte să trimită acolo un ucenic după ceea ce poftea

Răsplata unei vieţi virtuoase e mizerabilă, îşi spuse el, amărât. *La Haffanger aerul era mai respirabil*

Abia terminase de pus pietre în coşul macaralei, când auzi zgomot de roţi şi copite. Faetonul pestriţ, roşu şi portocaliu, al seniorului Glo, pătrunse pe poarta staţiunii şi se opri în faţa biroului lui Hargeth, arătând bizar printre cădirile cenuşii. Glo coborî din vehicul şi discută îndelung cu vizitiul său, înainte să se întoarcă ca să-l salute pe şeful staţiunii, care avusese curajul să-i iasă în întâmpinare. Cei doi discutară liniştiţi un minut, apoi veniră împreună spre macara.

Glo ţinea o batistă la nas. Se vedea, după culoarea feţei şi rigiditatea mersului, că băuse zdravăn Toller clătină din cap, cu un respect amuzat pentru încăpăţânarea cu care seniorul filosofilor continua să se facă incapabil pentru funcţia pe care o avea. Încetă să zâmbească în clipa în care observă că mai mulţi lucrători care treceau pe acolo, şuşoteau pe furiş De ce nu-şi preţuia Glo ceva mai mult demnitatea?

- Aici erai, tinere! strigă Glo, văzându-l. Îmi aminteşti mai mult ca niciodată, de mine însumi . hm. când eram tânăr Nu arată splendid, Borreat? întrebă el, întorcându-se spre Hargeth. Aşa arătam şi eu!

- Foarte bine, seniore, răspunse şeful staţiunii, fără a fi impresionat Aceste roţi sunt din amestecul 18, cel vechi, dar am încercat să-l tratăm la temperatură joasă, iar rezultatul este încurajator, chiar dacă macaraua nu-i un model standard. Oricum, e un pas în direcţia cea bună.

- Sunt convins că ai dreptate, dar să văd... hmm... rezultatele.

- Bineînțeles

Hargeth îi făcu un semn lui Toller, iar acesta începu să folosească macaraua la diferite viteze. Utilajul fusese proiectat pentru a fi manevrat de doi oameni, dar tânărul era în stare să ridice greutatea fără efort vizibil. Dirijat de Hargeth, învârti manivela timp de câteva minute, demonstrând capacitatea mașinăriei de a muta greutatea. Avea grijă să facă mișcări cât mai line, pentru a evita șocuri în roata dintată. Testul se termină cu bine, părțile mobile ale macaralei rămânând, cel puțin aparent, nevătămate.

Toller tocmai lăsa încărcătura în jos când, dintr-o dată, clichetul care controla coborârea reteză mai mulți dinți ai roții principale, provocând un sunet strident. Coșul plin cu pietre căzu, pe o distanță scurtă, înainte ca toba cablului să se înțepenească, iar macaraua - cu Toller încă la comenzi - se legănă periculos pe baza ei, fiind salvată de la prăbușire doar pentru că lucrătorii din jur se aruncară pe piciorul utilajului, trăgându-l, cu greutatea lor, la sol.

- Felicitările mele! i se adresă sarcastic Hargeth, când Toller ieși din instalația care trosnea din toate încheieturile. Cum ai reușit să faci asta?

- Dacă ai fi inventat un material mai rezistent decât budinca...

Toller se întrerupse, uitându-se în spatele lui Hargeth. Seniorul Glo căzuse și zăcea cu fața pe o movilă de lut uscat, părând incapabil să se miște. Temându-se să nu fi fost lovit de vreun dinte al roții, Toller alergă și îngenunche lângă el. Ochii albaștri ai bătrânului se ațintiră asupra lui, dar trupul dolofan rmase inert.

- Nu-s beat, șopti Glo, doar cu un colț al gurii. Du-mă de aici, băiete. Cred că-s pe jumătate mort.

Fera Rivoo se adaptase bine la noul ei stil de viață, din Turnul Muntelui Verde, dar, oricât o sâcâise Toller, n-o convinsese să încalece pe un corn-albastru, nici măcar pe un corn-alb, un animal mai mic, preferat deseori de femei. Ca urmare, când Toller voia să plece din Turn împreună cu soția, la aer curat sau doar să privească și alt peisaj, trebuiau să meargă pe jos. Dar mersul reprezenta o formă de exercițiu fizic și de a călători care nu-l atrăgea, fiind prea banal, cu un ritm prea lent. Însă Fera îl considera singura metodă prin care putea străbate districtele orașului, când nu

avea la dispoziție o caleașcă.

- Mi-e foame! îl anunță ea, când ajunseră în Piața Navigatorilor, în apropiere de centrul Ro-Atabri-lui.

- Sigur că ți-e! A trecut aproape o oră de când ai luat al doilea mic dejun!

Femeia îl înghionti cu cotul în coaste şi-i zâmbi cu subînțeles.

- Nu-i aşa că vrei să-mi păstrez puterile?

- Ti-ai închipuit vreodată că viața înseamnă şi altceva, în afară de sex şi mâncare?

- Da. Mai există şi vinul, răspunse ea..

Duse mâna la ochi, apărându-i de soarele timpuriu al prezilei şi se uită la cea mai apropiată tarabă, dintre cele înşirate de-a lungul perimetrului pieții.

- Aş vrea nişte prăjituri cu miere... poate şi nişte vin alb, kailian..

Deşi protestă, Toller cumpără ce i se ceruse, apoi se aşezară pe una dintre băncile aflate în fața statuilor navigatorilor celebri, din trecutul imperiului. Piața era mărginită de clădiri publice şi comerciale. Majoritatea aveau fațadele împodobite cu modelul tradițional kolcorronian, alcătuit din romburi îmbinate, formate din cărămizi de diferite culori. Copacii, în etape diferite ale ciclului de maturizare, şi veşmintele pestrițe ale trecătorilor ieşeau în evidență, în clarobscurul luminii soarelui. O briză dinspre vest menținea aerul proaspăt, înviorător.

- Trebuie să recunosc, zise Toller, sorbind din vinul slab, rece, că-i mult mai bine acum, decât să lucrez pentru Hargeth. N-am înțeles de ce cercetarea ştiințifică implică aproape întotdeauna duhoare.

- Sărmana creatură delicată! îl compătimi Fera, ştergându-şi fărâmiturile de pe bărbie. Dacă vrei să afli ce înseamnă duhoare *adevărată*, ar trebui să lucrezi în piața de peşte.

- Nu, mulțumesc, prefer să rămân acolo unde sunt, replică Toller.

Trecuseră vreo douăzeci de zile de la declanşarea bruscă a bolii seniorului Glo, dar Toller aprecia încă schimbările produse în modul lui de viață şi de muncă. Glo suferise o paralizie a părții stângi a trupului şi avea nevoie de un asistent personal de preferință unul cu multă putere fizică. Când îi fusese oferită slujba lui Toller, acesta o acceptase imediat şi se mutase cu Fera în rezidența spațioasă a

seniorului, aflată pe panta de vest a Muntelui Verde. Noul angajament, pe lângă faptul că-l scăpase de truda de pe Cheiul Mardavan, rezolvase şi situaţia dificilă din locuinţa familiei Maraquine, de aceea Toller avea motive să fie mulţumit. Uneori îl cuprindea o melancolie plină de nelinişte, când compara existenţa lui de servitor cu felul de viaţă care i-ar fi plăcut Dar păstra asemenea gânduri doar pentru el. Ca parte pozitivă a lucrurilor, Glo se dovedise un patron atent şi, de îndată ce-şi recăpătase o parte a puterilor şi mobilităţii, apelase cât mai puţin posibil la Toller.

- Seniorul Glo a fost ocupat în dimineaţa asta, spuse Fera. Am auzit clinchetul transmiţătorului său solar. Răsuna în toată casa.

- După aceea a discutat îndelung cu Tunsfo, o aprobă Toller. Cred că-i îngrijorat din cauza rapoartelor din provincii.

- Sper să nu avem cu adevărat o molimă, zise Fera, împingându-şi umerii în faţă, făcând să i se lărgească decolteul. Nu-mi place să am bolnavi în preajmă.

- Nu te îngrijora. Din câte am auzit, n-or să-ţi rămână mult timp în jur. Se pare că durata medie a bolii e doar de două ore.

- *Toller!*

Fera îl privi cu reproş, cu gura căscată, având limba miinjită de prăjitură.

- N-ai de ce să fii îngrijorată, o asigură bărbatul, deşi aflase de la Glo că ceva, asemănător unei molimi, se declanşase simultan în opt locuri, aflate la mare distanţă unul de altul.

Primele cazuri fuseseră raportate din provinciile palatine Kail şi Middac, apoi din regiunile, mai puţin importante şi mai îndepărtate, Sorka, Merill, Padale, Ballin, Yalofac şi Loongl. După aceea urmase o pauză de câteva zile. Toller ştia că autorităţile sperau, împotriva oricărei evidenţe, că nenorocirea fusese trecătoare, că molima trecuse, că patria mamă Kolcorron şi capitala vor rămâne neafectate. Înţelegea sentimentele, dar nu vedea nici un motiv de optimism. Dacă ptertha îşi măriseră aria şi capacitatea de ucidere la dimensiunile îngrozitoare sugerate de depeşe, probabil că aveau să-şi folosească noile puteri la maximum. Răgazul de care se bucura omenirea însemna că ptertha acţiona ca un inamic inteligent şi nemilos care, testând cu succes o armă nouă, se retrăsese doar pentru a se regrupa şi a pregăti atacul principal.

- Trebuie să ne întoarcem repede la Turn, zise Toller, golind cupa din porţelan cu vin şi punând-o sub bancă, ca s-o găsească vânzătorul. Glo vrea să facă baie înainte de micanoapte.

- Sunt încântată că nu trebuie să te ajut.

- În felul lui, e un om curajos. Nu cred că aş suporta viaţa de infirm. Iar el nu s-a plâns niciodată.

- De ce vorbeşti mereu de boală? ştii că nu-mi place! îi reproşă Fera, ridicându-se şi netezindu-şi hainele mototolite. Mai avem timp să ne plimbăm pe lângă Fântânile Albe?

- Doar câteva minute.

Toller îşi luă nevasta de braţ şi traversară Piaţa Navigatorilor, apoi merseră pe bulevardul aglomerat, care ducea spre grădinile municipale. Fântânile sculptate în marmură padalliană, albă ca zăpada, umpleau aerul cu o răcoare plăcută. Grupuri de oameni, mulţi însoţiţi de copii, colindau prin insula de verdeaţă, iar râsetele lor completau idilismul scenei.

- Cred că parcurile pot fi considerate esenţa vieţii civilizate, spuse Toller. Singurul lucru rău - şi asta doar din punctul meu de vedere - este prea mult...

Se opri, pentru că de pe un acoperiş din vecinătate răsună sunetul puternic al unui corn, urmat imediat de altele, din diferite părţi ale oraşului.

- Ptertha! exclamă el, privind spre cer.

- E o greşeală, nu-i aşa, Toller? întrebă Fera, lipindu-se de el. Sferele nu vin în oraş!

- Mai bine să plecăm din spaţiul liber! o grăbi bărbatul către clădirile din partea de nord a grădinii.

Oamenii din jur priveau spre înalturi dar - din puterea convingerii şi obişnuinţei - doar puţini se duceau la adăpost. Ptertha era un inamic natural implacabil, dar se stabilise de mult timp un echilibru, iar civilizaţia fusese construită pornind de la premisa că modul de comportare al sferelor rămânea constant şi previzibil. Era de neimaginat ca globurile răuvoitoare să-şi schimbe radical obiceiurile - în privinţa asta, Toller nu se deosebea de cei din jur - dar ştirile din provincii îi plantaseră în conştiinţă sămânţa îndoielii. Dacă ptertha se poate schimba într-un fel, de ce n-ar face-o şi în altul?

O femeie ţipă undeva, în stânga, la oarecare distanţă, iar acel unic impuls sonor nearticulat, reprezentă răspunsul lumii reale la meditaţiile sale abstracte. Se uită în direcţia strigătului şi văzu o singură ptertha coborând din conul de strălucire al soarelui. Globul albastru şi purpuriu pătrunse într-o zonă aglomerată, din centrul grădinii. Acum ţipau şi bărbaţii, iar la strigătele lor se adăuga sunetul

continuu al cornurilor de alarmă. Trupul Ferei deveni rigid, din cauza şocului, când femeia văzu sfera aflată în ultimele secunde de existenţă.

- Hai!

Toller o prinse de mână şi fugi spre clădirile din nord, ale ghildelor. În timp ce tropăia pe terenul deschis, avu timp să se uite după alte ptertha, dar nu avu nevoie să le caute. Puteau fi văzute cu uşurinţă, plutind printre acoperişuri şi cupole, în lumina placidă a soarelui.

Probabil că existau puţini cetăţeni ai imperiului care să nu fi avut un coşmar în care să fi fost surprinşi, de un stol de ptertha, pe un teren expus. În ora următoare, Toller nu numai că trăi coşmarul din plin, dar pătrunse în noi tărâmuri ale groazei. Dovedind noi capacităţi, terifiante, sferele coborâseră la nivelul străzilor, în tot oraşul - tăcute şi strălucitoare - invadând grădini şi incinte, planând lent prin pieţe publice, strecurându-se în arcade şi colonade. Erau distruse de populaţia cuprinsă de panică, iar termenul de coşmar deveni nepotrivit pentru ceea ce se întâmpla - pentru că Toller îşi dădu seama, cu o siguranţă deprimantă, inexprimabilă, că invadatorii reprezentau un soi nou de ptertha.

Erau purtători de molimă.

În dezbaterile îndelungate despre natura globurilor, cei care sprijineau ideea că sferele aveau oareca inteligenţă subliniaseră faptul că ocoloau, judicios, oraşele şi târgurile mari. Chiar dacă veneau în stoluri, pterrtha puteau fi nimicite cu uşurinţă dacă se aventurau în mediul urban, mai ales dacă vizibilitatea era bună. Se argumentase că nu se preocupau de propria lor siguranţă, ci că evitau să piară zadarnic, în atacuri inutile - dovadă clară de inteligenţă - iar teoria avusese oarecare valabilitate, cât timp zona de ucidere a unei ptertha fusese limitată doar la câţiva paşi.

Dar, după cum intuise imediat Toller, globurile venete care coborâseră în Ro-Atabri erau purtătoare de molimă.

Pentru fiecare sferă distrusă urmau să piară mulţi cetăţeni, din cauza noului soi de praf otrăvitor, care ucidea de la mare distanţă, iar oroarea nu se oprea aici - noile reguli ale conflictului decretau că orice victimă directă a unei ptertha va contamina şi va târî după ea în mormânt, în scurtul răstimp ce-i rămânea de trăit, zeci de oameni.

Trecu o oră înainte ca starea vântului să se schimbe şi să pună capăt primului atasc asupra capitalei. Dar, într-un oraş în care

fiecare bărbat, femeie sau copil devenise, subit, un potențial dușman de moarte, care trebuia tratat ca atare, coșmarul lui Toller continuă mult timp după aceea..

O ploaie rară se scursese în timpul nopții, iar acum, în primele minute de liniște de după răsărit, Toller Maraquine se trezi privind de pe Muntele Verde o lume străină. Pete și fâșii de ceață ce se târau pe sol încununau peisajul de jos, acoperind în unele locuri Ro-Atabri mai eficient decât pătura de paravane antiptertha ce fusese întinsă peste oraș, după primul atac, cu doi ani în urmă. Conturul triunghiular al muntelui Opelmer se ivea dintr-un abur auriu, dinspre est, cu pantele superioare colorate de soarele roșu, ce abia apăruse

Toller se trezise devreme și, mânat de neastâmpărul care-l îmboldea din ce în ce mai mult, decisese să se scoale și să se plimbe singur, la baza Turnului.

Începu să umple prin interiorul paravanului defensiv, verificând dacă plasele erau la locul lor. Până la masacrul făcut de molimă, numai în zonele rurale se obișnuia să se folosească paravane antiptertha - dar, după aceea, în oraș, ca și la țară, se ridicaseră paravane mai complicate, care creau o zonă tampon de treizeci de yarzi în jurul suprafețelor apărate. Un singur strat de plasă ajusese să acopere mai multe incinte, pentru că toxinele ptertha erau purtate orizontal de vânt, dar perimetrele trebuiau înconjurate de două paravane, aflate la distanță unul de celălalt și fixate pe schele solide.

Seniorul Glo îl răsplătea pe Toller dându-i, în plus față de treburile obișnuite, sarcina, plină de responsabilitate și, uneori, periculoasă, de a supraveghea construirea paravanelor pentru Turn și alte clădiri ale filosofilor. Simțământul că făcea, în sfârșit, ceva important și folositor, îl determinase pe Toller să fie mai puțin morocănos, iar lucrul în aer liber îi adusese altfel de satisfacții. Singura contribuție semnificativă a lui Borreat Hargeth la arsenalul antiptertha constase în proiectarea unui baston de aruncat ce arăta ciudat, în formă de L, dar care zbura mai repede și mai departe decât cele sandard, cruciforme. Mânuit de un om priceput, putea distruge globurile le mai mult de patruzeci de yarzi. În timp ce supraveghease construcțiile, Toller se antrenase cu noua armă și se mândrea că nu pierduse nici un lucrător prin contact direct cu ptertha.

Faza aceasta a vieții îl cuprinsese în ordinea ei prestabilită, iar acum,în ciuda tuturor eforturilor sale, îl copleşise sentimentul că se prinsese ca un peşte, chiar în plasele la a căror construcție ajutase. Având în vedere că două treimi din populația imperiului murise de noua formă virulentă de pterthacoză, ar fi trebuit să se considere fericit că trăieşte şi-i sánătos, că are mâncare, adăpost şi o femeie pătimaşă, cu care împărțea patul Dar toate acvestea nu-i înlăturau convingerea chinuitoare că viața lui se irosea. Respingea din instinct învățătura bisericii că-l aştepta un şir nesfârşit de încarnări, ca va pendula între Lume şi Supralume Avea doar o viață, o felie prețioasă de existență, iar perspectiva de a risipi ce-i rămăsese din ea i se părea intolerabilă.

În ciuda prospețimii binefăcătoare a aerului dimineții, Toller simtea că-l doare pieptul, că plămânii luptă să nu se sufoce. Aproape cuprins de o panică subită, irațională, dorind cu disperare o exteriorizare fizică a emoțiilor sale, reacționă aşa cum nu mai făcuse de pe vremea exilului său în peninsula Loongle. Deschise o poartă în paravanul interior, traversă zona tampon şi ieşi dincolo de paravanul exterior, să stea pe panmta neprotejată a Muntelui Verde. În fața lui se întindea o fâşie de fâneață - dăruită ordinului filosofilor cu mult timp în urmă - al cărui capăt dispărea printre copaci şi ceață. Aerul era aproape nemişcat, deci existau puține şanse să întâlnească vreo ptertha, dar gestul simbolic de provocare avea efectul că-i uşura presiunea psihologică ce se strânsese în el.

Scoase de la brâu un baston antiptertha şi se pregăti să meargă în josul colinei, când atenția îi fu atrasă de o mişcare, la marginea de jos a fâneței. Un călăreț singuratic ieşise din fâşia de pădure ce despărțea domeniul filosofilor de districtul adiacent al oraşului, Silarbri. Toller scoase telescopul, posesiunea lui prețioasă, şi, cu ajutorul lui, descoperi că bărbatul călare era în slujba regelui, că purta pe piept emblema albastră-albă a penei şi spadei, simbol al curierilor.

Cu interesul stârnit, Toller se aşeză pe o bancă naturală din stâncă, urmărind apropierea necunoscutului. Îşi amintea de o ocazie anterioară, când sosirea unui mesager regal îi anunțase salvarea din mizeria stațiunii de cercetări din Loongl, dar acum circumstanțele erau foarte diferite. Seniorul Glo fusese ignorat de.Marele Palat, de la dezmățul din Sala Curcubeului În alte vremuri, sosirea unui mesager personal ar fi implicat ceva privat, care nu putea fi transmis prin emițător solar, dar acum era greu de imaginat că regele Prad

voia să comunice cu seniorul Glo.

Călărețul se apropia încet, nonşalant. Dacă ar fi luat-o pe o rută puțin mai ocolitoare, ar fi putut să facă toată călătoria pe sub plasele protectoare ale paravanelor antiptertha, dar se părea că se bucura de porțiunea redusă de cer deschis, în ciuda unui oarecare risc de a se trezi cu o sferă coborând spre el. Toller se întreba dacă mesagerul avea un spirit similar cu al lui, unul care fierbea din cauza precauțiunilor stricte ce permiteau populației supraviețuitoare să-şi continue existența asediată.

Marele recensământ din 2622, doar cu patru ani în urmă, stabilise că populația imperiului consta în aproape două milioane de persoane cu cetățenie kolcorroniană deplină şi vreo patru milioane cu statut de plătitori de biruri. La sfârşitul primilor doi ani de molimi, rămăseseră, cu totul, mai puțin de două milioane. O proporție redusă dintre supraviețuitori se bucurase, într-un fel inexplicabil, de un soi de imunitate față de molipsirea prin containare, dar marea majoritate trăia într-o teamă continuă, în vizuinile lor, ca nişte animale inferioare. Clădirile fără paravane fuseseră înzestrate cu obloane ermetice, care se aplicau peste uşi, ferestre şi deschiderile coşurilor în perioada alarmelor, iar în afara oraşelor şi târgurilor, oamenii obişnuiți părăsiseră fermele şi trăiau prin codri şi păduri, fortărețe naturale în care globurile nu nputeau pătrunde.

Ca rezultat, producția agricolă scăzuse la un nivel inacceptabil, chiar ținând seama de nevoile scăzute ale unei populații epuizate, dar Toller - cu egocentrismul inconştient al tinereții - nu se sinchisea de statisticile ce arătau calamitatea la scară națională Pentru el, însemnau doar un joc de umbre un fundal înceţoşat al dramei principale a propriilor lui probleme. În speranța că va afla ceva care să-i folosească personal, se ridică să-l salute pe mesagerul regal ce sosea.

- Bună preziua, spuse el, zâmbind Ce te aduce la Turnul Muntelui Verde?

Curierul era un bărbat slab, ce părea sătul de lume, dar care dădu destul de amabil din cap când trase de hățuri, să-şi oprească animalul

- Mesajul pe care-l aduc e numai pentru seniorul Glo.

- Seniorul Glo doarme încă. Sunt Toller Maraquine, asistentul personal al seniorului Glo şi membru ereditar al ordinului filosofilor. Nu vreau să fac greutăți nimănui, dar seniorul meu e bolnav şi s-ar supăra dacă l-aş trezi la o asemenea oră, dacă nu-i

vorba de o problemă de urgență maximă. Spune-mi care-i esența mesajului, ca să decid ce-am de făcut.

- [illegible] care conține [illegible] a [illegible] curierul. Iar eu n-am de unde să știu ce conține.

Toller ridică din umeri, jucând un rol cunoscut.

[illegible]

timp. Ar trebui să mă duc imediat să-i trezesc pe [illegible]

- Poate ar fi mai înțelept s-o lași pe [illegible] de odihnă, declară curierul, descălecând și așezându-se lângă Toller. Regele l-a convocat la Marele Palat, pentru o întrevedere specială, dar peste patru zile. Nu mi se pare o problemă foarte urgentă.

Poate că da, răspunse Toller, încruntându-se și încercând să analizeze informația cea nouă, surprinzătoare. Sau poate că nu...

Capitolul 7

- Nu-s convins că fac un lucru bun, spuse seniorul Glo, în timp ce Toller Maraquine termina să-l lege de cadrul pentru mers Cred că ar fi mai prudent - fără a menționa că ar fi mai corect față de tine - să iau cu mine la palat un servitor şi. hmm.. să te las acasă. Ai destulă treabă de făcut aici şi ai sta departe de necazuri.

- Au trecut doi ani, replică Toller decis să nu se lase dat de-o parte. Iar Leddravohr are destule pe cap, aşa că, probabil, a uitat de mine.

- Nu m-aş bizui pe asta, băiete, prințul are o anumită reputație. Nu mai pomenesc faptul că, după cât te cunosc, ai fi dispus să-i reaminteşti...

- De ce-aş face un lucru atât de lipsit de înțelepciune?

- Te-am observat. În ultimul timp, eşti ca un copac brakka, gata să explodeze.

- Nu mă mai țin de chestii de-astea, protestă Toller, aşa cum obişnuia, dar îi trecu prin minte că, de fapt, se schimbase considerabil de la ultima lui întâlnire cu prințul militar

Chiar momentele lui ocazionale de neastâmpăr şi nemulțumire erau dovezi ale schimbării, ținând seama de modul în care le rezolva. În loc să ajungă într-o stare în care cea mai uşoară enervare ar fi putut declanşa o izbucnire, învățase - ca şi alți oameni - să-şi îndrepte în altă parte energiile emoționale sau să le sublimeze. Mai învățase să accepte o acumulare de bucurii şi satisfacții minore, în loc să aştepte o unică, mare împlinire, care era rfuzată multora şi destinată doar câtorva.

- Foarte bine, tinere, zise Glo, strângând o cataramă. O să am încredere în tine, dar te rog să ții minte că-i vorba de o situatie deosebită, importantă si vreau să te porți corespunzător. Mă bizui pe cuvântul tău. Îți închipui de ce a considerat regele necesar hmm... să mă convoace?

- S-au întors zilele în care eram consultati în problemele nelămurite ale vietii? Regele vrea să știe de ce bărbații au sâni, dar nu pot alăpta?

- Şi fratele tău are aceeaşi înclinatie nefericită spre sarcasm se strâmbă Glo

- Îmi pare rău...

- Nu-ți pare dar o să mă fac că te cred. Ideea pe care am sădit-o în mintea regelui, acum doi ani, a rodit, în cele din urmă. Îți amințești că ai spus că zbor mai sus și văd.. Nu, a fost Lain... Dar o să-ți spun ceva la care. hmm... să te gândești, tinere Toller. Am îmbătrânit și nu mai am mult de trăit, dar pun pariu pe o mie de nobili că voi apuca să pun piciorul pe Supralume

- Nu m-am îndoit niciodată de cuvântul dumneavoastră, răspunse cu diplomație Toller, care se minuna de talentul bătrânului de a se autoamăgi

Oricare altul în locul lui - poate cu excepția lui Vorndal Sisstt - și-ar fi amintit de reuniunea consiliului și s-ar fi rușinat. Dizgrația filosofilor fusese atât de mare, încât ar fi fost alungați de pe Muntele Verde, dacă monarhul n-ar fi fost preocupat de molimă și consecințele ei Dar Glo credea că regele îl respecta și că fanteziile lui despre colonizarea Supralumii puteau fi luate în serios. De la începutul bolii, seniorul renunțase la alcool și, ca urmare, se comporta mai bine, dar senilitatea îl făcea să deformmeze realitatea. Toller presupunea că Glo fusese chemat la palat ca să dea socoteală de eșecul producției de arme antiptertha eficiente, cu bătaie lungă - vitale pentru reluarea activității agricole normale.

- Să ne grăbim, spuse bătrânul. Nu putem risca să întârziem în ziua triumfului nostru...

Cu ajutorul lui Toller, își puse roba cenușie peste cadrul din trestie care-i permitea să stea în picioare. Trupul lui, altădată dolofan; ajunsese numai pielea și oasele. Dar Glo nu-și strâmtase veșmintele, pentru a ascunde cadrul, sperând astfel să nu i se observe invaliditatea. O slăbiciune omenească, ce trezise simpatia lui Toller.

- O să ajungem la timp, îl liniști tânărul, întrebându-se cum să-l pregătească pe Glo pentru greaua dezamăgire prin care avea să treacă.

Drumul până la Marele Palat fu parcurs în tăcere. Glo mormăia din când în când, de parcă ar fi repetat discursul pe care intenționa să-l țină.

Era o dimineață umedă, cenușie, cu atmosfera sumbră accentuată de paravanele antiptertha de deasupra. Nuvelul de iluminare nu fusese redus mult pe străzi, peste care se întinsese doar un acoperiș din plasă sau zăbrele orizontale, de la o streașină la alta. Dar acolo unde acoperișurile sau parapetele aveau înălțimi

diferite. se ridicaseră construcții complicate. greoaie. multe dintre ele căptușite cu cârpe acoperite cu lac, pentru a împiedica formarea curenților și vârtejurilor de aer. care să ducă praful de ptertha în clădirile cu numeroase deschideri. clădiri concepute pentru climatul ecuatorial Multe dintre bulevardele - cândva strălucitoare - din centrul capitalei aveau acum întunecimea peșterilor. arhitectura orașului fiind acoperită de lințoliul defensiv.

Podul Bytran, principala trecere peste râu spre sud, fusese acoperit complet cu cherestea și arăta ca un tunel uriaș. De la el. un drum tot acoperit, tot ca un tunel. ducea la Marele Palat. care era ascuns sub draperii și covîltire. Primulo gând al lui Toller, când remarcă lipsa trăsurilor din curtea principală, fu că întrunirea se va deosebi de cea care avusese loc în urmă cu doi ani. În afară de câteva echipaje oficiale, lângă intrare aștepta doar careta ușoară a fratelui său - vehicul cumpărat după interzicerea celor trase de mai multe animale. Lain stătea singur lângă trăsură, cu un sul subțire de hârtie sub braț. Figura lui îngustă arăra palidă și obosită. Toller sări din faeton și-l ajută pe Glo să coboare, sprijinindu-l discret, până bătrânul reuși să se țină pe picioare.

- Nu mi-ai spus că va fi o audiență particulară, îi reproșă Toller.

Glo îl privi cu un dispreț ironic, părând, pentru o clipă, a fi cel de altă dată.

- Nu te aștepta să-ți spun totul, tinere. Trebuie ca seniorul filosofilor să fie rezervat și... hmm... enigmatic, din când în când.

Apoi se târî, agățat de brațul lui Toller, către arcada sculptată a intrării. Acolo li se alătură Lain.

În timpul schimbului de saluturi, Toller - care nu-și mai văzuse fratele de vreo patruzeci de zile - se îngrijoră, văzându-i slăbiciunea evidentă.

- Lain, sper că nu lucrezi prea mult...

- Lucrez prea mult și dorm prea puțin. Gesalla e gravidă din nou, iar acest lucru o afectează mai mult ca rândul trecut.

- Îmi pare rău..

Toller fu surprins să afle că, după avortul din urmă cu doi ani, Gesalla mai dorea să aibă copii. Asta dovedea un instinct matern care nu se potrivea cu restul comportării ei. Existase doar o singură abatere în perceperea de către e a cumnatei sale - atunci când se întorsese de la întrunirea dezastruoasă a consiliului. În rest fusese prea rece, prea ordonată și prea preocupată de autonomia ei

personală. Nu şi-o închipuia dornică să fie mamă.

- Apropo, îţi trimite salutări, adăugă Lain.

Toller zâmbi, ascunzându-şi neîncrederea, în timp ce pătrundeau în palat. Glo îi conduse, prin activitatea mută de pe coridoare, către o uşă din lemn-de-sticlă, aflată departe de zona funcţionarilor. Ostiarii cu armuri negre, din faţa ei, arătau că regele se afla înăuntru. Toller simţi trupul lui Glo îndreptându-se, încercând să arate cât mai bine, iar el, la rândul lui, se strădui să pară că-i dă doar un ajutor minim, când intrară în camera de audienţe.

Încăperea era hexagonală şi destul de mică, luminată doar de o singură fereastră, iar mobilierul consta doar într-o masă şi şase scaune. Regele Prad stătea în partea opusă ferestrei, iar lângă el se aflau prinţii Leddravohr şi Chakkell - toţi trei în veşminte largi, neoficiale, din mătase. Singurul semn al rangului lui Prad era o nestemată mare, albastră, atârnată la gât, de un lanţ din sticlă. Toller, care dorea să treacă neobservat, de dragul fratelui său şi al seniorului Glo, evita să privească în direcţia lui Leddravohr. Se uită în jos, până când regele făcu semn ca Glo şi Lain să ia loc. Atunci îşi îndreptă toată atenţia asupra sarcinii de a-şi aşeza stăpânul pe scaun, cu un minim de trozniturі ale cadrului.

- Îmi cer scuze pentru întârziere, maiestate, zise Glo, în kolcorroniana înaltă, când, în cele din urmă, stătu comod. Doriţi ca asistentul meu să se retragă?

- Poate să rămână, ca să te ajute, seniore Glo, spuse Prad, clătinând din cap. Nu mi-am dat seama de gravitatea invalidităţii tale.

- O anumită recalcitranţă a... hmm... membrelor, asta-i tot, răspunse cu stoicism seniorul filosofilor.

- Oricum, îţi sunt recunoscător pentru efortul pe care l-ai făcut ca să vii aici. După cum vezi, am renunţat la orice formalism, pentru a avea un schimb direct de idei. Circumstanţele ultimei noastre întâlniri n-au fost tocmai potrivite pentru discuţii libere

Toller, care stătea în spatele scaunului lui Glo, fu surprins de tonul amabil şi rezonabil al regelui. Se părea că pesimismul lui nu fusese justificat, că Glo va fi scutit de alte umilinţe. Se uită, pentru prima oară, dincolo de masă şi văzu că, într-adevăr, expresia lui Prad era atât de liniştitoare cât putea fi aceea a unei figuri dominată de un ochi neomenesc, alb ca marmura. Privirea lui alunecă apoi, fără să-şi dea seama, spre Leddravohr şi Toller avu un şoc când îşi dădu seama că ochii prinţului fuseseră aţintiţi asupra lui tot timpul, plini de-o ironie şi un dispreţ de neconfundat.

Sunt o altă persoană, îşi spuse Toller, stăpânindu-şi îndreptarea reflexă a umerilor. *Glo şi Lain nu trebuie să sufere din cauza legăturilor cu mine.*

Îşi plecă din nou capul, nu înainte de a zări apărând zâmbetul lui Leddravohr – răsucirea iute ca un şarpe, a buzei de sus. Toller nu se simţi în stare să decidă dacă să reacţioneze sau nu. Se părea că tot ce se şoptea despre Leddravohr era adevărat, că avea o memorie excelentă a figurilor şi - una şi mai bună - a insultelor. Dificultatea imediată consta în faptul că, deşi nu dorea să-şi încrucişeze privirile cu prinţul, nu putea să stea cu capul plecat toată preziua. Trebuia să găsească un pretext pentru a părăsi încăperea.

- Vreau să discutăm despr zborul pe Supralume, zise regele, iar cuvintele lui provocară o explozie ideatică ce şterse orice altceva din conştiinţa lui Toller. Afirmi, în calitatea ta oficială de senior al filosofilor, că acest lucru e posibil?

- Da, maiestate, răspunse Glo, uitându-se la Leddravohr şi la brunetul Chakkell, de parcă aceştia ar fi îndrăznit să obiecteze. Putem zbura pe Supralume.

- Cum?

- Cu ajutorul unui balon mare, cu aer cald, maiestate.

- Continuă.

- Puterea lui de înălţare va fi suplimentată de jeturi de gaz. În zonele în care balonul va înceta să se înalţe, jeturile vor fi mult mai eficiente.

Glo vorbea clar, fără ezitări, aşa cum făcea când era inspirat.

- Jeturile vor folosi şi la răsturnarea balonului, dincolo de jumătatea zborului, permiţându-i să coboare normal pe Supralume. Repet, maiestate, putem călători pe planeta soră.

Cuvintele lui Glo fură urmate de o tăcere în care Toller se uită, uluit, la fratele lui, să vadă dacă discuţia însemnase - precum rândul trecut - un şoc pentru acesta. Lain părea nervos şi stânjenit, dar deloc surprins. Colaborase cu Glo şi, dacă Lain credea că se putea zbura, atunci chiar se putea! Toller simţi un fior pe şira spinării, care însoţea la el, de obicei, o experienţă intelectuală şi emoţională complet nouă. *Am un viitor*, gândi el. *Am aflat de ce sunt aici*.

- Spune-ne mai mult, seniore Glo, ceru regele. Balonul acela cu aer cald, de care ai pomenit - a fost proiectat?

- Nu numai că a fost proiectat, maiestate. Arhivele menţionează că un prototip a fost fabricat în anul 2187. Un filosof,

nimit Usader, a zburat cu el în acel an, şi se crede - deşi însemnările sunt... hmm . destul de vagi - că în 2188 a încercat să zboare spre Supralume.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Nu s-a mai auzit de el

- Asta nu-mi inspiră de loc încredere, interveni Chakkell, vorbind pentru prima oară. Ăsta nu-i un raport despre un succes.

- Depinde de punctul de vedere, refuză Glo să se lase descurajat. Dacă Usader s-ar fi întors după câteva zile, am fi putut considera zborul lui drept un eşec. Dar faptul că *nu* s-a întors arată că a reuşit.

- Mai degrabă că a murit! hohoti Chakkell.

- Nu pretind că o asemenea încercare e uşoară sau fără .. hmm .. riscuri, cred că noi având cunoştinţe ştiinţifice superioare, putem reduce riscul la un nivel acceptabil Cu suficientă hotărâre - şi resurse financiare şi materiale - putem produce nave capabile să zboare pe Supralume.

Prinţul Leddravohr oftă zgomotos şi se mişcă pe scaun, dar se abţinu să spună ceva. Toller îşi dădu seama că regele îl avertizase serios, înainte de începerea întrunirii.

- Prezinţi lucrurile ca şi cum ar fi vorba de o excursie de după-amiază, spuse Prad Nu-i adevărat că Lumea şi Supralumea sunt despărţite de o distanţă de cinci mii de mile?

- Cele mai bune măsurători indică 4650 mile, maiestate. De la suprafaţă la suprafaţă

- Cât va dura parcurgerea în zbor a acestei distanţe?

- Regret că, în acest moment, nu pot da un răspuns clar

- Totuşi e o problemă importantă.

- Fără îndoială. Viteza de înălţare a balonului are un rol mare, dar există şi alte variabile care hmm. trebuiesc luate în calcul.

Glo îi făcu semn lui Lain să desfăşoare sulul de hârtie.

- Savantul meu principal, care-i un matematician mai bun ca mine, a făcut calculele preliminare Cu consimţământul dumneavoastră vă va explica problema.

Lain desfăcu cu mâinile tremurătoare, desenul, iar Toller văzu uşurat, că, de data asta avusese grijă să-l facă pe o hârtie elastică ,din cârpe care rămase întinsă O parte a planşei era ocupată de o diagramă ce reprezenta planetele surori şi relaţia lor spaţială Restul înfăţişa schiţe detaliate de baloane înformă de pară.

cu nacele complicate. Toller se încordă, temându-se că fratele său nu va fi în stare să vorbească.

- Acest cerc reprezintă planeta noastră, cu diametrul de 4100 mile, reuşi să articuleze Lain. [illegible]

[illegible]

- [illegible] copilărie, zise Prad. De ce nu-mi spui [illegible]

Lain ridică din umeri.

- Maiestate, mărimea balonului şi greutatea încărcăturii influenţa viteza de urcare liberă. Diferenţa de temperatură dintre gazul din interior şi atmosfera înconjurătoare constituie alt factor, dar cel mai important rămâne cantitatea de cristale disponibile pentru producerea jetului. O mare economie de combustibil se va face permiţând balonului să urce singur până la înălţimea maximă - reducându-şi continuu viteza - şi folosind jeturile doar pentru a depăşi atracţia gravitaţională a Lumii. Acest lucru va lungi, bineînţeles, durata traversării, va mări cantitate de hrană şi de apă ce trebuie cărată, ceea ce implică..

- Destul, destul! Mi se învârte capul! exclamă regele, întinzând mâinile cu degetele uşor îndoite, de parcă ar fi ţinut un balon invizibil. Gândeşte-te la un balon care va transporta, să zicem, douăzeci de oameni. Imaginează-ţi că ai cristale din belşug. Cât va dura până această navă va ajunge pe Supralume? Nu mă aştept să fii foarte precis. Dă-mi doar o cifră pe care s-o pot ţine minte.

Lain, mai palid ca niciodată, dar cu o siguranţă crescândă, trecu degetele peste nişte coloane cu cifre, de pe marginea desenului.

- Douăsprezece zile, maiestate.

- În sfârşit! zise Prad, uitându-se semnificativ spre Leddravohr şi Chakkell. Acum spune-mi - pentru aceeaşi navă - care-i cantitatea necesară de cristale verzi şi purpurii?

Lain se uită, tulburat, la rege. Prad îl privi calm şi atent, aşteptând răspunsul. Toller simţi comunicarea fără cuvinte, simţi că se întâmplă ceva dincolo de puterea lui de înţelegere. Fratele lui părea să fi depăşit orice nervozitate şi nehotărâre, să fi căpătat o autoritate ciudată - măcar pentru moment - care-l plasa la nivelul conducătorului său. Iar Toller mai simţi un fel de mândrie de familie văzând că regele părea a recunoaşte noua stare a lui Lain, că era

dispus să-i lase tot timpul necesar pentru a-şi formula răspunsul.

- Să înţeleg maiestate, spuse Lain, în cele din urmă, că discutăm despre un zbor într-o singură direcţie?

Ochiul alb al regelui se îngustă

- Da

- În acest caz, maiestate, nava va avea nevoie de aproximativ câte treizeci de livre de pikon şi halvell.

- Mulţumesc. Nu ignori cumva faptul că o proporţie mai mare de halvell ar da rezultate mai bune într-o ardere continuă?

- În aceste circumstanţe, nu, clătină din cap Lain.

- Eşti un om preţios, Lain Maraquine!

- Maiestate, nu înţeleg! protestă Glo, reflectând uimirea lui Toller Nu există nici un motiv rezonabil pentru a aproviziona nava cu combustibil doar pentru o traversare!

- Nu în cazul unei singure nave. Nici al unei flote mici. Dar când vorbim despre..

Regele se întoarse către Lain.

- Câte nave vor fi?

Lain zâmbi fără vlagă.

- O mie mi se pare o cifră potrivită, maiestate.

- *O mie!*

Se auzi trosnind cadrul de trestie al lui Glo, când acesta încercă, inutil, să se ridice, iar când seniorul vorbi din nou, în glas i se simţea mâhnirea.

- Sunt singura persoană de aici care ignoră subiectul discuţiei?

- Nu-i nici o conspiraţie, spuse Prad, făcând un gest conciliant Se pare doar că savantul tău principal are capacitatea de a citi gândurile. Mi-ar plăcea să aflu cum a ghicit ce era în mintea mea

Lain privi în jos, spre mâinile lui, şi spuse gânditor, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

- Timp de două sute de zile n-am putut să obţin nici un fel de statistici ale producţiei agricole, sau ale pierderilor provocate de ptertha. Explicaţia oficială a fost că administratorii provinciilor erau prea ocupaţi ca să mai aibă timp de rapoarte - şi am încercat să mă conving că aşa stăteau lucrurile Dar datele se aflau deja aici, maiestate Într-un fel simt o uşurare văzându-mi confirmate cele mai groaznice temeri. Singura cale de a rezolva o criză este de a-i face faţă.

- Sunt de acord cu tine. N-am dorit să provoc o panică generală, de aceea am ținut datele secrete Trebuia să fiu sigur

- Sigur? întrebă Glo, întorcându-şi capul mare dintr-o parte în alta. Sigur?

- Da, seniore Glo, spuse cu gravitate regele Trebuia să fiu sigur că lumea noastră s-a sfârşit.

Auzind această declaratie teribilă. Toller fu cuprins de o durere emoțională deosebită. Frica din ea dispăru imediat. în fața curiozității şi a unui simțământ copleşitor egoist şi desfătător, de privilegiat. Cele mai monstruoase evenimente din istorie avuseseră loc în folosul lui personal. Pentru prima oară în viață. se îndrăgostise de viitor

- ... ca şi cum ptertha ar fi fost încurajate de evenimentele din ultimii doi ani, precum un războinic care vede că inamicul slăbeşte, spunea regele. Numărul sferelor creşte. Cine poate şti dacă emanația lor molipsitoare nu va deveni şi mai ucigătoare? S-a întâmplat o dată, se poate întâmpla şi altă dată. Noi, cei din Ro-Atabri am fost norocoşi până acum, dar în imperiu oamenii mor de o formă nouă, perfidă, de pterthacoză. în ciuda truturor eforturilor noastre de a elimina globurile. Iar noii născuți, cei de care depinde viitorul nostru, sunt cei mai vulnerabili. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea de a ne transforma, treptat, într-o mână jalnică de bătrâni sterpi, condamnați pieirii - dacă vom scăpa de spectrul foametei ce ne pândeşte. Regiunile agricole nu mai pot produce hrană în cantităție necesare aprovizionării oraşelor, cu toată reducerea imensă a populației urbane.

Regele se opri şi zâmbi cu tristețe auditoriului.

- Unii dintre noi susțin că mai avem motive de speranță, că soarta se va schimba - dar Kolcorron n-a ajuns mare bizuindu-se doar pe noroc. O asemenea atitudine e străină caracterului nostru național. Când suntem obligați să ne retragem, într-o bătălie, ne refugiem într-o redută sigură, unde ne strângem puterile şi hotărârea, pentru a năvăli din nou şi a ne copleşii duşmanii. În acest caz, ne rămâne o singură redută - Supralumea Decizia mea regală este să ne pregătim de retragere pe cealaltă planetă - nu să fugim de duşmani, ci pentru a redeveni numeroşi şi puternici, pentru a pregăti mijloace cu care să nimicim globurile în totalitate, iar apoi să ne întoarcem - indiferent cât de mult va dura acest lucru - cu o armată invincibilă pe planeta natală. pe care o vom revendica

triumfători ca fiind de drept a noastră!

Discursul regelui, susținut de formalismul limbii superioare, îl captivase pe Toller. Își dădu seama, surprins, că nici fratele lui nu Gesalia spusese. Ultimul rămăsese imobil, de parcă ar fi murit. Lain continua să și privească mâinile strânse și albite, ascunse în brakka de pe al șaselea deget. Toller își dădu seama că Lain se gândea la Gesalia și la copilul care urma să se nască, și vremurile acelea tulburi.

Prad întrerupse tăcerea preferând - în mod ciudat, după părerea lui Toller - să se adreseze lui Lain:

- Ei, laureatule? Ne mai faci o demonstrație de citire a gândurilor?

Lain se uită în ochii regelui.

- Maiestate, chiar când armatele noastre au fost în culmea puterii, au evitat să pornească împotriva Chamteth-ului.

- Mă simt jignit de implicațiile acestei remarci! se răsti prințul Leddravohr. Cer ..

- *Ai promis*, Leddravohr! i se adresă furios regele fiului său. Ai răbdare. Va veni și timpul tău!

Leddravohr ridică ambele mâini, într-un gest de resemnare, și se așeză din nou pe scaun. Decdata asta, privirea lui gânditoare rămase ațintită asupra lui Lain. Simțământul de mulțumire ce-l cuprinsese pe Toller, din cauza bunei comportări a fratelui său, dispăru, înlocuit de un protest tăcut împotriva mențiunii Chamteth-ului. De ce-și dăduse atât de târziu seama că o flotă de migrare planetară - dacă va fi construită - va avea nevoie de o asemenea cantitate de cristale energetice, încât aceasta nu putea fi găsită decât într-un singur loc? Dacă planul uluitor al regelui includea și declanșarea războiului împotriva enigmaticului și izolatului Chamteth, atunci viitorul apropiat urma să fie mai tulbure decât își închipuise Toller...

Chamteth era o țară atât de uriașă, că puteai ajunge la ea la fel de repede călătorind spre est sau spre vest, îndreptându-te spre țara Zilelor Lungi, aflată pe emisfera planetei pe care nu ajungea umbra Supralumii și unde nu exista micanoapte, care să întrerupă înaintarea soarelui pe cer. În trecutul îndepărtat, mai mulți conducători ambițioși încercaseră să pătrundă în Chamteth, dar rezultatul fusese atât de convingător de dezastruos, încât rgatul dușman fusese, practic, șters din conștiința națională. Exista, dar existența lui - ca și a Supralumii - nu conta în treburile cotidiene.

Până acum, gândi Toller încercând să realcătuiască imaginea universului, *Chamteth şi Supralumea par a fi legate.. înlănţuite... dacă iei una, o iei şi pe cealaltă..*

- Războiul a devenit inevitabil, zise regele. Unii cred că fusese, oricum, inevitabil Ce părere ai, seniore Glo?

- Maiestate ... Glo tuşi, apoi continuă. Maiestate, m-am considerat întotdeauna un gânditor creativ, dar recunosc că grandoarea şi scopul viziunii dumneavoastră mi-au tăiat.. hmm,.. respiraţia. Când am propus, iniţial, să zburăm spre Supralume, mi-am imaginat că o să trimitem un număr mic de cercetaşi, că o să întemeiem, treptat, mici colonii... N-am visat la o migraţie de amploarea la care v-aţi gândit, dar vă asigur că-mi asum partea de responsabilitate ce-mi revine. Proiectarea unei nave potrivite şi planificarea a tot ce-i necesar...

Glo se opri, văzând că Prad clătina din cap.

- Dragul meu senior Glo, nu eşti un om sănătos şi n-ar fi corect să-ţi permit să-ţi consumi puterile rămase cu o sarcină atât de dificilă.

- Dar, maiestate

Regele se încruntă.

- Nu mă întrerupe! O situaţie extremă cere măsuri extreme Toate resursele Kolcorron-ului trebuiesc reorganizate şi mobilizate, de aceea dizolv toate vechile structuri dinastice familiale. În locul lor - din acest moment - există o singură piramidă a autorităţii. Conducătorul executiv este fiul meu, prinţul Leddravohr, care va coordona orice aspect - militar şi civil - al afacerilor naţionale. Va fi secundat de prinţul Chakkell, care va răspunde în faţa lui de construcţia flotei de migrare.

Regele făcu o pauză, iar când vorbi din nou, vocea lui nu mai avea nimic omenesc

- Se înţelege că autoritatea prinţului Leddravohr este absolută, că puterea lui e fără limite, că a te împotrivi voinţei lui, în vreun fel, este o crimă echivalentă cu înalta trădare.

Toller închise ochii, ştiind că atunci când îi va deschide, lumea copilăriei şi tinereţii va deveni trecut, iar în locul ei va exista un cosmos nou, periculos, în care locul lui s-ar putea să fie prea mic..

Capitolul 8

Leddravohr se simțise obosit, după întrunire, şi sperase să se relaxeze în timpul mesei, dar tatăl său - cu energia cerebrală abundentă, caracteristică unor bătrâni - vorbise fără încetare. Trecuse iute şi fără efort de la strategie militară la planuri de raționalizare a alimentelor, apoi la probleme tehnice ale zborului interplanetar, arătându-şi pasiunea pentru detalii şi încercând să exploreze posibilități incompatibile mutual. Leddravohr, căruia nu-i plăcea să jongleze cu noțiuni abstracte, se simți uşurat când masa se termină, iar tatăl lui ieşi pe balcon, pentru a bea o cupă cu vin înainte de a se retrage în apartamentul lui.

- Blestemată sticlă! bombăni Prad, ciocănind în cupola transparentă care închidea balconul. Îmi plăcea să stau la aer aici, noaptea... Acum abia pot respira.

- Dacă n-ar fi geamul, n-ai respira deloc!

Leddravohr ridică degetul şi-i arătă un grup de trei ptertha, ce pluteau sus, în dreptul feței strălucitoare a Supralumii. Soarele dispăruse, iar planeta soră intrase în faza de creştere, aruncându-şi lumina blândă asupra părții de sud a oraşului, a Plajei Arle şi a întinderii de-un indigo profund a golfului Tronom. Se putea citi la lumina aceea, care urma să sporească, pe măsură ce Supralumea, ținând pasul cu rotația Lumii, se îndrepta către punctul de opoziție față de soare. Deşi cerul se întunecoase doar până la un albastru mediu, stelele, dintre care unele erau destul de strălucitoare pentru a fi vizibile în plină zi, alcătuiau modele lucitoare de la marginea Supralumii către orizont.

- Afurisitele de ptertha! exclamă Prad, ştii, fiule, una dintre marile tragedii ale trecutului nostru este că n-am reuşit să aflăm de unde vin globurile. Chiar dacă s-ar înmulți undeva, în atmosfera superioară, ar fi fost posibil să le detectăm şi să le distrugem la sursă. Dar acum e prea târziu.

- Cum rămâne cu întoarcerea triumfătoare de pe Supralume?

- Pentru mine e prea târziu. Istoria îşi va aminti de mine doar în legătură cu zborul de plecare...

- Ah, da, istoria! mormăi Leddravohr, minunându-se, încă o dată, de grija tatălui său de a-şi asigura imortalitatea palidă.

neautentică, oferită de cărți și monumente ridicate după moarte.

Viața era un lucru trecător, imposibil de lungit dincolo de termenul ei natural, iar timpul pierdut încercând să faci un asemenea lucru însemna o irosire a ceva ce trebuia trăit. Leddravohr credea că singura cale de a înșela moartea - sau cel puțin de a fi împăcat cu ea - consta în a-ți realiza orice dorință, de a-ți satisface orice poftă. Și când va veni vremea să părăsești viața, s-o faci ca și cum ai arunca o ploscă goală.

Singura lui ambiție fusese să-și extindă viitorul regat pe orice petec al Lumii - inclusiv pe Chamteth - dar acest lucru îi fusese refuzat de soartă. În locul lui i se oferea perspectiva unui zbor nesigur și *nenatural*, în cer și o existență doar cu puțin deasupra celei tribale, pe o planetă necunoscută. Din cauza asta era supărat, îl ardea ulcerul unei furii ce nu semăna cu nimic din ceea ce simțise până atunci. Cineva trebuia să plătească..

Prad sorbi gânditor din vin și întrebă:

- Ai pregătit toate depeşele?

- Da. Mesagerii vor pleca în zori.

Leddravohr își petrecuse timpul de după întrunire scriind personal ordine către cei cinci generali pe care dorea să-i aibă în echipa sa.

- I-am învățat să nu lenevească, așa că voi avea tovarăși de valoare.

- Am auzit că l-ai ales și pe Dalacott.

- E cel mai bun tactician pe care-l avem.

- Nu ți-e teamă că lama lui s-a tocit? Trebuie să aibă vreo şaptezeci de ani, iar faptul că a fost în Kail când a izbucnit molima nu i-a făcut bine. Nu și-a pierdut fiica și nepotul chiar în prima zi?

- Ceva de genul ăsta, răspunse nepăsător Leddravohr. Dar *el* e sănătos și încă de valoare.

- Poate că-i imun! exclamă Prad, cu figura animată, ca atunci când descoperea alt subiect de discuție. Știi, Glo mi-a trimis câteva statistici interesante, întocmite de Maraquine. Acestea arată că numărul deceselor cauzate de molimă în rândul personalului militar este ceva mai redus decât cel din rândul populației în general, deși te-ai aștepta să fie mai mare, din cauza riscului suplimentar, și - lucru semnificativ - soldații și aeronauții cu serviciu îndelungat pier cel mai rar. Maraquine sugerează că anii în care au fost în apropierea globurilor, ani în care au absorbit cantități infime de praf toxic, le-a antrenat trupul să reziste pterthacozei. O idee care m-a

intrigat..

- O idee complet nefolositoare.

- N-aș zice Dacă odraslele unor bărbați și femei imuni vor fi și ei imuni, din naștere, s-ar putea obține o nouă rasă, pentru care globurile să nu reprezinte o amenințare...

- Și la ce ne-ar folosi? întrebă Leddravohr, folosind argumentul satisfacerii personale. În ce mă privește, Glo. Maraquine și cei de teapa lor sunt doar niște zorzoane de care mă pot lipsi. Eu privesc către ziua când.

- *Ajunge!*

Tatăl lui deveni brusc regele Prad Neldeever, conducătorul imperiului Kolcorron, un bărbat înalt și rigid, cu un ochi teribil, orb, și cu unul văzător, la fel de teribil. care știa tot ce-ar fi vrut Leddravohr să țină secret.

- Nu casa noastră va rămâna în amintire pentru că a întors spatele învățăturii! Dă-mi cuvântul tău că nu le vei face rău lui Glo și lui Maraquine!

- Ai cuvântul meu, zise Leddravohr, ridicând din umeri.

- Ai cedat prea repede, mormăi regele, nemulțumit. Să nu te atingi nici de fratele lui Maraquine, cel care are acum grijă de Glo!

- Caraghiosul ăla! Am treburi mai importante la care să mă gândesc.

- știu. ți-am dat puteri cum n-a avut nimeni, niciodată, pentru că ai calitățile necesare de a duce la capăt o mare sarcină, cu succes. Asemenea puteri nu trebuiesc batjocorite.

- Scutește-mă, tată, protestă prințul, râzând pentru a ascunde supărarea că fusese admonestat ca un copil încăpățânat. Intenționez să-i tratez pe filosofii noștri cu toată considerația pe care o merită. Mâine mă voi duce pe Muntele Verde pentru două, trei zile - ca să aflu tot ce trebuie să știu despre astronavele lor - iar dacă te vei interesa, vei afla că am fost plin de amabilitate și dragoste.

- Nu exagera, spuse Prad, după ce-și goli cupa și o așeză pe balustrada lată, din piatră Noapte bună. fiule. și ține minte - viitorul ne privește!

Îndată după plecarea regelui, Leddravohr înlocui vinul cu un coniac padalian și se întoarse pe balcon. Se așezá pe o canapea din piele și privi gânditor spre cerul din sud, unde trei comete mari măturau câmpul de stele *Viitorul ne privește!*Tatăl lui nutrea încă speranța că va rămâne în istorie ca un alr rege Bytran. fără să bage în seamă posibilitatea cá nu vor mai exista istorici. care să-i

înregistreze isprăvile Istoria Kolcorran-ului ajunsese la un sfârşit bizar şi ruşinos, tocmai când intrase în cea mai glorioasă perioadă a sa.

Eu sunt cel care pierde cel mai mult, gândi prinţul. *Nu voi fi niciodată un rege adevărat.*

În timp ce bea coniacul, iar noaptea devenea tot mai strălucitoare, lui Leddravohr îi trecu prin minte că exista o anomalie în contrastul dintre atitudinea sa şi cea a tatălui său. Optimismul era prerogativa tinerilor, dar regele privea viitorul cu încredere: pesimismul reprezenta trăsătura celor bătrâni, dar Leddravohr era cel mohorât şi înclinat spre presimţiri amarnice. De ce?

Pentru că tatăl lui se lăsase cuprins de entuziasmul lui pentru problemele ştiinţifice şi nu înţelegea că migraţia era imposibilă? Prinţul analiză tot ce ştia şi fu silit să abandoneze această teorie. Într-un anumit moment al întrunirii ce durase toată ziua, fusese convins şi el de planşe, grafice şi cifre, iar acum credea că o astronavă putea ajunge pe planeta soră. Atunci, care era cauza esenţială a indispoziţiei ce-i cuprinsese sufletul? Viitorul nu se întrevedea a fi complet negru - se anticipa războiul definitiv cu Chamteth.

Când Leddravohr dădu capul pe spate, să dea coniacul pe gât, privirea i se îndreptă spre zenit - şi află deodată răspunsul. Marele disc al Supralumii era luminat aproape complet, iar faţa ei începuse să arate schimbările de culoare ce precedau plonjonul nocturn în umbra Lumii. Adâncanoapte - perioada în care planeta cunoştea adevăratul întuneric - începea, iar acest fenomen avea o dublură în mintea prinţului.

Era soldat, imun prin profesie la frică, de aceea recunoscuse greu emoţia care stătuse ascunsă în conştiinţa sa, majoritatea zilei.

Îi era frică să zboare spre Supralume!

Atunci când se gândea că urma să urce mii de mile în albăstrimea nemiloasă a cerului, nu simţea o înţelegere conştientă a riscurilor implicate de aventură, ci o teroare deplină, primitivă, nebărbătească. Forţa groazei devenise atât de mare, încât probabil că, atunci când va sosi momentul înspăimântător al îmbarcării, nu se va putea stăpâni. El, prinţul Leddravohr Neldeveer, va ceda psihic şi se va tupila ca un copil speriat, va trebui să fie cărat pe navă, în văzul a mii de oameni.

Leddravohr sări în picioare şi aruncă paharul, spărgându-l de podeaua din piatră a balconului. Ce ironie hidoasă că iniţierea lui în

frică nu avusese loc pe un câmp de bătălie, ci în liniştea unei cămăruțe, produsă de nişte indivizi de nimic bâlbâiți, prin intermediul unor mâzgăliturl, pălăv'ăgeli şi viziuni stupide despre lucruri de neînchipuit!

Respirând adânc, regulat, pentru a-şi stăpâni emoțiile, prințul privi întunericul adâncinopți învăluind planeta, iar când, în cele din urmă, se duse să se culce, figura sa îşi recăpătase trăsăturile statuare.

Capitolul 9

- S-a făcut târziu, spuse Toller. Poate că Leddravohr nu mai vine.

- O să aşteptăm şi o să vedem ce se va întâmpla, răspunse Lain şi-i zâmbi scurt, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre hârtiile şi instrumentele matematice de pe pupitru.

- Da, mormăi Toller, uitându-se în tavan. Nu-i o discuţie prea interesantă...

- Nu-i nici o discuţie, replică Lain. Eu încerc să lucruz, iar tu mă întrerupi!

- Îmi pare rău...

Toller ştia că ar fi trebuit să iasă din cameră, dar nu se îndura să plece. Nu mai fusese de mult în casa familiei, iar multe dintre amintirile puternice din copilărie erau legate de camera aceea - cu lambriuri din lemn de perette şi ceramică lucitoare - când Lain stătea la acelaşi pupitru, străduindu-se să facă un lucru de neînţeles - să devină matematician. Instinctul îi spunea lui Toller că el şi fratele lui trăiau un moment liniştit al vieţii lor. De aceea dorea să petreacă o oră în tovărăşia lui Lain, cât timp acest lucru mai era posibil. Se jena oarecum, din cauza sentimentelor sale, şi nu încerca să le transpună în cuvinte, rezultatul fiind că-l încurca pe fratele lui prin prezenţa sa.

Hotărându-se să stea liniştit, Toller se duse la un raft cu manuscrise vechi, care fuseseră aduse din arhivele Muntelui Verde. Alese un volum legat în piele şi se uită la titlu. Ca de obicei, cuvintele părură şiruri de litere cu un înţeles neclar, până folosi un truc pe care i-l arătase Lain. Acoperi titlul cu palma şi trase încet mâna spre dreapta, încât literele să-i apară pe rând. De data asta, simbolurile îşi dezvăluiră înţelesul: *Zboruri cu aerostatele în nordul îndepărtat*, de Muel Webrey, 2136.

Aici se oprea, de obicei, interesul lui Toller pentru cărţi, dar ascensiunea cu balonul nu-i dispăruse din minte de la întrunirea memorabilă din ziua precedentă, iar curiozitatea îi fusese stârnită când îşi dăduse seama că era vorba de o carte veche de cinci sute de ani. Cum se zburase pe deasupra planetei în zilele de dinaintea unificării, în imperiul kolcorronian, a vreo zece naţiuni războinice? Se aşeză şi deschise volumul pe la mijloc, sperând să-l impresioneze pe Lain, şi începu să citească. Unele ortografieri şi

construcții gramaticale nefamiliare făceau textul mai dificil decât i-ar fi plăcut, dar perseveră, lunecând mâna peste paragraf după paragraf. Dar, spre dezamăgirea lui, cartea avea mai mult de-a face cu politica decât cu aviația. Începusă să-şi piardă răbdarea, când atenția îi fu atrasă de o referire la ptertha: *. şi, departe în stânga, globurile roz ale ptertha se ridicau.*

Toller se încruntă şi îşi plimbă degetele peste adjectiv de mai multe ori, înainte să ridice capul

- Lain, aici se spune că ptertha sunt roz!

- Ai citit greşit, răspunse Lain, fără să-l privească. Cuvântul e *purpuriu*.

Toller examină din nou adjectivul.

- Nu, scrie *roz*.

- Trebuie să accepți unele abateri în descrierile subiective. Pe de altă parte, înțelesul cuvintelor se schimbă, într-o perioadă atât de mare de timp..

- Da, dar... mormăi Toller, nemulțumit. Deci nu crezi că ptertha au fost dif...

- Toller! se răsti Lain, aruncând tocul. Să nu crezi că nu mă bucur că te văd - dar de ce te-ai instalat în biroul meu?

- N-am vorbit niciodată, spuse stânjenit Toller.

- Bine. Despre ce vrei să vorbeşti?

- Despre orice. N-o să mai avem.. timp, oftă Toller. Ai putea să-mi povesteşti la ce lucrezi.

- Nu te-ar interesa. N-ai înțelege.

- Dar am fi discutat, zise Toller, apoi se ridică şi puse cartea cea veche pe raft.

Se îndrepta spre uşă, când fratele lui spuse:

- Îmi pare rău. Ai dreptate. Vezi, am început eseul acesta acum un an şi vreau să-l termin înainte de a fi prea ocupat cu alte probleme. Dar poate că nu-i atât de important...

- Trebuie să fie important, dacă ai lucrat la el atât de mult timp. Te las în pace.

- Te rog să nu pleci, spuse iute Lain. Vrei să vezi ceva cu adevărat uimitor? Priveşte!

Luă un disc mic, din lemn, îl aşeză pe o foaie de hârtie şi trasă un cerc în jurul lui. Trase discul într-o parte şi desenă alt cerc, alipit de primul. Repetă procesul şi obținu trei cercuri. Puse câte un deget pe cele din margini şi întrebă:

- De aici până dincoace sunt exact trei diametre, nu?

- Corect, răspunse Toller, stânjenit, întrebându-se dacă a pierdut din atenție ceva.

- Acum ajungem la partea amuzantă.

Lain făcu un semn cu cerneală pe marginea discului şi-l aşeză vertical pe hârtie, având grijă ca ssemnul să se găsească pe extremitatea din afară a primului cerc. După ce se uită la Toller, să se convingă că acesta îl urmăreşte, Lain rostogoli discul peste şirul de cercuri. Semnul de pe marginea acestuia descrise o curbă lentă şi se opri exact pe marginea exterioară a ultimului cerc.

- Sfârşitul demonstrației, anunță Lain. Asta-i o parte din ceea ce scriam.

- Circumferința unei roți e egală cu trei diametre? se minună Toller.

- *Exact* trei diametre. Demonstratia e primitivă dar, chiar dacă merg până las limita măsurabilului, rezultatul este exact trei. Nu ți se pare uluitor?

- De ce? întrebă Toller, zăpăcit. Dacă aşa trebuie să fie...

- Da, dar de ce *exact* trei? Asta şi faptul că avem douăsprezece degete fac calculele absurd de simple. Ca şi cum am fi primit un dar nemeritat din partea naturii...

- Dar... Dar aşa-s lucrurile. Cum altfel ar fi putut fi?

- Ne apropiem de tema eseului. Ar putea exista alte... *locuri*, în care raportul să fie trei şi un sfert, sau doi şi jumătate. De fapt, nu-i nici un motiv să nu existe numere complet iraționale, care să dea matematicienilor dureri de cap.

- Alt loc... Vrei să spui altă planetă? Precum Îndepărtatalume?

- Nu, răspunse Lain, privindu-l oarecum enigmatic. O altă lume în totalitate - în care legile fizicii, constantele, sunt diferite de cele pe care le cunoaştem.

Toller se uită la fratele lui, de parcă ar fi încercat să străbată bariera care se crease între ei.

- Foarte interesant. Îmi dau seama de ce-a durat atât de mult să scrii eseul...

Lain izbucni în râs şi ocoli pupitrul, venind să-l îmbrățişeze pe Toller.

- Te iubesc, frățioare!

- Si eu te iubesc.

- Foarte bine. Să ții minte asta când va veni Leddravohr. Sunt un pacifist declarat, Toller, şi evit orice formă de violență. Faptul

că nu-mi place Leddravohr e lipsit de importanță - m-aș fi purtat cu el exact la fel, chiar dacă situația socială sau fizică s-ar schimba Leddravohr și cei de felul lui fac parte din trecut, iar noi reprezentăm viitorul. De aceea vreau să juri că, indiferent cât mă va insulta prințul, vei sta de-o parte și-mi vei lăsa conducerea treburilor.

- Acum sunt o altfel de persoană, răspunse Toller, iar Leddravohr s-ar putea să fie bine dispus..

- Dă-ți cuvântul, Toller!

- Ți-l dau. E în interesul meu să mă înțeleg cu Leddravohr, dacă vreau să ajung pilot de astronavă, zise Toller, mirat el însuși de propriile-i cuvinte Lain, de ce acceptăm totul atât de liniștiți? Abia ni s-a spus că lumea, așa cum o cunoaștem noi, s-a sfârșit... că unii dintre noi vor încerca să ajungă pe altă planetă.. iar noi ne vedem de treburi, de parcă totul ar fi normal! Nu-i în regulă!

- E o reacție mult mai normală decât crezi Nu uita că zborul pentru migrare e doar o ipoteză. S-ar putea să nu aibă loc.

- Războiul cu Chamteth va avea loc.

- Asta-i responsabilitatea regelui, replică Lain, cu vocea devenită subit aspră Nu-i a mea. Acum trebuie să-mi reiau lucrul

- Mă duc să văd cum se simte seniorul meu.

În timp ce Toller mergea pe coridor către scara principală, se întreba din nou e ce Leddravohr preferase să vină în Casa Pătrată, în loc să-l viziteze pe Glo în mult mai marele Turn al Muntelui Verde. Mesajul primit prin transmițător solar de la palat anunța doar că prinții Leddravohr și Chakkell vor soso înainte de micanoapte, pentru instruirea tehnică inițială, iar infirmul Glo fusese obligat să călătorească, pentru a-i întâlni Acum era după-amiază. Glo probabil că obosise și-și consumase puterile, în efortul de a-și ascunde neputința

Toller coborî în holul de la intrare și cotì la stânga, în camera de zi în care îl lăsase pe Glo, în îngrijirea temporară a Ferei Cei doi se înțelegeau foarte bine, concluzionase Toller, mai degrabă din cauza, decât în ciuda originii de jos a femeii și a manierelor ei necizelate Un alt mod al lui Glo de a aminti celor din jur că el era mai mult decât un filosof retras din lume. Seniorul stătea la masă, citind o cărțulie iar Fera la fereastră, privind mozaicul cerului. Purta un veșmânt dintr-o singură bucată, din batist verde, care-i arăta formele statuare Se întoarse, auzindu-l pe Toller intrând, și spuse.

- M-am plictisit. Vreau să mă întorc acasă

- Credeam că vrei să vezi de aproape un prinț adevărat.

- M-am răzgândit.

- Vor sosi curând De ce nu faci precum seniorul nostru şi nu-ţi petreci timpul citind?

Fera îj înjură muteşte, mişcându-şi buzele în aşa fel încât să nu existe nici o îndoială asupra a ceea ce gândea despre ideea lui.

- Poate n-ar fi atât de rău dacă aş avea ceva de mâncare.

- Dar abia ai mâncat acum o oră! exclamă Toller, amuzat, şi se uită la siluèta nevestei sale Nu-i de mirare că te-ai îngrăşat!

- Nu m-am îngrăşat!

Fera îşi supse pântecul, iar acţiunea produse o umflare voluptoasă a pieptului. Toller privi spectacolul cu o apreciere plină de afecţiune Se mira deseori că Fera, în ciuda poftei ei de mâncare şi a obiceiului de a-şi petrece întreaga zi tândălind în pat, arăta exact ca în urmă cu doi ani. Singura schimbare care se observa era că dintele ei ciobit începuse să devină cenuşiu. Îşi petrecea mult timp frecându-l cu o pulbere albă, despre care se spunea că ar fi din perle zdrobite, pe care o cumpăra din târgul Samlue.

Seniorul Glo ridică privirea din carte, cu figura-i bolnăvicioasă însufleţită pentru moment.

- Du femeia sus, îi spuse el lui Toller. Aşa aş face eu, de-aş fi cu cinci ani mai tânăr.

Fera îi ghici imediat dispoziţia şi rosti ceea ce se aştepta de la ea.

- Îmi doresc să fi fost cu cinci ani mai tânăr, seniorè. Doar faptul că urcă scările îl dă gata pe soţul meu.

Glo chicoti încântat.

- În cazul ăsta, o s-o facem chiar aici, zise Toller

Se repezi, o luă în braţe pe Fera, o trase lângă el, simulând pasiunea În ceea ce făceau, el şi Fera, exista un element neîndoielnic de excitare sexuală a lui Glo, dar relaţia dintre cei trei fusese clădită astfel încât ideea precumpănitoare rămânea aceea de amiciţie şi maimuţăreală prietenească. După câteva secunde de contact fizic, Toller o simţi pe Fera mişcându-se lângă el cu un scop precis

- Vechiul dormitor îţi mai aparţine? şopti ea, apăsându-i buzele pe ureche. Încep să simt...

Se opri şi, deşi rămase în braţele lui. Toller îşi dădu seama că intrase cineva în cameră.

Se întoarse şi o văzu pe Gesalla Maraquine, privindu-l cu un dispreţ rece - expresie pe care părea că o rezervă numai pentru el.

Veşmântul larg, de culoare închisă, îi exagera slăbiciunea. Era prima oară când se întâlneau după doi ani şi fu uimit de faptul că şi în cazul ei, ca şi al Ferei, înfăţişarea nu i se schimbase într-un mod semnificativ. Boala asociată celei de-a doua sarcini - care o făcuse să lipsească de la masa din timpul miciinopţi - îi investise trăsăturile palide cu o demnitate ce-l făcea să simtă că fusese străin de tot ce-i important în viaţă

- Bună dupăzi, Gesalla, zise el. Văd că nu ţi-ai pierdut talentul de a te materializa exact în momentul cel mai nepotrivit!

Fera se desprinse de el. Toller zâmbi şi se uită spre Glo, aşteptând sprijinul moral al acestuia, dar seniorul îl trădă, uitându-se în carte, prefăcându-se cufundat în citit şi că nu-şi dăduse seama ce făceau cei doi.

Ochii cenuşii ai Gesallei îl examinară iute pe Toller, în timp ce femeia decidea dacă merită un răspuns. După care Gesalla îşi îndreptă atenţia spre Glo.

- Seniore, grăjdarul prinţului Chakkell e în incintă. A anunţat că prinţii se îndreaptă spre colină.

- Mulţumesc, draga mea.

Glo închise cartea şi aşteptă până când Gesalla părăsi încăperea, înainte de a-şi rânji resturile dinţilor spre Toller.

- Cred că nu-ţi e frică... hm... de ea.

- Frică? se indignă Toller. De ce să-mi fie frică?

- Ce-a fost nepotrivit? interveni Fera, care-şi reluase locul la fereastră

- Despre ce vorbeşti?

- I-ai spus că a venit într-un moment nepotrivit. Ce-a fost nepotrivit?

Toller se uita la ea, exasperat, fără să-şi găsească vorbele, când Glo îl trase de mânecă, semnalizându-i că vrea să stea în picioare. În hol se auzeau paşi şi vocea unui bărbat. Toller îl ajută pe Glo să se ridice şi să-şi fixeze cadrul de trestie. Apoi, merseră împreună în hol. Toller susţinând, neobservat, greutatea bătrânului. Grăjdarul, care avea vreo patruzeci de ani, pielea ca de ceară şi buzele de culoarea ficatului, discuta cu Lain şi Gesalla. Tunica de-un verde închis şi pantalonii individului erau împodobite cu şiruri de mărgele mărunte din cristal. Purta spadă subţire, de duelist.

- Sunt Canrell Zotiern şi-l reprezint pe prinţul Chakkell, anunţă el cu o impetuozitate care s-ar fi potrivit mai bine stăpânului său. Seniorul Glo şi membrii familiei Maraquine - nu şi alţii - vor sta

aici în linie, cu fata spre uşă, şi vor aştepta sosirea prinţului.

Toller care fusese şocat de aroganta lui Zotiern îl conduse pe Glo la locul indicat, lângă Lain şi Gesalla. Îl privi pe senior, aşteptând ca acesta să-l pună la punct pe grăjdar, dar bătrânul părea prea preocupat de chinurile mersului ca să mai observe altceva. Mai mulţi servitori pândeau din uşa ce ducea spre bucătărie. În faţa arcadei intrării principale, soldaţii călare, din garda lui Chakkell, obturau şuvoiul de lumină din hol. Toller îşi dădu seama că grăjdarul se uita la el.

- Hei, servitorule! îl strigă Zotiern. Eşti surd? Du-te la treaba ta!

- Asistentul meu este un Maraquine şi rămâne cu mine, zise ferm Glo.

Toller auzi schimbul de cuvinte, ca şi cum ar fi fost dincolo de-o distanţă tumultoasă. Nu mai simţise bubuitul fierbinte în urechi de multă vreme. Se simţi dezamăgit descoperind că imunitatea pe care şi-o cultivase se dovedise iluzorie. *Sunt a altfel de persoană,* îşi spuse el, în timp ce un fior îi trecea prin obraz. *SUNT o altfel de persoană.*

- Si te avertizez, continuă Glo, vorbind în kolcorroniana înaltă şi recăpătând ceva din vechea-i autoritate în timp ce-l înfrunta pe Zotiern. Puterrile fără precedent, acordate de rege lui Leddravohr şi lui Chakkell, nu se extind, după cum se pare că-ţi închipui, şi asupra lacheilor lor. Nu voi tolera o altă încălcare a protocolului din partea ta!

- O mie de scuze, seniore, zise Zotiern, fără sinceritate şi netulburat,consultând o listă pe care o scosese din buzunar. Ah, da, Toller Maraquine... şi o nevastă numită Fera. Dacă tot discutăm despre protocol, Toller Maraquine, unde-i nevasta ta? Nu ştii că toate femeile, membre ale casei, trebuie să fie prezente?

- Soţia mea este alături, răspunse cu răceală Toller. O voi...

Se întrerupse, pentru că Fera, care trăsese, probabil, cu urechea, apăru în uşa camerei de zi şi se apropie, cu o modestie şi o timiditate ce o caracterizau.

- Da, înţeleg ce ce-o ascundeai! rânji Zotiern. Trebuie s-o verific îndeaproape!

Când Fera trecu pe lângă el, o opri, apucând-o de păr. Bubuitul din urechile lui Toller încetă. Întinse mâna stângă şi-l lovi pe grăjdar în umăr, dezechilibrându-l. Individul se prăvăli într-o parte, căzând în patru labe. Sări imediat sus şi duse mâna la spadă, iar

Toller ştiu că, atunci când va fi în picioare, lama va fi scoasă din teacă. Împins de instinct, furie şi panică, Toller se repezi la inamicul său şi-l izbi în ceafă, cu toată puterea braţului drept. Zotiern zbură cu membrele învârtindu-se în aer, ca lamele unui baston antiptertha, se prăbuşi pe podea şi alunecă mai mulţi yarzi pe suprafaţa lustruită. Se opri pe spate, nemişcat, cu capul aplecat spre umăr. Gesalla ţipă puternic.

- Ce se întâmplă aici?

Strigătul furios aparţinea prinţului Chakkell, care tocmai intrase, urmat de patru paznici. Se duse la Zotiern, se aplecă deasupra lui - scalpul lui, aproape chel, străluci - şi-şi îndreptă privirea spre Toller, care înţepenise într-o poziţie de luptă.

- Tu! *Iar tu!* exclamă Chakkell, înnegrindu-se şi mai mult la faţă. Ce înseamnă asta?

- L-a insultat pe seniorul Glo, răspunse Toller, privindu-l pe prinţ în ochi. Mi-a insultat şi molestat soţia.

- Corect, interveni Glo. Comportarea individului a fost...

- Tăcere! M-am săturat de neghiobul ăsta! răcni prinţul, apoi făcu semn paznicilor să înainteze spre Toller. Ucideţi-l!

Soldaţii avansară, scoţând săbiile negre din teci. Toller se dădu înapoi, până atinse peretele, regretând că-şi lăsase arma acasă. Oştenii formară un semicerc, privindu-l cu ochi aprigi, pe sub margfinea coifurilor din brakka. În spatele lor, Toller o văzu pe Gesalla, adăpostită în îmbrăţişarea lui Lain; pe Glo, în robă cenuşie, ţintuit locului, cu mâna ridicată într-un protest ineficient; pe Fera, privindu-l printre degetele mâinii ridicate. Până în momentul acela, paznicii rămăseseră toţi la aceeaşi distanţă de el, dar cel din dreapta luă iniţiativa, iar vârful sabiei descrise cercuri mici, iuţi, în timp ce omul pregătea prima lovitură.

Toller se rezemă de perete şi se pregăti să se arunce în faţă, să întâmpine lovitura, hotărât să-şi rănească şi el călăii, nu să se lase măcelărit. Vârful spadei rămase locului, iar Toller pricepu mesajul: se terminase cu el. Perceperea amplificată îl făcu să-şi dea seama că în hol intrase alt bărbat. În acel moment de ananghie regreta doar că nou-venitul era prinţul Leddravohr, sosit la ţanc să se bucure de moartea lui...

- Lăsaţi în pace omul acela! comandă Leddravohr.

Vocea nu-i fusese deosebit de puternică, dar cei patru soldaţi se supuseră imediat, depărtându-se de Toller

- Ce...! exclamă Chakkell, întorcându-se spre Leddravohr.

Oamenii ăştia fac parte din garda mea şi primesc ordine doar de la mine!

- Oare? întrebă calm Leddravohr

Ridică un deget spre soldaţi şi le arătă partea opusă a holului. Oştenii se duseră în şir spre locul indicat, ca manevraţi de sfori invizibile, şi se aliniară

- Nu înţelegi! protestă Chakkell. Mocofanul ăsta de Maraquine l-a ucis pe Zotiern!

- N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Zotiern era înarmat, iar mocofanul de Maraquine, nu. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti înconjurându-te de incompetenţi.

Leddravohr se apropie de grăjdar se uită la el şi chicoti încet.

- Nici măcar nu-i mort. E vătămat, nevindecabil, dar nu-i mort. Nu-i aşa, Zotiern?

Leddravohr sublinie întrebarea izbind cu piciorul bărbatul prăbuşit. Grăjdarul scoase un sunet bolborosit Toller văzu că ochii individului rămăseseră deschişi, privind îngroziţi, în timp ce trupul zăcea inert. Prinţul îşi puse zâmbetul în funcţiune, adresându-l lui Chakkell..

- Dacă ai o părere atât de bună despre Zotiern, fă-i onoarea să-l trimiţi pe Drumul Luminos. Poate l-ar fi ales el însuşi, dacă putea vorbi, spuse Leddravohr, apoi le ordonă celor patru soldaţi: Duceţi-l afară şi aveţi grijă de el!

Oştenii, vizibil uşuraţi că scăpau de prezenţa prinţului, salutară în grabă şi-l înhăţară pe grăjdar, ieşind cu el în incintă Chakkell se luă după ei, apoi se răzgândi şi se întoarse Leddravohr îl bătu ironic pe umăr, duse mâna la spadă şi traversă holul. Se opri în faţa lui Toller.

- Se pare că îţi place să-ţi primejduieşti viaţa. De ce-ai făcut asta?

- Prinţe, l-a insultat pe seniorul Glo. M-a insultat pe mine, şi mi-a molestat soţia.

- Soţia ta? se miră Leddravohr şi se uita la Fera. Ah, da şi *cum* l-ai învins pe Zotiern?

Toller era uluit de tonul cu care-i vorbea prinţul.

- L-am lovit cu pumnul.

- O dată?

- N-a fost nevoie de mai mult..

- Înţeleg, zise Leddravohr cu figura netedă, inumană,

enigmatică. E adevărat că ai încercat de mai multe ori să intri în serviciul militar?

- Da, prințe

- În acest caz, am ştiri bune pentru tine, Maraquine Acum eşti *în* armată. Îți promit că o să ai ocazia să-ți potoleşti cheful de scandal în Chamteth. Să te prezinți la cazarma Mithold, în zori!

Leddravohr se întoarse, fără să aştepte răspuns, şi începu să discute în şoaptă cu Chakkell. Toller rămase locului, cu spatele rezemat de perete, încercând să-şi stăpânească vârtejul gândurilor. Cu tot temperamentul lui nestăpânit, până atunci nu luase decât o singură dată viața unui om, când fusese atacat de hoți, în districtul Flylien din Ro-Atabri, şi ucisese doi dintre ei. Nici măcar nu le zărise figurile, iar incidentul nu-l afectase deloc. Dar, în cazul lui Zotiern, auzise trosnetul vertebrelor şi văzuse ochii îngroziți ai omului. Faptul că nu-l omorâse pe loc făcea evenimentul şi mai traumatizant - Zotiern avusese la dispoziție o eternitate subiectivă, stând neajutorat ca o insectă zdrobită, în care să aştepte lovitura finală de spadă. Toller se chinuise să-şi potolească emoțiile. în momentul în care Leddravohr îşi slobozise bomba verbală, iar acum universul se transformase într-un haos de fragmente învârtejite.

- Prințul Chakkell şi cu mine ne vom retrage într-o cameră cu Lain Maraquine, anunță Leddravohr. Să nu fim deranjați!

Glo îi făcu semn lui Toller să vină lângă el.

- Am pregătit totul, prințe. Pot să sugerez...

- Nu-mi sugera nimic, seniore olog, n-am nevoie de prezența ta în acest moment.

Figura lui Leddravohr era lipsită de expresie, în timp ce se uita la Glo, de parcă acesta n-ar fi fost demn nici măcar de dispreț.

- Vei rămâne aici, pentru cazul că voi avea vreun motiv să te convoc mai târziu. Deşi mărturisesc că mi-e greu să-mi imaginez că poți fi de folos cuiva. Unde vom sta? întrebă Leddravohr, îndreptându-şi privirea calmă spre Lain.

- Pe aici, prințe, spuse Lain în şoaptă, tremurând vizibil în timp ce se îndrepta spre scări.

Leddravohr şi Chakkell îl urmară. Îndată ce dispărură, Gesalla fugi din hol, lăsându-l pe Toller împreună cu Glo şi Fera. Trecuseră doar câteva minute de când aceştia stătuseră în camera de zi. Acum respirau alt aer, trăiau în altă lume. Toller îşi dădea seama că nu va simți întregul impact al evenimentelor decât mai târziu

- Ajută-mă să mă aşez... hmm... pe scaun, băiete.

Glo rămase tăcut, până fu instalat pe acelaşi scaun din camera de zi, apoi îi zâmbi ruşinat lui Toller:

- Viaţa nu încetează să fie interesantă, nu-i aşa?

- Îmi pare rău, seniore, zise Toller, încercând să găsească vorbele potrivite. Nu puteam face altfel.

- Fii liniştit. Ai scăpat cu bine, deşi mă tem că Leddravohr n-a intenţionat să-ţi facă un serviciu, când te-a înrolat în serviciul lui.

- Nu înţeleg. Când s-a îndreptat spre mine, am crezut că vrea să mă ucidă cu mâinile lui.

- Îmi pare rău că o să te pierd.

- Cu mine ce-o să se întâmple? întrebă Fera. S-a gândit cineva la mine?

Toller se enervă.

- Poate n-ai observat, dar am avut alte lucruri la care să mă gândesc!

- N-ai motiv de îngrijorare, zise Glo. Poţi să rămâi în Turn cât... hmm... timp vei dori.

- Mulţumesc, seniore. M-aş duce acolo chiar acum.

- şi eu, draga mea, dar nu se poate. Nici unul dintre noi nu-i liber să plece, dacă nu-i dă voie prinţul. Aşa-i obiceiul.

- Obiceiul! mormăi Fera, privind nemulţumită în cameră, înainte de a se uita la Toller. Moment nepotrivit!

El îi întoarse spatele, nedorind să înfrunte enigma sufletului feminin, şi se duse la fereastră. *Omul pe care l-am ucis merita să moară*, îşi spuse el, *aşa că n-am de ce să fiu posomorât*. Îşi îndreptă gândurile spre misterul comportării lui Leddravohr. Glo avea dreptate - prinţul nu acţionase din mărinimie, făcându-l la repezeală soldat. Fără îndoială, spera ca Toller să fie omorât în luptă. Dar de ce nu profitase de ocazie să se răzbune personal? Ar fi putut fi de acord cu Chakkell în privinţa uciderii grăjdarului, iar problema ar fi fost încheiată. Leddravohr era capabil să născocească o astefel de distrugere a celui care-i stătuse în cale, încât să obţină maximum de satisfacţie. Dar probabil că dădea prea multă importanţă unui membru obscur al unei familii de filosofi.

Gândul la originea lui îi reaminti lui Toller faptul uluitor că acum făcea parte din armată, iar acest lucru îl şocă mai puternic decât atunci când îl anunţase Leddravohr. Ce ironie că ambiţia cea mai dragă vieţii lui se îndeplinise într-un mod atât de bizar, tocmai când începuse să renunţe la idee... Ce se va întâmpla cu el, după ce

se va prezenta la cazarma Mithold, a doua zi de dimineață? Îl nemulțumea faptul că nu avea o viziune coerentă a viitorului, că, după noaptea care se apropia, tiparul vieții lui se făcea țăndări... imagini reflectate ciobite... Leddravohr... armata... Chamteth... zborul de migrare... Supralumea... necunoscutul care pătrundea în necunoscut...

Un sforăit subțire îi arătă că Glo adormise. O lăsă pe Fera să se asigure că bătrânul stătea confortabil, iar el continuă să privească pe fereastră. Paravanele antiptertha din jur acopereau, în parte, imaginea Supralumii, dar putea să vadă progresul liniei de demarcație dintre lumină şi întuneric. Când aceasta va ajunge la jumătate, împărțind planeta soră în două emisfere, de mărimi egal, dar de luminozitate diferită, soarele se va ivi la orizont.

Cu puțin timp înainte ca acest punct să fie atins, prințul Chakkell părăsi conferința îndelungată şi se duse spre reşedința sa, palatul Tannoffern, care se afla la est de Marele Palat. Acum, când străzile principale din Ro-Atabri arătau ca niște tunele, ar fi putut rămâna în Casa Pătrată, dar Chakkell era cunoscut pentru devotamentul față de soția şi copii săi. După ce el şi însoțitorii săi plecară, liniștea din incintă îi reaminti că Leddravohr sosise neînsoțit la întrunire. Se ştia că prințul militar călătorea peste tot singur - în parte pentru că însoțitorii îl enervau, dar în principal pentru că disprețuia folosirea gărzilor. Credea că reputația şi propria-i spadă îl protejau îndeajuns în orice oraş al imperiului.

Toller sperase că Leddravohr va pleca imediat după Chakkell, dar orele treceau, fără vreun semn că discuția se terminase. Se părea că prințul decisese să asimileze cât mai multe cunoştințe astronautice într-un răstimp scurt

Pendula din lemn-de-sticlă, de pe perete, arăta ora a zecea când sosi un servitor cu tăvi pline cu hrană simplă, în principal plăcinte cu peşte şi pâine. şi o notă cu scuze de la Gesalla, prea bolnavă pentru a-şi îndeplini obligațiile normale de gazdă. Fera se aşteptase la un prânz substanțial şi se scandaliză aflând de la Glo că nu se servea masa, până când Leddravor decidea că-i e foame. Femeia mâncă o mare parte din ceea ce li se trimisese, apoi se aşeză pe un scaun şi se prefăcu că doarme. Glo încerca să citească, la lumina slabă de la gura sobei, sau privea trist în gol. Toller avea impresia că autorespectul bătrânului fusese grav afectat de cruzimea lui Leddravohr.

Aproape de ora a unsprezecea, Lain intră în cameră.

- Vă rog să vă întoarceți în hol, seniore, zise el.

Glo tresări şi-şi întoarse capul

- Deci prințul s-a decis să plece

- Nu, răspunse Toller, puțin speriat Cred că prințul îmi face onoarea de a rămâne peste noapte în casa mea. Trebuie să ne prezentăm, şi tu, Toller, împreună cu soția ta.

Toller nu-şi explica hotărârea neobişnuită a lui Leddravohr. Îl ridică pe Glo în picioare şi-l ajută să părăsească încăperea În circumstanțe normale, ar fi fost o mare onoare ca un membru al familiei regale să doarmă în Casa Pătrată, mai ales că palatul se afla în apropiere. Iar Leddravohr nu putea fi suspectat că încerca să fie amabil. Gesalla aştepta la capul scărilor, dreaptă, în ciuda slăbiciunii ei evidente. Ceilalți se aliniară lângă ea - Glo în centru, flancat de Lain şi Toller - şi aşteptară apariția lui Leddravohr.

Prințul întârzie câteva minute, apoi apăru în capătul de sus al scării. Mânca dintr-un copan fript, de pasăre-iute, şi-şi exageră lipsa de politețe continuând să roadă osul până îl lăsă fără pic de carne. Toller începu să aibă presimțiri sumbre. Leddravohr aruncă resturile pe podea, îşi şterse buzele cu dosul palmei şi coborî încet scara. Purta spadă - altă lipsă de politețe - iar figura lui netedă nu arăta vreun semn de oboseală.

- Seniore Glo, se pare că te-am ținut toată ziua fără să fie nevoie, zise el cu un ton care arăta limpede că nu-şi cere scuze. Am aflat cea mai mare parte a celor pe care voiam să le ştiu şi voi termina treaba aici în cursul dimineții. Multe alte probleme îmi solicită atenția, de aceea, pentru a nu irosi timpul ducându-mă la palat şi întorcându-mă, voi dormi aici. Mă veți aştepta la ora a şasea. *Poți* să te trezeşti atât de devreme?

- Voi fi aici la ora a şasea, prințe, zise Glo.

- Bine că ştiu, replică Leddravohr, cu un sarcasm jovial.

Merse de-a lungul şirului, se opri când ajunse în fața lui Toller şi a Ferei, şi scoase la iveală zâmbetul său instantaneu, care n-avea nimic de-a face cu umorul. Toller rămase țeapăn - cât era posibil - presimțind că o zi care începuse prost trebuia să se termine şi mai prost. Prințul încetă să zâmbească, se întoarse spre scări şi începu să le urce. Toller tocmai se întreba dacă presimțirea sa fusese greşită, când Leddravohr se opri pe a treia treaptă

- Ce-i asta? mormăi el cu spatele la grupul care aştepta Mintea mi-e obosită, dar trupul are nevoie de activitate. Trebuie să mă hotărăsc. Iau o femeie sau nu?

Toller, știind deja răspunsul la întrebarea retorică, îi șopti Ferei la ureche

- E vina mea. Leddravohr urăşte mai tare decât mă aşteptam. Vrea să te folosească drept armă împotriva mea. Nu putem face nimic. Va trebui să te duci cu el.

- Vom vedea, răspunse Fera, fără să-şi schimbe expresia.

Prințul bătu darabana cu degetele în balustradă, prelungind momentul de încordare, apoi se întoarse cu fața spre hol.

- Tu! spuse el, arătând-o pe Gesalla. Vino cu mine!

- Dar..

Toller făcu un pas înainte, stricând rândul, cu trupul ca o coloană de sânge pulsând. O privi jignit şi neajutorat pe Gesalla, care atinse mâna lui Leddravohr şi merse pe scări, cu o mişcare ciudată, plutitoare, de parcă ar fi fost în transă şi nu-şi dădea seama cu adevărat de ceea ce se întâmpla. Figura ei frumoasă arăta aproape luminoasă, din cauza palorii. Leddravohr o luă înaintea ei, iar cei doi dispărură în semiîntunericul pâlpâitor al primului etaj.

- E soția ta şi e gravidă! exclamă Toller, întorcându-se spre fratele său.

- Mulțumesc pentru informație, spuse Lain cu o voce moartă, privindu-l cu ochi morți.

- Dar, așa ceva e *rău*!

- Ăsta-i felul de viață kolcorronian.

Incredibil, dar Lain fu în stare să-şi strâmbe buzele într-un zâmbet.

- Unul dintre motivele pentru care suntem dispreţuiți de toate națiunile de pe planetă, explică el.

- Cui îi pasă de alte.. începu Toller, dar îşi dădu seama că Fera, cu mâinile în şolduri, îl privea cu o furie evidentă. Ce-i cu tine?

- Probabil că, dacă m-ai fi dezbrăcat şi m-ai fi aruncat prințului, lucrurile ar fi mers după placul tău! şuieră ea.

- Ce vrei să zici?

- Că abia aşteptai să mă duc cu el.

- Nu înțelegi! protestă Toller. Credeam că Leddravohr voia să mă pedepsească *pe mine*.

- Exact asta face, spuse Fera, uitându-se la Lain, apoi se întoarse spre soțul ei. Eşti un prost, Toller Maraquine! Îmi doresc să nu te fi întâlnit!

Se răsuci pe călcâie, cu o măreție subită, cum n-o văzuse niciodată înainte, apoi se duse repede în camera de zi şi trânti uşa

după ea.

Toller rămase cu gura căscată. Se întoarse spre Lain şi Glo. Ultimul, arătând mai obosit şi mai şubrezit ca niciodată, îl apucă de mână pe Lain.

- Ce vrei să fac, băiete? întrebă el cu blândeţe. Pot să mă întorc în Turn, dacă vrei să rămâi singur.

- Nu, seniore. E foarte târziu. Dacă îmi faceţi onoarea să rămâneţi aici, vă voi pregăti o cameră.

- Foarte bine.

Lain se duse să dea ordine servitorilor, iar Glo întoarse capul spre Toller.

- Nu-ţi ajuţi fratele cu nimic alergând ca un animal în cuşcă.

- Nu-l înţeleg, mormăi Toller. Cineva trebuie *să facă* ceva!

- şi ce-ai... hmm... sugera?

- Nu ştiu. *Ceva.*

- Ar ajuta-o pe Gesalla cu ceva dacă Lain ar fi ucis?

- Probabil, răspunse Toller, refuzând să fie logic. Ar avea măcar motiv să fie mândră de el.

Glo oftă, apoi zise:

- Du-mă pe un scaun şi adu-mi un pahar cu ceva care să mă încălzească. Vin negru kailian.

- Vin? exclamă Toller, surprins, în ciuda vârtejului din minte. Vreţi vin?

- Ai spus că trebuie să facă cineva ceva. Asta am de gând să fac, spuse încet Glo. Vei dansa după propria-ţi muzică.

Toller îl aşeză pe Glo pe un scaun cu spetează, de la marginea holului, şi se duse după un clondir cu vin, întrebându-se cum putea să se împace cu intolerabilul. Un asemenea mod de gândire nu-i era caracteristic şi i se păru că trecuse mult timp înainte să-i vină inspiraţia. *Leddravohr se joacă doar cu noi*, decise el, plin de speranţă. *Gesalla nu poate place cuiva obişnuit cu cele mai bine pregătite curtezane. Leddravohr stă cu ea în cameră şi râde de noi. De fapt, îşi exprimă mai bine disprețul refuzând să se atingă de una dintre femeile noastre...*

În ora care urmă, Glo bău patru pahare mari cu vin, devenind stacojiu la faţă şi aproape complet neajutorat. Lain se retrăsese în singurătatea biroului său, fără să arate urmă de emoţie, iar Toller era deprimat când Glo îl anunţă că dorea să se culce. ştia că n-o să adoarmă şi nu voia să rămână singur cu gândurile lui. Îl cără pe senior îm camera ce-i fusese atribuită, îl ajută să-şi facă

toaleta şi-l vârî în pat, apoi se duse pe coridorul lung, care lega principalele dormitoare. Auzi un zgomot uşor în stânga.

Se întoarse şi o văzu pe Gesalla apropiindu-se de el, în drum către camera ei. Veşmântul negru, lung şi larg, precum şi figura albă, îi dădeau o înfăţişare spectrală, dar ţinuta îi era dreaptă şi demnă. Rămăsese aceeaşi Gesalla Maraquine pe care o cunoscuse - rece, închisă în sine, încăpăţânată - iar la vederea ei, simţi un amestec de grijă şi uşurare.

- Gesalla, spuse el, îndreptându-se spre ea, cum...

- Nu te apropia de mine! se răsti ea, privindu-l veninos cu ochii îngustaţi şi trecând pe lângă el fără să-şi încetinească mersul.

Dezamăgit de scârba din glasul ei, Toller o urmări cu privirea până dispăru. Apoi se uită la podeaua din mozaic de culoare deschisă. Urma însângerată de paşi îi spuse o poveste mai îngrozitoare decât toate acelea pe care încercase să le izgonească din minte.

Leddravohr, oh Leddravohr, oh Leddravohr, cântă el în gând. *Acum suntem cununaţi, noi doi... Te-ai dăruit mie... şi doar moartea ne va despărţi...*

Capitolul 10

Decizia de a ataca Chamteth-ul din vest fusese luată din motive geografice.

La marginea de vest a imperiului kolocorronian, undeva la nord de ecuator, se afla un lanț de insulițe vulcanice, care se terminau printr-un triunghi jos de sol, cu latura de opt mile. Insula nelocuită, numită Oldock, avea multe trăsături cu importanță strategică pentru Kolcorron: se afla suficient de aproape de Chamteth pentru a alcătui un punct excelent de atac pentru o forță de invazie venită dinspre mare; era acoperită cu copaci rafter și tallon, două specii care creşteau înalte şi ofereau o bună apărare împotriva ptertha.

Faptul că Oldock şi întregul arhipelag Faironde se aflau într-un în zona de acțiune a unui curent de aer ce sufla dinspre vest reprezenta încă un avantaj pentru cele cinci armate kolcorroniane. Deşi corăbiile trupelor înaintau mai încet, iar aeronavele erau obligate să folosească în mod exagerat propulsoarele, vântul puterrnic care bătea dinspre marea deschisă avea un efect puternic asupra globurilor, împiedicându-le să ajungă aproape de pradă. Telescoapele arătau sferele vinete înotând în contracurenții de înaltă altitudine, dar cele mai multe erau împinse spre est, când încercau să pătrundă în straturile mai joase ale atmosferei. Când plănuise invazia, camandamentul imperial presupusese că a şasea parte din personal va muri din cauza globurilor, dar pierderile fuseseră neglijabile.

În timp ce armatele înaintau spre vest, avea loc o schimbare perceptibilă în structura zilei şi nopții. Preziua era mai scurtă şi dupăziua mai lungă, pe măsură ce Supralumea se îndepărta de zenit şi se apropia de orizontul dinspre est. Mai apoi, preziua se reduse la o scurtă strălucire, în culorile curcubeului, în vreme ce soarele parcurgea fâşia îngustă dintre orizont şi discul Supralumii, iar curând după aceea planeta soră poposea pe marginea dinspre est a Lumii. Micanoapte deveni o prelungire a nopții, iar printre invadatori apăru un sentiment de speranță când semnele cereşti le arătară că pătrunseseră în țara Zilelor Lungi.

Stabilirea unui cap de pod în Chamteth fusese altă fază a

operațiunilor în timpul căreia urmau - după așteptările comandanților - să existe pierderi mari, de aceea acestora nu le venise să creadă în norocul lor când descoperiră malurile împădurite lipsite de orice pază.

Cele trei coloane de invazie, distanțate, nu întâmpinară nici o rezistență. Se reunirâ și se consolidară fără pierderi, cu excepția deceselor și rănirilor accidentale, inerente când mase mari de oameni și materiale pătrund într-un teritoriu inamic. Aproape imediat fură descoperite crânguri de brakka, printre alte tipuri de vegetație de pădure. Din ziua aceea, grupuri de mucoși dezbrăcați se apucară de lucru în spatele armatei care avansa. Sacii cu cristale verzi și purpurii, extrase din brakka, fură încărcate în nave de transport separate - nu erau cărate niciodată împreună cantități mari de pikon și halvell - și, într-un timp incredibil de scurt, se stabili un lanț de aprovizionare ce se întindea până în Ro-Atabri.

Se renunțase la recunoașterea aeriană, baloanele fiind prea vizibile, dar, ghidându-se după hărți străvechi, invadatorii avansau spre vest în ritm accelerat. Terenul era uneori mlăștinos și infestat de șerpi otrăvitori, dar nu prezenta obstacole serioase pentru soldații bine instruiți, cu condiție fizică și morală de nivel înalt.

În a douăsprezecea zi, o patrulă de cercetare observă o aeronavă cu formă nefamiliară, ce străbătea în tăcere cerul din fața lor.

În momentul acela, avangarda Armatei a Treia se îndepărtase de litoral și ajunsese în zone mai înalte, careacterizate prin văi îndreptate de la nord la sud. Copacii și vegetația erau mai rare. Un tip de teren pe care o armată căreia nu i se opune rezistență putea înainta foarte bine. Dar apărură primii apărători chamtethani.

Bărbați oacheși, musculoși, cu bărbi negre, purtând armuri flexibile, făcute din bucăți mărunte de coajă de brakka, cusute împreună ca niște solzi de pește. Se năpustiră asupra invadatorilor, cu o ferocitate pe care nici cei mai deprinși cu războiul dintre kolcorroniani n-o întâlniseră până atunci. Unii dintre apărători păreau a alcătui grupuri sinucigașe, trimise pentru a produce maximum de pagube și panică, creând diversiuni ce permiteau altora să atace folosind o mulțime de arme cu bătaie lungă - tunuri, mortiere și catapulte mecanice care aruncau bombe cu pikon-halvell.

Trupele de șoc kolcorroniane, veterane a multor lupte de frontieră, îi distruseră pe chamtethani în cursul unor bătălii haotice,

cu multe focare, ce durară aproape întreaga zi. Se descoperi că muriseră mai puțin de o sută de soldați, iar inamicul pierduse cam de două ori pe atât. Iar când ziua următoare trecu fără nici un incident, invadatorii fură încântați.

Din acel moment, când surpriza nu mai era posibilă, infanteriștii fură precedați de protecția aeriană a navelor de bombardament și observare, iar cei de la sol se liniștiră văzând aparatele în formă de elipsă străbătând cerul.

Comandanții erau mai puțin încântați, știind că întâlniseră doar o forță de apărare locală că știrea despre invazie ajunsese chiar în mijlocul Chamteth-ului, că puterea unui continent uriaș se îndrepta împotriva lor.

Capitolul 11

Generalul Risdel Dalacott destupă sticluța cu otravă şi-i mirosi conținutul.

Lichidul limpede avea o aromă ciudată, dulce şi iute în acelaşi timp. Un distilat de extract de prietenul-fecioarei, iarba care, mestecată de femei, le împiedica să rămână gravide. În formă concentrată, otrava era un inamic şi mai puternic al vieții, asigurând o scăpare blândă, fără dureri şi absolut sigură de chinurile cărnii. O substanță foarte prețuită de aristocrații kolcorronieni care nu aveau chef să folosească metodele tradiționale de sinucidere, mai onorabile, dar mai sângeroase.

Dalacott goli sticluța în cupa cu vin, iar după o uşoară ezitare, gustă din lichid. Otrava abia se simțea, mai degrabă îmbunătățise caltatea băuturii, adăugându-i un pic de dulceață picantă. Mai sorbi o înghițitură, apoi puse cupa de-o parte, nedorind să piară prea repede. Îşi impusese să mai rezolve o problemă.

Privi în cort. În el se găseau doar un pat îngust, pupitrul portabil şi câteva scaune pliante, toate aşezate pe nişte rogojini din pai. Alți ofițeri din comandament se înconjurau cu lux, pentru a-şi uşura viața de campanie, dar Dalacott nu proceda aşa. Fusese întotdeauna soldat şi trăise ca un soldat, iar motivul pentru care alesese să piară de otravă şi nu de spadă fusese că nu se considera demn de o moarte de ostaş.

În cort era semiîntuneric, singura lumină fiind cea a unui felinar militar, care se încărca singur atrăgând gândaci-de-ulei. Generalul aprinse un al doilea felinar şi-l aşeză pe pupitru, părându-i-se oarecum bizar faptul că avea nevoie de asemenea măsuri pentru a citi noaptea. În vestul îndepărtat al Chamteth-ului, dincolo de Râul Portocaliu. Supralumea se afla în spatele orizontului, iar ciclul diurn consta din douăsprezece ore de zi neîntrerupte, urmate de douăsprezeve ore de întuneric continuu. Dacă imperiul kolcorronian ar fi fost aşezat în această emisferă, probabil că savanții săi ar fi imaginat cu mult timp în urmă un sistem eficient de iluminare.

Dalacott ridică tăblia pupitrului şi scoase ultimul volum al jurnalului său, cel pentru anul 2629. Era legat în piele verde şi avea câte o filă pentru fiecare zi a anului. Deschise caietul şi răsfoi încet paginile, compactând întreaga campanie împotriva Chamteth-ului în

câteva minute alegând evenimentele cruciale care - la început pe nesimțite - duseseră la descompunerea sa personală, ca soldat şi ca om..

ZIUA 84. Prințul Leddravohr era într-o dispoziție bizară la conferința de azi a statului major Simțeam că e mulțumit şi încurajat, în ciuda ştirilor despre pierderile grele de pe frontul de sud. Repeta mereu că în această parte a Lumii sunt puține ptertha. Nu ne-a mărturisit gândurile sale, dar, adunând remarci întâmplătoare şi referiri indirecte, am rămas cu impresia că nutreşte iluzia că va reuşi să-l convingă pe rege să abandoneze ideea migrării pe Supralume.

Crede, probabil, că o asemenea măsură disperată nu va fi necesară, dacă se va dovedi că, din motive necunoscute, condițiile din țara Zilelor Lungi sunt nefavorabile globurilor. În acest caz, ar fi suficient ca imperiul să cucerească Chamteth-ul şi să transfere sediul puterii şi al populației pe acest continent - un proces mult mai logic şi mai natural decât acela de a încerca să ajungi pe altă planetă..

ZIUA 93. Războiul merge prost. Oamenii de aici sunt hotărâți, curajoşi şi luptători talentați. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la o posibilă înfrângere. Adevărul este că am fi trecut printr-o grea încercare chiar dacă am fi pornit împotriva Chamteth-ului în zilele când puteam trimite în luptă un milion de soldați bine pregătiți. Acum avem doar o treime din acest număr, cu o proporție mare de recruți, şi avem nevoie de noroc, pe lângă pricepere şi curaj, ca să avem succes.

Un factor important în favoarea noastră constă în faptul că țara aceasta e bogată în resurse, îndeosebi în brakka şi recolte comestibile. Sunetul bubuiturilor polenizărilor copacilor brakka este confundat sistematic de către oamenii mei cu tunurile sau bombele dușmanului. Avem din belşug cristale energetice pentru armamentul greu. Nu întâmpinăm dificultăți în hrănirea armatei, în ciuda eforturilor chamtethanilor de a arde câmpurile pe care le abandonează.

Femeile localnice - chiar şi copii - se ocupă de aceste distrugeri, dacă-s lăsați de capul lor. Având trupele împrăştiate, nu putem irosi forțele combatante în misiuni de pază, de aceea Leddravohr a decretat că nu vom lua prizonieri, indiferent de vârstă sau sex

Acest ordin pare a corespunde mentalității militare, dar dimensiunile măcelului m-au scârbit. Chiar soldații cei mai călîți își fac treaba cu figurile cenușii, iar noaptea, în tabere, veselia este răutăcioasă și nenaturală.

În minte mi-a apărut un gând răzvrătitor, pe care nu-l exprim decât în aceste pagini: una este să împrăștii foloasele imperiului printre triburile barbare, războinice, și alta să distrugi o mare națiune, a cărui singură vină constă în faptul că și-a gestionat bine rezervele de brakka.

N-am avut niciodată timp pentru religie, dar acum, pentru prima oară, încep să înțeleg sensul cuvântului "păcat"...

Dalacott se opri din citit și luă cupa împodobită. Privi în fundul ei o clipă, rezistând tentației de a sorbi zdravăn, și se mulțumi doar să-și înmoaie buzele. Atât de mulți oameni păreau a-l chema de dincolo de bariera ce-i separa pe cei vii de cei morți - soția sa Toriane, Aytha Maraquine, fiul său Oderan, Conna Dalacott și micul Hallie...

De ce fusese ales să depășească șaptezeci de ani, având falsa binecuvântare a imunității, când alții ar fi folosit mai bine ca el darul vieții?

Fără să-și dea seama, mâna dreaptă a lui Dalacott se strecură în buzunar și căută obiectul ciudat pe care-l găsise pe malul râului Bes-Undar, cu ani în urmă. Făcu cu degetul o mișcare circulară pe suprafața netezită și începu din nou, să răsfoiască paginile jurnalului.

ZIUA 102. Ce poți face împotriva loviturilor sorții?

În această dimineață, după ce amânasem treaba mai multe zile, am început să semnez documentele de decorare aflate pe pupitru. Am descoperit că fiul meu - Toller Maraquine - servește ca soldat simplu într-un regiment de sub comanda mea!

S-a dovedit că fusese recomandat de trei ori pentru a primi discurile de merit, în ciuda faptului că slujește de puțin timp și n-a fost instruit. În teorie, un recrut nu trebuie să petreacă mult timp pe linia frontului, dar poate că familia Maraquine a folosit relațiile sale de la curte pentru a-i permite lui Toller să avanseze în tardiva lui carieră militară. Trebuie să văd despre ce-i vorba - dacă grijile conducerii îmi vor permite.

Cu adevărat că vremurile s-au schimbat. Casta militară nu

numai că acceptă oameni din afară în rândurile ei, dar îi şi catapultează în cel mai mare pericol şi în ceea ce se consideră a fi glorie.

Voi face tot ce-i posibil să-mi văd fiul, dacă acest lucru poate fi făcut fără să-i trezesc vreo bănuială, nici comentarii din partea celorlalţi. O întâlnire cu Toller va însemna o rază de lumină în noaptea adâncă a acestui război criminal.

ZIUA 103. O companie din batalionul 8 a fost complet distrusă într-un atac surpriză, în sectorul C11. Doar o mână de oameni au scăpat din măcel. Mulţi dintre ei erau atât de grav răniţi, că nu aveau altă opţiune în afară de Drumul Luminos. Dezastre ca acesta au devenit ceva obişnuit. Sunt mult mai preocupat de rapoartele din dimineaţa aceasta care sugerează că armistiţiul de care ne-am bucurat până în prezent din partea globurilor a încetat.

Observaţiile prin telescop din aeronave, la est de locul în care ne aflăm, până în peninsula Loongl, au dovedit, cu câteva zile în urmă, că un mare număr de ptertha pluteau la sud de ecuator. Observaţiile au fost parţiale, pentru că avem puţine nave în Oceanul Fyallon, dar opinia savanţilor este că ptertha înaintează spre sud, pentru a profita de vântul care le poartă spre vest, pe o mare distanţă, apoi din nou spre nord, în Chamteth.

N-am fost niciodată de acord cu teoria că globurile au o inteligenţă rudimentară, dar dacă sunt capabile cu adevărat de o asemenea comportare - adică să folosească structura climatului de pe glob - nu pot să nu concluzionez că au un scop duşmănos. Poate că, precum furnicile şi alte creaturi, special lor formează o minte compusă, deşi indivizii nu-s capabili de inteligenţă.

ZIUA 106. Visul lui Leddravohr despre un Kolcorron eliberat de ptertha s-a sfârşit brusc. Globurile au fost văzute de militari din flota Primei Armate. Se apropie de coasta de sud, în regiunea Adrian.

Există şi un raport ciudat, încă necomfirmat, din zona condusă de mine.

Doi infanterişti, dintr-o zonă înaintată, pretind că au văzut o ptertha roz. Conform poveştii lor, globul a ajuns la vreo patruzeci de paşi de poziţia lor, dar nu părea să intenţioneze să vină mai aproape. Apoi s-a ridicat şi a plutit spre vest. De ce-ar povesti cineva asemenea ciudăţenii? Cei doi soldaţi, obosiţi de luptă, doreau să se

aleagă cu câteva zile de interogatoriu în siguranța taberei principale?

ZIUA 107 Astăzi - deşi nu găsesc motiv de mândrie sau plăcere în faptă - am justificat încrederea prințului Leddravohr în abilitatea mea de tactician

Succesul, poate culmea carierei mele militare, a început cu o greşeală făcută de mine, una pe care n-ar fi săvârşit-o un locotenent debutant, abia ieşit din academie.

Totul s-a declanşat în ora a opta.M-am enervat când căpitanul Kadal a întârziat să ocupe o fâşie de teren deschis, în sectorul D14. S-a retras la adăpostul pădurii, pentru că harta aeriană, făcută în grabă, arăta că teritoriul era traversat de mai multe văi de pârâuri, iar el a crezut că sunt tranşee adânci, capabile să adăpostească un mare număr de duşmani. Kadal e un ofiter competent şi ar fi trebuit să-l las să cerceteze terenul aşa cum ştia el, dar m-am temut că prea multe retrageri îl făcuseră fricos. M-a cuprins dorința prostească să-i dau, lui şi oamenilor lui, un exemplu.

Ca urmare, am luat un sergent şi doisprezece soldați călare şi am pornit în fruntea lor. Terenul era potrivit pentru corn-albaştri şi l-am străbătut repede. Prea repede, chiar!

La distanță de o milă de liniile noastre, sergentul a început să fie îngrijorat, dar eu mă împăunam prea mult din cauza succesului, ca să-i dau atenție. Traversasem două pârâuri care erau, după cum indica harta, prea puțin adânci pentru a fi folosite ca ascunziş şi mă încânta ideea să-i ofer toată zona lui Kadal, ca un trofeu câştigat datorită curajului meu.

Înainte să-mi dau seama, înaintasem vreo două mile şi, chiar în starea mea de megalomanie, auzeam vocea bunului simț care mă avertiza, mai ales că traversasem o movilă şi nu mai puteam fi văzuți din liniile noastre.

Atunci îşi făcură apariția chamtethanii.

Se ridicară de la sol din două părți, ca printr-o vrajă, deşi nu era vorba de magie - se ascunseseră în albiile de a căror existență uitasem. Vreo două sute de oameni, arătând ca nişte reptile negre, în armurile lor din brakka. Dacă ar fi fost doar infanterişti, am fi scăpat, dar un sfert dintre ei erau călăreți şi goneau să ne blocheze retragerea.

Mi-am dat seama că oamenii mă priveau, aşteptând. Faptul că nu citeam nici un reproş în ochii lor îmi îngreuna situația. Le pusesem viețile în pericol, din cauza ambiției mele stupide, iar ei îmi

cereau, în acel moment teribil, o hotărâre privind felul în care aveau să moară!

M-am uitat în jur şi am văzut o movilă acoperită de copaci, la câteva sute de yarzi de noi. Ne puteam apăra acolo şi aveam posibilitatea să transmitem un mesaj din vârful unui arbore, prin emiţător solar, şi să chemăm ajutor.

Am dat ordinele necesare, apoi am gonit cu toată viteza spre dâmb, surprinzându-i pe duşmani, care se aşteptau să fugim în cealaltă direcţie. Am ajuns la copaci cu mult înaintea urmăritorilor care nu se grăbeau prea mult. Timpul era de partea lor şi ştiam că, şi dacă aş lua legătura cu Kadal, asta nu ne-ar folosi prea mult.

Când unul dintre oamenii mei a început să se caţăre într-un arbore, cu transmiţătorul solar atârnat la brâu, m-am uitat prin binoclu, încercând să-l identific pe comandantul chamtethan şi să-i ghicesc intenţiile. Dacă îmi recunoscuse gradul, ar fi trebuit să încerce să mă captureze, iar asta nu puteam permite. În timp ce examinam şirul soldaţilor inamici, am văzut ceva care, chiar şi în acel moment de pericol, m-a făcut să mă cutremur de groază.

Ptertha!

Patru globuri purpurii se apropiau din sud, purtate de briza uşoară, planând deasupra ierbii. Duşmanii le vedeau - am zărit mai mulţi oameni care le arătau cu degetul - dar, spre surpriza mea, nu s-a luat nici o măsură defensivă. Sferele se apropiau şi - atât de mare e puterea reflexelor - abia m-am stăpânit să nu-i avertizez. Unul dintre globuri ajunse în mijlocul soldaţilor şi, brusc, încetă să existe. Explodase între ei.

Dar n-a avut loc nici o acţiune de apărare sau de fugă. Am văzut un soldat lovind, degajat, cu sabia, o ptertha. În câteva secunde, cele patru globuri se dezintegrară, împrăştiindu-şi praful ucigător printre inamici, care nu se sinchiseau.

Dacă lucrurile de până atunci fuseseră surprinzătoare, ce-a urmat a fost şi mai şi.

Chamtethanii se împrăştiau, intenţionând să formeze un cerc în jurul micii noastre fortăreţe, când am văzut oarecare agitaţie în rândul lor. Am zărit prin binocl că unii dintre soldaţii în armuri negre seprăbuşiseră. Deja! Camarazii lor îngenunchează lângă ei, să-i ajute şi - în câteva secunde - se prăvăliră şi ei!

Sergentul veni lângă mine şi zise:

- Domnule, caporalul spune că vede liniile noastre. Ce mesaj să transmită?

Mi-am reglat binoclul pentru distanță medie și, după un moment, am zărit alte ptertha plutind și vălurind deasupra câmpiei.

- Să-l informeze pe căpitanul Zadal că am întâlnit un detașament mare al inamicului, dar să rămână pe loc. Să nu înainteze până la noi ordine.

Sergentul era prea disciplinat ca să protesteze, dar perplexitatea sa, când se grăbi să-mi transmită dispozițiile, era evidentă. Am reluat supravegherea dușmanilor. Între timp, lucrurile evoluaseră în rău, după felul în care alergau de colo-colo soldații inamici. Oamenii care se îndreptau spre noi se întoarseră - fără să înțeleagă că singura lor speranță de supraviețuire era să fugă din locul acela - și se alăturară grupului principal. Am privit, simțind un fior rece în pântec, cum se împleticeau și cădeau.

Am auzit, în spate, exclamațiile uluite ale soldaților mei, care-și dădeau seama, și fără binoclu, că dușmanii erau distruși grabnic de o forță teribilă, invizibilă. Într-un interval de timp extraordinar de scurt, până și ultimul inamic se prăbușise, pe câmp nu mai mișca nimic, în afară de grupurile de corn-albaștri, care păștеau nepăsătoare printre trupurile stăpânilor lor. (De ce toți membrii regatului animalelor, cu excepția unor specii de maimuțe, sunt imuni la otrava globurilor?)

Când m-am săturat de scena îngrozitoare, m-am întors și aproape că am izbucnit în râs văzând că oamenii mei mă priveau cu un amestec de ușurare, respect și adorație. Se crezuseră pierduți, iar acum - așa funcționează mințile soldaților - recunoștința lor pentru că scăpaseră se concentrase asupra mea, de parcă salvarea lor ar fi fost rezultatul unei strategii măiestre a mea. Păreau să nu remarce implicațiile mai largi ale faptelor.

Cu trei ani în urmă, Kolcorron fusese îngenuncheat de schimbarea bruscă, dușmănoasă, a comportării globurilor, iar acum se părea că avusese loc o altă modificare a puterii acestora. Noua formă de pterthacoză - pentru că asta-i ucisese pe chamtethani - care omora un om în câteva secunde, în loc de ore, însemna o prevestire sumbră a zilelor ce ne așteptau...

Am transmis un mesaj lui Kadal, avertizându-l să rămână în pădure și să fie atent la ptertha,apoi m-am întors la pânda mea. Vedeam prin binoclu grupuri alcătuite din două, trei sfere plutind în briza dinspre sud. Ne aflam în siguranță, datorită protecției copacilor, dar am așteptat până când cerul a fost curat cu desăvârșire, apoi am dat oridinul de întoarcere în liniile nostre, cu viteză maximă.

ZIUA 109. Se zvoneşte că am greşit bănuind că ptertha au puteri noi, sporite.

Leddravohr a descoperit adevărul printr-o metodă directă, caracteristică lui. A legat un grup de localnici, bărbaţi şi femei, într-un loc deschis, iar alături a aşezat alt grup, din oameni de-ai noştri, răniţi cu puţine şanse de salvare. După un timp, oamenii au fost găsiţi de ptertha. Evenimentele au fost urmărite prin lunetă. Kolcorronianii, în ciuda slăbiciunii lor, au murit după două ore, iar nefericiţii chamtethani aproape imediat.

De ce această anomalie bizară?

O teorie pe care am aflat-o spune că băştinaşii, ca rasă, au o slăbiciune moştenită, care-i face foarte vulnerabili la pterthacoză. Cred că adevărata explicaţie e mult mai complicată - cea oferită de consilierii noştri medicali. Se pare că aici există două varietăţi distincte de ptertha - cea neagră-purpurie, existentă din vechime în Kolcorron, foarte veninoasă, şi una roz, din Chamteth, care-i nevătămătoare - sau aproape. (Între timp, globurile roz au fost zărite de mai multe ori în zonă.)

Teoria susţine că, în decursul secolelor de război cu globurile, timp în care au fost nimicite milioane de sfere, întreaga populaţie din Kolocorron a inhalat cantităţi microscopice de praf toxic. Asta ne-a creat un oarecare grad de rezistenţă la otravă, printr-un mecanism similar celui ce face ca anumite boli să nu poată fi contractate decât o singură dată. Chamtethanii nu aveau nici un fel de rezistenţă, iar întâlnirea cu o ptertha otrăvitoare e mai catastrofală pentru ei decât pentru noi.

Un experiment care va face mult pentru a demonstra corectitudinea acestei teorii ar consta în expunerea unor grupuri de kolcorronieni şi chamtethani atacurilor unor ptertha roz. Fără îndoială că Leddravohr va pregăti acest experiment de îndată ce vom pătrunde într-o regiune în care se află multe sfere cu această culoare.

Dalacott se opri din citit şi se uită la aparatul de timp, de la încheietura mâinii - din acela cu tub de sticlă, preferat de militari în lipsa unui cronometru compact şi corect. Gândacul-păşitor din el se apropia de a opta diviziune a bucăţii gradată de trestie. Timpul întâlnirii finale se apropia.

Sorbi o înghiţitură de vin şi deschise jurnalul la ultima pagină

scrisă. Făcuse însemnarea cu multe zile în urmă. După aceea îşi abandonase obiceiul de-o viaţă şi încetase să-şi noteze activităţile şi gândurile zilnice.

Într-un fel, fusese o sinucidere simbolică, pregătindu-se pentru cea adevărată, din noaptea aceea...

ZIUA 114. Războiul s-a terminat.

Molima ptertha a făcut treaba în locul nostru.

În cele şase zile de când ptertha purpurii şi-au făcut apariţia în Chamteth, molima s-a întins în lungul şi în latul continentului, ucigând locuitorii cu milioanele! Un genocid iute, facil!

Nu mai trebuia să înaintăm pe jos, luptând pas cu pas împotriva unui inamic dârz. Avansăm cu aeronave, cu propulsoarele funcţionând continuu. Călătorind astfel, consumăm o mare cantitate de cristale energetice - atât în tuburile de propulsare, cât şi în tunurile antiptertha - dar nu mai contează.

Suntem mândrii posesori ai unui întreg continent, plin de brakka maturi şi de munţi de grăunţe verzi şi purpurii. Nu împărţim cu nimeni această bogăţie. Leddravohr n-a anulat ordinul de a nu se lua prizonieri, iar grupuleţele izolate de chamtethani sălbăticiţi, demoralizaţi, pe care le întâlnim, sunt trecute prin spadă.

Am zburat peste oraşe, târguri, sate şi ferme, în care nu trăia nimic, în afară de animale domestice rătăcitoare. Arhitectura este impresionantă - frumoasă, bine proporţionată, demnă - dar trebuie s-o admirăm de departe. Duhoarea cadavrelor ce putrezesc se înalţă până la cer.

Nu mai sunmtem soldaţi.

Suntem purtători de molimă.

SUNTEM molima.

Nu mai am nimic de zis.

Capitolul 12

Pe cerul nopții - mult mai puțin luminos decât în Kolcorron - se vedea o spirală uriașă, din lumină cețoasă. Brațele ei din stele lucitoare - albe, albastre și galbene - scânteiau. Era flancată de alte două, eliptice. Pe restul bolții se zăreau presărate cu generozitate, vârtejuri, smocuri și pete de luminozitate, plus cozile lucitoare ale multor comete. Deși Copacul nu se vedea, cerul gemea de stele mari, a căror intensitate le făcea să pară mai apropiate decât toate celelalte obiecte cereşti, dând imaginii un aspect de adâncime.

Toller se obișnuise să vadă aceste constelații când Lumea se afla în partea întunecată a drumului în jurul soarelui, când erau dominate de discul Supralumii. Stătea nemișcat în beznă, privins reflectarea stelelor tremurând pe apele liniştite ale Râului Portocaliu. Deasupra, miriadele de lumini ale cartierului general al Armatei a Treia străluceau prin potecile din pădure - zilele taberelor în spațiu liber trecând o dată cu apariția molimei ptertha.

Îl chinuise toată ziua o întrebare: *De ce dorise generalul Dalacott să discute în particular cu mine?*

Petrecuse mai multe zile de leneveală într-o tabără de tranzit, la douăzeci de mile spre vest - o parte a armatei care, subit, nu mai avea nimic de făcut - și încercase să se adapteze la noul ritm de viață, când comandantul de batalion îi ordonase să se prezinte la cartierul general. La sosire, fusese interogat de mai mulți ofițeri, dintre care unul trebuia să fie Vonct, aghiotantul principal. I se spusese că generalul Dalacott voia să-i înmâneze personal discurile de merit. Ofițerii fuseseră uimiți și încercaseră, discret, să obțină alte informații de la Toller, înainte să accepte faptul că nici el nu ştia mai mult ca ei.

Un căpitan tânăr veni spre Toller prin întunericul înstelat și-i spuse:

- Locotenente Maraquine, generalul te primeşte acum.

Toller salută și se duse, împreună cu ofițerul, spre un cort care, spre surprinderea lui, era mic și neîmpodobit. Căpitanul îl conduse înăuntru, apoi plecă imediat. Toller rămase în poziție de drepți în fața unui bărbat slab, cu înfățișare austeră, care stătea în fața unui pupitru portabil. Nu se distingea, la lumina slabă a două felinare de tabără, dacă părul lui, tuns scurt, era alb sau blond. Arăta

surprinzător de tânăr pentru un om cu cincizeci de ani de serviciu. Dar ochii îi erau bătrâni, ochi care văzuseră prea multe pentru a mai fi compatibili cu darul de a visa.

- Stai jos, fiule. Nu-i o discuție oficială.

- Mulțumesc, domnule, răspunse Toller, uimit din ce în ce mai mult, și se așeză pe scaunul indicat.

- Am văzut în acte că ai intrat în armată, cu un an în urmă, ca simplu infanterist, știu că-s timpuri ale schimbării, dar nu-i un lucru neobișnuit pentru un om cu statutul tău social?

- A fost un aranjament făcut de prințul Leddravohr

- Leddravohr ți-e prieten?

Încurajat de comportarea corectă, dar amabilă, a generalului, Toller îndrăzni să zâmbească.

- Nu pot pretinde că am această onoare, domnule.

- Bine, îi răspunse la zâmbet Dalacott. Deci ai ajuns la gradul de locotenent, în mai puțin de-un an, prin merite proprii.

- E doar o numire pe câmpul de luptă, domnule. Se poate să nu fie definitivată.

- Va fi, spuse Dalacott și sorbi dintr-o cupă emailată. Scuză-mă că nu-ți ofer de băut - e o licoare exotică și mă îndoiesc că-ți va fi pe plac.

- Nu mi-e sete, domnule.

- Poate că preferi astea, zise Dalacott și trase un sertar al pupitrului, apoi scoase din acesta cele trei discuri de merit - plăci circulare din brakka, cu incrustații din sticlă albă și roșie.

Le înmână lui Toller și se rezemă de spateaza scaunului, urmărindu-i reacția.

- Mulțumesc, rosti tânărul, pipăind discurile, înainte de a le vârî în buzunar. Sunt onorat.

- Nu prea se vede...

Toller păru stânjenit și încurcat.

- Domnule, n-am intenționat să...

- E în regulă, fiule. Viața în armată nu-i cum te-ai așteptat?

- De când sunt copil am visat să fiu războinic, dar..

- Erai pregătit să-ți ștergi sângele dușmanului de pe spadă, dar ai descoperit pe ea și bucăți din dejunul lui.

Toller îl privi pe general în ochi:

- Domnule, nu înțeleg de ce m-âați chemat aici..

- Cred că pentru a-ți da asta

Dalacott deschise mâna dreaptă și-i arătă un obiect mic, pe

care-l lăsă să pice în palma lui Toller. Tânărul fu surprins de greutatea acestuia, de impactul pe care-l produse în mâna lui. Apropie obiectul de luminnă şi fu intrigat văzând culoarea şi luciul suprafeţei şlefuite O culoare cum nu mai văzuse, albă - dar mai mult decât albă -, semănând cu marea când reflectă razele oblice ale soarelui în zori. Un obiect rotund, ca o piatră de prund, dar care putea fi o sculptură în miniatură a unui craniu ale cărui detalii fuseseră şterse de timp.

- Ce-i asta?

- Nu ştiu. Nimeni nu ştie. L-am găsit în provincia Redant, cu mulţi ani în urmă, pe malul râului Bes-Undar dar nimeni n-a fost în stare să-mi spună ce-i.

Toller strânse mâna în jurul pietrei calde şi descoperi că degetul mare începu să descrie cercuri pe suprafaţa netedă.

- O întrebare duce la alta, domnule. De ce mi-l daţi *mie*?

- Pentru că, zâmbi ciudat Dalacott, m-a reunit pe mine cu mama ta.

- Înţeleg răspunse mecanic Toller, fără să creadă, când înţelesul cuvintelor îi trecu prin minte, ca un val puternic ce modifică înfăţişarea plajei, şi rearanjă fragmente de amintiri într-o nouă formă, într-un model necunoscut, dar nu complet străin pentru că se aflase în vechea ordine şi fusese nevoie doar de un mic impuls distrurbator, pentru a deveni vizibil.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă doar de un zgomot slab când un gândac-de-ulei se lovi de tubul lămpii şi alunecă în rezervor. Toller îşi privi solemn tatăl, încercând să trezească emoţia potrivită, dar în el se afla doar năuceală.

- Nu ştiu ce să spun, recunoscu el, în cele din urmă. Totul se întâmplă atât de... târziu..

- Mai târziu decât crezi, zise Dalacott, cu o expresie indescifrabilă, ducând cupa cu vin la buze. Am avut multe motive să nu te recunosc, Toller. Unele nu chiar egoiste. Îmi porti ranchiună?

- Nu, domnule.

- Mă bucur, declară generalul şi se ridică în picioare. Nu ne vom mai întâlni. Vrei să mă îmbrăţişezi.. o singură dată.. aşa cum îşi îmbrăţişează un bărbat tatăl?

- Tată...

Toller se sculă de pe scaun şi cuprinse în braţe trupul drept. În scurta perioadă de contact, simţi un miros ciudat, de mirodenii, în răsuflarea tatălui său. Se uită la cupa de pe pupitru, făcu o legătură

- pe jumătate intuitiv - iar când se despărțiră și se întoarse spre scaun, simți înțepături în ochi. Dalacott părea calm, stăpânit

- Ce vei face acum, fiule? Kolcorron-ul și nou său aliat - ptertha - au câștigat o glorioasă victorie. Treaba soldaților s-a terminat. Ce planuri de viitor ți-ai făcut?

- Nu cred că am vreun viitor? A existat un timp când Leddravohr m-ar fi omorât cu mâinile lui, dar s-a întâmplat ceva, un lucru pe care nu-l înțeleg. M-a introdus în armată - probabil intenționând ca ptertha să facă treaba în locul lui.

- Are gândurile și energia ocupate. Trebuie jefuit un întreg continent - chiar dacă asta reprezintă preliminariile construcției flotei de migrare. Poate prințul te-a uitat..

- Eu nu l-am uitat.

- E ceva ce se poate rezolva doar prin moarte?

- Așa cred.

Toller se gândi la urmele însângerate de pe mozaicul de culoare deschisă, dar viziunea devenise cețoasă, copleșită de sute de imagini de masacru.

- Acum mă îndoiesc că spada înseamnă răspunsul la orice...

- Mă bucur să te aud spunând asta. Chiar dacă Leddravohr nu-i atras de migrare, este totuși omul cel mai potrivit să ducă treaba la bun sfârșit. Poate că viitorul rasei depinde de el.

- Sunt conștient de acest lucru, tată.

- Și crezi că-ți poți rezolva problema fără sfatul meu. Mi-ar fi plăcut să te am lângă mine. Să revenim la întrebarea inițială. Ce planuri de viitor ai?

- Mi-ar plăcea să pilotez o navă spre Supralume. Dar cred că-i o ambiție zadarnică...

- De ce? Familia ta se bucură de influență...

- Fratele meu este consilierul șef pentru proiectarea astronavelor, dar prințul îl antipatizează la fel de mult ca și pe mine.

- Dorești cu adevărat să pilotezi o astronavă? *Vrei* să urci mii de mile spre înalturi? Doar cu un balon, câteva funii și niște bucăți de lemn, pe care să stai?

Toller fu surprins de întrebare.

- De ce nu?

- O eră nouă scoate la iveală oameni noi, spuse încet Dalacott, vorbind ca pentru sine, după care se înviora. Acum trebuie să pleci. Am de scris niște scrisori. Mă bucur de oarecare influență la Leddravohr - și de multă la Carranald, conducătorul Serviciilor

Aeriene ale Armatei Dacă ai aptitudinile necesare, vei pilota o astronavă.

- Nu ştiu ce să spun, tată..

Toller se ridică, dar nu-i venea să plece. Se întâmplaseră atât de multe în câteva minute, iar nepriceperea de a răspunde îi dădea un simțământ de ratare. Cum să-ți cunoşti tatăl şi să-ți iei adio de la el cât ai clipi din ochi?

- Nu trebuie să spui nimic, fiule. Acceptă doar faptul că am iubit-o pe mama ta şi...

Dalacott se opri, părând surprins, apoi privi în cort ca şi cum ar fi bănuit prezența unui intrus.

Toller se alarmă.

- Eşti bolnav?

- N-am nimic. Noaptea-i prea lungă şi prea întunecoasă, în partea asta a Lumii...

- Poate ar trebui să te întinzi... spuse Toller, apropiindu-se de el.

Generalul Risdel Dalacott îl opri, cu o privire.

- Acum pleacă, locotenente!

Toller salută reglementar şi părăsi cortul. În timp ce trăgea după el placa de la intrare, văzu că tatăl lui luase tocul şi începuse să scrie. Toller dădu drumul plăcii, iar triunghiul de lumină palidă - o imagine ce se infiltra printre faldurile subțiri ale probabilității, a vieților netrăite şi a poveştilor ce nu vor fi spuse niciodată - dispăru imediat. Începu să plângă , în timp ce mergea prin întunericul acoperit de stele. Izvorul adânc al emoțiilor se deschisese, iar lacrimile erau cu atât mai multe cu cât veneau prea târziu.

Capitolul 13

Ca întotdeauna, noaptea era timpul pentru ptertha.

Marnn Ibbler se afla în armată de la vârsta de cincisprezece ani şi - precum mulţi soldaţi cu serviciu îndelungat - îşi dezvoltase un sistem propriu de alarmă, care-l averiza când un glob se găsea prin apropiere. Rareori îşi dădea seama că se păzeşte, dar tot timpul ştia ce se întâmplă în jurul său. Chiar când era beat sau obosit cunoştea, instinctiv, dacă se afla vreo ptertha în vecinătate.

De aceea a fost primul om care a fost avertizat că în natura vechiului duşman are loc o altă schimbare.

Era de gardă la tabăra permanentă a Armatei a Treia, din Trompha, în Middac-ul de sud. O slujbă uşoară. Doar câteva unităţi fuseseră lăsate acolo, când Kolcorron invadase Chamteth-ul. Baza se afla aproape de inima imperiului, în siguranţă. şi doar un nebun s-ar fi aventurat pe câmp noaptea.

Ibbler era de gardă împreună cu doi recruţi, care se plângeau cu amărăciune de mâncare şi platâ. Îi aproba, în sinea lui, în prima privinţă - niciodată nu fuseseră raţiile militare atât de mici şi de nedigerabile - dar, ca un vechi soldat, replica la toate reclamaţiile lor cu poveşti despre dificultăţile din capanii de altă dată. Stăteau în apropierea peretelui interior, dincolo de care se afla o zonă tampon de treizeci de yarzi şi paravanul exterior. Câmpiile fertile din Middac se vedeau prin plasă, întinzându-se spre orizontul de vest, sub lumina Supralumii în creştere.

Afară n-ar fi trebuit să se vadă mişcare - dacă nu ţinea seamă de clipitul continuu al stelelor îndepărtate - aşa că, atunci când simţurile lui antrenate detectară o alunecare subtilă de umbră prin umbră, îşi dădu imediat seama că era o ptertha. Nu spuse tovarăşilor lui că zărise ceva - se aflau în siguranţă, în spatele dublei bariere - şi continuă conversaţia. Dar o parte a conştiinţei lui rămase la pândă.

După un moment, observă o a doua ptertha, apoi o a treia. Într-un minut, văzu opt globuri, toate alcătuind un singur stol, împinse de o briză blândă dinspre nord-vest. Dispărură din vedere la oarecare distanţă în dreapta, unde plasa era deasă ca o pânză.

Ibbler, atent dar neîngrijorat, se aştepta ca sferele să reapară imediat în câmpul lui vizual. Întâlnind paravanul exterior,

sferele, supunându-se împingerii curentului de aer, trebuiau să-şi urmeze drumul spre sud, de-a lungul perimetrului bazei. Apoi, negăsind nici o pradă, urmau să plutească către coasta de sud-vest a Mării Otollane.

Dar, în cazul acela, păreau că se comportă imprevizibil.

Trecură minute întregi, fără ca globurile să se vadă. Însoţitorii lui mai tineri observară că Ibbler încetase să discute. Se amuzară când veteranul le explică motivul preocupării şi deciseră că ptertha - dacă nu existaseră doar în imaginaţia lui - fuseseră purtate de un curent de aer şi trecuseră pe deasupra acoperişurilor din plasă ale taberei. Temându-se să nu fie considerat o babă nevricoasă, Ibbler nu insistă, deşi rareori se întâmpla ca sferele să zboare sus când se aflau oameni în vecinătate.

În dimineaţa următoar, cinci salahori fură găsiţi în cortul lor, morţi de pterthacoză. Soldatul care dăduse de ei muri şi el, ca şi alţi doi, care fuseseră cu el şi fugiseră înainte să se aplice instrucţiunile de izolare, iar cei contaminaţi să fie trimişi pe Drumul Luminos de către arcaşi.

Cortul salahorilor, remarcă Iddler, se afla în apropiere - şi în bătaia vântului- de locul în care grupul de ptertha ar fi trebuit să atingă perimetrul bazei, în noaptea precedentă. Discută cu ofiţerul care-l comanda şi emise teoria că globurile se distruseseră singure, lovindu-se în grup de paravanul exterior, producând un nor de praf toxic atât de concentrat, încât avusese efect dincolo de limita standard de treeizeci de yarzi. Cuvintele lui fură ascultate cu scepticism, dar fenomenul pe care-l descrisese fu observat şi în alte locuri.

Nici o izbucnire ulterioară a molimei n-a fost atât de puternică precum cea din Tompha. Sute de oameni muriră înainte ca autorităţile să-şi dea seama că războiul cu ptertha intrase într-o nouă fază

Populaţia imperiului îi simţi efectul în două feluri. Zonele tampon fură dublate ca mărime, fără a le garanta cineva eficienţa. Briză uşoară devenise manifestarea cea mai temută a vremii, pentru că putea transporta cantităţi invizibile de otravă într-o comunitate, înainte de a atinge un nivel letal de concentraţie. Dar chiar şi pe vijelie, un stol suficient de mare de globuri putea îndrepta mâna hoţească a morţii spre un copil care dormea, iar în cursul dimineţii se molipsea întreaga familie, poate chiar tot cvartalul.

Al doilea factor care a accelerat reducerea populaţiei a fost

scăderea continuă a producției agricole. Regiuni care furnizaseră alimente cunoșteau foametea. Sistemul tradițional de culturi continue se întorcea împotriva kolcorronianilor, pentru că nu se pricepeau la stocarea de lungă durată a grânelor și a altor recolte comestibile. Rezervele mici de hrană putrezeau sau erau atacate de boli. în silozurile improvizate, iar boli fără legătură cu ptertha își luară tributul de vieți omenești.

Munca de transferare a cantităților uriașe de cristale energetice din Chamteth în Ro-Atabri continua, cu toată criza care se accentua, iar organizarea militară rămase neafectată. Nu numai că armatele rămaseră în Chamteth - li se refuzase transportul în Kolcorron și în provinciile de baștină, dându-se ordinul să rămână permanent în țara Zilelor Lungi, unde globurile se strângeau în număr tot mai mare, de parcă ar fi simțit vulnerabilitatea oamenilor. Doar unitățile ocupate cu doborârea pădurilor de brakka și cu încărcarea transporturilor de cristale verzi și purpurii rămăseseră sub umbrela protectoare a conducerii lui Leddravohr.

Iar prințul se schimbă și el.

La început, acceptase responsabilitatea organizării migrației spre Supralume doar din loialitate față de tatăl său, ascunzându-și rezervele și pentru că putea duce războiul definitiv împotriva Chamteth-ului. Cu toate pregătirile pentru construirea flotei de astronave, nutrise credința că aventura aceea neatrăgătoare nu se va materializa niciodată, că se vor găsi soluții mai puțin radicale pentru problemele Kolcorron-ului, soluții mai apropiate de modelele stabile ale istoriei omenești.

Dar prințul era, în primul rând, un realist, un om care înțelegea importanța echilibrului dintre ambiție și abilitate, iar când prevăzu rezultatul inevitabil al războiului cu ptertha, își modifică poziția.

Migrația spre Supralume ținea acum de viitorul lui personal, iar cei din jur, simțindu-i noua atitudine, înțeleseră că nimic nu-i va sta în cale.

Capitolul 14

- Tocmai astăzi, dintre toate zilele! exclamă colonelul Kartkang. Îți dai seama că decolarea ta e prevăzută pentru ora a zecea?

Colonelul arăta slăbuț, pentru un membru al castei militare, cu o figură rotundă şi o gură atât de mare, încât se vedeau spații considerabile între dinții mărunți. Talentul pentru administrație şi detectarea fără greş a detaliilor îi aduseseră numirea ca şef al Escadrei Experimentale de Astronave (EEA). Nu-i plăcea ideea ca un pilot de testare să părăsească baza cu puțin timp înainte de cel mai important zbor de încercare prevăzut în programul său.

- Voi fi înapoi cu mult înainte, domnule. ştiți că n-aş risca nimic.

- Da, dar... ştii că prințul Leddravohr doreşte să urmărească personal ascensiunea?

- Un motiv în plus să fiu înapoi la timp. N-am chef să fiu acuzat de înaltă trădare.

Kartkang, încă neconvins. se uită la o foaie de hârtie de pe birou.

- Seniorul Glo a fost o persoană importantă pentru tine?

- Cât am fost în serviciul său, eram gata să-mi risc viața pentru dânsul.

- În acest caz, cred că poți să-i aduci un ultim omagiu, acceptă colonelul. Dar ține minte că prințul va fi aici!

- Mulțumesc, domnule!

Toller salută şi părăsi biroul, cu mintea câmp de bătălie al unor emoții incompatibile. I se părea de-o ironie crudă. aproape o dovadă a existenței unor zeități rele. ca Glo să fie înmormântat chiar în ziua în care o astronavă urma să dovedească posibilitatea zborului spre Supralume. Proiectul fusese conceput de mintea lui Glo şi, la început, îl făcuse de râs, îi adusese dizgrația. apoi o pensionare ruşinoasă. Iar când urma să fie dezvinovățit, trupul prea încercat îl trădase. În curtea Marelui Palat nu se va ridica nici o statuie cu burtă... Puțin probabil că numele lui Glo va fi ținut minte de națiunea pe care o ajutase să se stabilească pe o altă planetă. Totul ar fi trebuit să fie altfel..

Viziunea flotei de migrare ajungând pe Supralume îi produse

din nou lui Toller senzația de ațâțare rece, cu care trăia de un timp. Fusese în ghearele monomaniei atât de mult timp, acționând cu o angajare totală pentru a fi selectat pentru prima misiune interplanetară, încât pierduse oarecum legătura cu realitatea uimitoare a acesteia. Nerăbdarea lui încetinise scurgerea timpului atât de mult, încât începuse să creadă, fără să-şi dea seama, că nu-şi va ajunge niciodată țelul, care va pluti în fața lui ca un miraj. Acum, şocant de brusc, prezentul se ciocnise de viitor.

Sosise timpul marii călătorii, iar în timpul acesteia urma să învețe multe lucruri, nu toate legate de tehnica zborului interplanetar

Toller părăsi clădirea administrativă a EEA şi ieşi pe câmpia care se întindea la nord de Ro-Atabri, până la poalele munților Slaskitani. Luă un corn-albastru de la grajduri şi porni pe drumul, lung de două mile, spre Muntele Verde. Calea acoperită cu pânză lăcuită, ca un tunel, strălucea în lumina prezilei, înconjurându-l cu o lumină difuză, galbenă. Aerul dinăuntru era înăbuşitor şi duhnea a balegă. Majoritatea traficului se îndrepta spre cazarmă - căruțe încărcate cu bucăți de nacele şi cilindri din brakka, pentru propulsoare.

Toller ajunse repede la intersecția din est, pătrunse în coridorul care ducea spre Muntele Verde şi sosi curând într-o zonă protejată de paravane vechi, din plasă, aflată în suburbiile capitalei. Parcurse o morenă de clădiri administrative, aflate pe flancul expus al colinei, apoi ajunse la cimitirul mic, particular, de lângă aripa din vest, cu coloane, a Turnului.

Acolo aşteptau deja mai multe grupuri. Printre oamenii strânşi îi văzu pe fratele său şi silueta zveltă, îmbrăcată în cenuşiu, a Gesallei Maraquine. O vedea pentru prima oară după un an, după noaptea în care fusese violată de Leddravohr, iar inima îi tresări, când îşi dădu seama că nu ştie cum să se poarte cu ea.

Descălecă, îşi aranjă jupa brodată, albastră, a uniformei de astrocăpitan şi se îndreptă spre fratele său şi soția acestuia, simțindu-se ciudat de nervos şi de sfios. Văzându-l că se apropie, Lain îi zâmbi calm, arătând mândria amestecată cu neîncredere a familiei, pe care o manifestase de fiecare dată când se întâlniseră la consfătuiri tehnice. Lui Toller îi plăcea că-şi surprinsese şi-şi impresionmase fratele cu depăşirea sa încăpățânată a oricărui obstacol, inclusiv dificultățile de citire, în drumul lui de a deveni astropilot.

- O zi tristă, îi spuse el lui Lain.

Gesalla, care nu-l văzuse venind, se întoarse, ducându-şi o mână la gât. Bărbatul dădu din cap, curtenitor, evitând un salut verbal, lăsând-o pe ea să accepte sau să refuze iniţiativa conversaţiei. Femeia dădu şi ea din cap, fără semne vizibile ale vechii antipatii, iar Toller se linişti un pic. În amintirea lui, Gesalla avea faţa buhăită de boala sarcinii, dar acum obrajii arătau plini, cu un strop de roz. Părea mai tânără ca înainte. Îşi dădu seama că Lain îl privea şi spuse.

- De ce Glo n-a dispus de mai mult timp?

Lain ridică din umeri - un gest neaşteptat din partea cuiva atât de apropiat de seniorul filosofilor.

- Ai primit aprobarea pentru ascensiune?

- Da. Va avea loc la ora a zecea.

- ştiu. Voiam să ştiu dacă te duci.

- Bineînţeles! răspunse Toller, privind spre cerul senin şi spre secera sidefie, de dimineaţă, a Supralumii. Mă voi năpusti spre munţii invizibli ai lui Glo.

- Ce vrei să zici? se interesă Lain, părând amuzat şi curios.

- Ştim că atmosfera se întinde între cele două planete. Rata de rarefiere a fost măsurată grosolan, trimeţând baloane cu gaz şi urmărindu-le dilatarea prin telescoape calibrate. Sigur, trebuia verificat înainte de zborul de încercare, dar credem că-i suficient aer, chiar şi la mijloc, încât să menţină viaţa.

- Ascultaţi-l pe noul expert! se amuză Lain.

- Am avut cei mai buni profesori, replică Toller, fără să se simtă jignit, uitându-se din nou la Gesalla. Seniorul Glo spunea că zborul poate fi comparat cu ascensiunea pe un munte invizibil, iar asolizarea pe Supralume cu coborârea pe un altul.

- N-am crezut că era un poet, spuse Gesalla.

- Există multe lucruri care nu-i vor fi recunoscute niciodată.

- Da, precum faptul că a avut grijă de nevasta ta, când ai plecat să te joci de-a soldaţii, zise Lain. Ce s-a întâmplat cu ea?

Toller se uită la fratele său un moment, uimit şi întristat din cauza urmei de ironie din glasul acestuia. Lain îl mai întrebase acelaşi lucru cu câtva tim în urmă, iar acum se părea că adusese vorba despre Fera fără alt motiv decât că era un lucru care o supăra pe Gesalla. Oare Lain devenise gelos pe *frăţiorul* lui, care-şi câştigase un loc în zborul de încercare, cel mai mare experiment ştiinţific al epocii?

- Fera s-a plictisit repede de viața din Turn și s-a dus să locuiască în oraș. Cred că-i bine - *sper* să fie - dar n-am încercat s-o găsesc. De ce m-ai întrebat?

- Din simplă curiozitate.

- Dacă această curiozitate se extinde și asupra serviciului meu militar, te asigur că expresia *joacă* nu-i potrivită. Eu.

- Liniște! exclamă Gesalla, punând câte o mână pe brațul fiecărui bărbat. Începe ceremonia!

Toller tăcu, copleșit de emoție, văzând grupul de înmormântare venind dinspre casă. În testament, Glo își exprimase preferința pentru cea mai simplă și mai scurtă ceremonie care putea fi ținută pentru un aristocrat kolcorronian. Cortegiul consta doar din seniorul prelaților, Balountar, și patru diaconi în robe de culoare închisă, care cărau blocul cilindric din ghips în care fusese închis trupul lui Glo. Balountar, cu capul sus și veșminte negre pe silueta-i osoasă, semăna cu un corb, în timp ce se ducea încet spre groapa circulară, ce fusese săpată în solul stâncos al cimitirului.

Intonă o scurtă rugă, încredințând carapacea goală a seniorului Glo solului rudă al planetei, pentru resorbire. Solicită ca spiritul lui să facă un drum fără primejdii spre Supralume, urmat de o renaștere norocoasă și o viață lungă, prosperă, pe planeta soră.

Toller se simțea vinovat, în timp ce privi coborârea cilindrului în groapă și acoperirea acestuia cu ciment turnat dintr-o urnă împodobită. Ar fi vrut să fie cuprins de amărăciune și tristețe acum, când se despărțea de Glo pentru totdeauna, dar conștiința lui era dominată de faptul că Gesalla - care nu-l mai atinsese până atunci - își lăsase mâna să se odihnească pe brațul lui. Acest lucru însemna o schimbare de atitudine față de el, sau ceva accidental, legat de vreo încordare a relațiilor ei cu Lain? Iar acesta se purta bizar. Iar deasupra tuturor acestor probleme, în mintea lui Toller se afla ideea că va urca în albastrul cerului atât de mult, încât nu va fi văzut nici cu cele mai puternice telescoape.

Se simți ușurat când scurta ceremonie se termină, iar mulțimea - alcătuită, în majoritate, din rude de sânge - începu să se împrăștie.

- Trebuie să mă întorc la bază, zise el. Am multe lucruri..

Lasă fraza neterminată, observând că seniorul prelaților se despărțise de însoțitorii săi și venea către ei. Presupunând că Balountar avea treabă cu Lain, Toller se trase, discret, înapoi. Fu

surprins când prelatul se îndreptă spre el, privindu-l intens şi furios izbindu-l în piept cu degetele-i tremurătoare.

- Te ţin minte, Maraquine! Eşti cel care a ridicat mâna asupra mea, în Sala Curcubeului, de faţă cu regele!

Îl împunse pe Toller din nou, cu intenţia clară ca gestul să fie jignitor.

- Acum, că aţi egalat scorul, spuse liniştit Toller, cu ce vă pot fi de folos, seniore?

- Aruncă această uniformă! E o jignire adusă bisericii în general şi mie în particular!

- În ce fel vă jigneşte?

- În *toate* felurile! Această culoare simbolizează cerul. Arată intenţia ta de a ocoli Drumul Înalt, nu-i aşa? Chiar dacă ambiţia îţi va fi zădărnicită, Maraquine, acest veşmânt albastru reprezintă un afront pentru orice cetăţean drept-gânditor din această ţară!

- Port această uniformă în slujba Kolcorron-ului, seniore. Dacă aveţi obiecţii, prezentaţi-le direct regelui Sau prinţului Leddravohr.

- Ha! exclamă Balountar, cu figura schimonosită de o furie frustrată. N-o să scapi aşa! Chiar dacă indivizi ca tine şi fratele tău întorc spatele bisericii, cu sofisticării şi aroganţă, vei învăţa pe pielea ta că oamenii se vor împotrivi! vei vedea! Marea blasfemie, marele *rău*, nu vor scăpa nepedepsite!

Scuipă şi se duse spre poarta cimitirului, unde-l aşteptau cei patru diaconi.

Toller se uită după el, apoi se întoarse spre ceilalţi, ridicând din sprâncene.

- Seniorul prelaţilor pare nemulţumit.

- Altădată i-ai fi rupt mâna pentru asta, zise Lain, imitând gestul lui Balountar, împungându-l cu degetul în piept. Nu mai vezi roşu în faţa ochilor atât de uşor?

- Poate am văzut prea mult roşu.

- Oh1 Cum de-am uitat!

Ironia din vocea lui Lain era neîndoielnică

- Acesta-i noul tău rol: omul care a sorbit prea mult din apa experienţei.

- Lain, nu-mi dau seama ce-am făcut să-ţi displac şi-mi pare rău că n-am acum timp să aflu.

Toller dădu din cap spre fratele lui, apoi se înclină în faţa Gesallei, care-i privea îngrijorată pe cei doi. Se pregătea să plece

când Lain, cu ochi înlăcrimați, își întinse brusc brațele, într-o îmbrățișare care-i aduse alături pe Toller și Gesalla.

- Nu risca prosteşte în cer, frățioare! şopti Lain. E datoria ta față de familie să te întorci sănătos, pentru ca, atunci când va sosi timpul migrării, să zburăm împreună spre Supralume. N-o pot încredința pe Gesalla decât unui pilot foarte bun. Ai înțeles?

Toller dădu din cap și nu încercă să vorbească. Simțământul produs de lipirea de el a trupului grațios al Gesallei era lipsit de conotații sexuale, după cum se cuvenea, dar era *ceva plăcut*, și, împreună cu faptul că fratele său închidea circuitul psihic, produseseră în el o senzație de confort și de bună dispoziție, ce-i măreau energia vitală, nu i-o diminua.

Când Toller se desprinse din îmbrățișare, se simțea ușor și puternic, capabil să zboare pe altă planetă.

Capitolul 15

- Am primit rapoarte, prin emițătoare solare, de la distanța de cincizeci de mile în direcția vântului, spuse Vato Armduran, inginerul şef al EEA. Observatorii spun că-i puțină activitate ptertha - aşa că n-o să ai probleme - dar viteza vântului e mai mare decât aş fi vrut.

- Dacă aşteptăm condiții perfecte, n-o să plecăm *niciodată*.

Toller îşi apără ochii de soare şi privi cupola albastră-albă a cerului. Mănunchiuri de nori de înălțime acoperiseră stelele cele mai strălucitoare, fără a le face să dispară, iar semiluna de lumină de pe discul Supralumii arăta că e mijlocul prezilei.

- Ai dreptate, dar vei avea probleme cu falsa ascensiune, când vei părăsi îngrăditura. Să fii atent.

- Nu-i cam târziu să-mi ții lecții de aerodinamică? rânji Toller.

- Nu, pntru că eu voi da explicații, dacă te omori, răspunse sec Armduran.

Inginerul era un bărbat cu părul țepos, cu nas turtit şi bărbie crestată de sabie, ceea ce-i dădea un aspect de soldat la pensie. Talentul lui de inginer îl făcuse pe prințul Chakkell să-l numească în funcție Toller îl simpatiza pentru umorul caustic şi lipsa de condescendență față de subordonații mai puțin înzestrați.

- Mă voi strădui, pentru binele dumneavoastră, să nu mor.

Toller trebuise să ridice glasul, pentru a fi auzit prin zgomotul din jur Membrii echipei de umflare agitau un evantai mare, iar mecanismul acestuia şi lamele din lemn scoteau un clănțănit continuu, în timp ce dirija aerul neîncălzit în balonul astronavei, care atârna de nacelă. Creau un spatiu gol în anvelopă încât gazul fierbinte, produs de arzătorul cu cristale energetice, să intre fără să împingă direct în pânza subțire Tehnice fusese dezvoltată pentru a se evita pagubele prin ardere, în special a panourilor inferioare, de la gura balonului. Supraveghetorii răcneau ordine către oamenii care țineau marginile balonului, ce se ufla treptat, întinzând funiile de ancorare.

Nacela pătrată încăpătoare, stătea într-o parte, încărcată deja cu cele necesare zborului. În afară de hrană, băutură şi combustibil, în ea se aflau şi saci cu nisip, egali ca greutate cu şaisprezece oameni, care se adăuga la cea a echipajului, pentru ca nava să fie încărcată la maximul operațional. Cei trei care urmau să

zboare împreună cu Toller stăteau lângă nacelă, gata să urce la bord de îndată ce li se ordona. Toller ştia că ascensiunea va începe peste câteva minute, iar vârtejul emoţional, legat de Lain şi Gesalla, de înmormântarea lui Glo se transforma într-un murmur slab, la nivelul inferior al cunoştinţei. În minte, călătorea deja în necunoscutul albastru, înghetat - ca un suflet migrator - iar preocupările lui nu mai erau cele ale unui muritor legat de Lume.

În apropiere se auzi zgomot de copite. Se întoarse şi-l văzu pe prinţul Leddravohr pătrunând călare în împrejmuire, urmat de o caleaşcă deschisă în care se aflau prinţul Chakkell, Dasene - soţia acestuia - şi cei trei copii ai lor. Leddravohr era îmbrăcat ca pentru o ceremonie militară şi purta o cuirasă albă. Nelipsita spadă de luptă îi atârna la cingătoare, iar de antebraţ îşi prinsese un cuţit de aruncat. Prinţul coborî de pe corn-albastrul înalt şi întoarse capul, de parcă ar fi examinat fiecare detaliu al activităţii din jur, apoi se îndreptă spre Toller şi Armduran.

Toller nu-l văzuse deloc cât fusese în armată, şi doar de la distanţă de când se întorsese în Ro-Atabri. Observă că părul negru, lucios, al prinţului, încărunţise la tâmple. Că acesta se îngrăşase un pic, dar greutatea părea a-i fi fost adăugată într-un strat subcutaneu uniform, ascunzând un pic muşchii şi făcându-i figura statuară mai netedă ca oricând. Toller şi Armduran salutară, iar Leddravohr dădu din cap.

- Maraquine, ai devenit un om important, de când nu ne-am întâlnit - poate că şi mai uşor de suportat.

- Nu mă consider important, prinţe, răspunse Toller cu o voce neutră, aleasă cu grijă, încercând să-şi dea seama ce atitudine avea Leddravohr.

- Dar *eşti*! Primul om care va duce o navă până pe Supralume! O mare onoare, Maraquine. Ai muncit din greu pentru ea. Unii te consideră prea tânăr şi prea lipsit de experienţă pentru această misiune, care ar fi trebuit să fie încredinţată unui ofiţer cu o carieră îndelungată în serviciul aerian. N-am ţinut seama de părerea lor, pentru că ai obţinut cele mai bune rezultate la antrenamente şi nu eşti stânjenit de obiceiurile şi deprinderile unui aerocăpitan, şi eşti un om cu un curaj neîndoielnic. Aşa că am decis că tu vei dirija zborul de încercare. Ce zici?

- Vă sunt profund recunoscător, prinţe.

- N-am nevoie de recunoştinţă, spuse Leddravohr, iar zâmbetul lui cel vechi, care n-avea de-a face cu prietenia, îi apăru o

clipă pe figură, apoi dispăru. Vei primi roadele trudei tale.

Toller înțelese imediat că nu se schimbase nimic, că Leddravohr rămăsese același dușman de moarte, care nu uită și nu iarta. Aparenta îngăduință a prințului din ultimul an reprezenta un mister, dar - fără nici o îndoială - Leddravohr tânjea să-i ia viața. *Speră că zborul va de greș! Speră că mă trimite la moarte!*

Intuiția îl făcu pe Toller să vadă brusc, adevăratele intenții ale prințului. Analizându-și propriile simțăminte față de acesta, găsi în ele doar indiferență - poate și un strop de milă pentru o creatură atât de captivă a emoțiilor negative, o creatură care se scălda în propriul venin.

- Oricum, voi ține minte, zise Toller, subliniind dublul înțeles al vorbelor lui.

Își făcuse griji când se gândise că se va afla iar față în față cu prințul, dar întâlnirea dovedise că-și depășise cu adevărat vechiul eu - o dată pentru totdeauna. De acum, spiritul lui plutea mult deasupra lui Leddravohr și a celor ca el - așa cum astronava se va ridica deasupra continentelor și oceanelor Lumii. Iar asta însemna un motiv adevărat de bucurie.

Leddravohr îl privi un moment, examinându-i figura, apoi își îndreptă atenția spre navă. Echipa de umflare ajunsese în faza de ridicare a balonului pe cele patru lonjeroane de accelerare - care constituiau principala diferență dintre el și un aparat proiectat pentru zboruri normale, atmosferice. Pe trei sferturi plin, balonul atârna ca un leviatan grotesc, lipsit de suportul mediului său natural.

- Dacă nu mă înșel, zise Leddravohr, e timpul să te duci pe navă, Maraquine.

Toller salută, îl bătu pe Armduran pe umăr și fugi spre nacelă. Făcu un semn, iar Zavotle, copilotul și responsabilul cu completarea jurnalului de bord pe timpul zborului, urcă, urmat de Rillomyner, mecanicul, și de silueta micuță a lui Flenn, gabierul. Toller se duse după ei, ocupându-și locul lângă arzător. Nacela era încă într-o parte, așa că trebui să se rezeme cu spatele de un perete împletit din trestie, pentru a putea manevra comenzile arzătorului.

Componenta principală a acestuia fusese făcută din trunchiul unui brakka tânăr. În partea stângă a bazei ca un bulb se găsea un rezervor mic, umplut cu pikkon, cu o valvă care permitea accesul cristalelor în camera de combustie, sub presiune pneumatică. În partea opusă, un dispozitiv similar controla fluxul de halvell. Ambele valve erau comandate de același levier. Canalele din dreapta aveau

diametrul mai mare, alimentând automat camera cu o cantitate mai mare de halvell, după cum reieşise, în urma probelor, că-i mai bine.

Toller acţionă manual dispozitivul pneumatic, apoi făcu semn celui ce supraveghea umflarea că va începe arderea. Zgomotul din îngrăditură încetă, pentru că echipa de la evantai se opri din zăngănit

Toller împinse levierul de comandă, timp de o secundă. Se auzi un şuierat, în momentul în care cristalele energetice se combinară şi declanşară un jet de gaz fierbinte în gura deschisă a balonului. Satisfăcut de performanţele arzătorului începu o serie de insuflări de gaz încins - scurte, ca să reducă riscul de a arde pânza balonului- iar anvelopa începu să se întindă, să se ridice deasupra solului. Pe când aceasta se înălţa treptat în poziţie verticală, oamenii care ţineau funiile se apropiară şi le legară de cadrul de rezistenţă al nacelei, în timp ce alt grup răsuci nacela în poziţie normală. În acel moment, nava era gata de zbor, fiind ţinută locului doar de ancora principală.

Amintindu-şi de avertismentul lui Armduran - referitor la falsa ascensiune - Toller continuă arderea încă un minut şi, în timp ce gazul fierbinte scotea tot mai mult aer neîncălzit prin gura balonului, întregul ansamblu începu să se ridice. În cele din urmă, fiind prea atent la munca sa pentru a simţi ceva festiv, Toller desprinse ancora, iar nava părăsi solul.

La început se înălţă iute, apoi partea de sus a balonului pătrunse în curentul de deasupra zidurilor incintei, generând o înălţare suplimentară atât de puternică, încât Rillomyner ţipă când nava se năpusti spre cer. Toller, nelăsându-se înşelat de fenomen, declanşă un jet puternic din arzător În câteva secunde, balonul intră complet în curentul de aer, fu purtat de acesta şi, pe măsură ce şuvoiul relativ din vârf se reduse, înălţarea suplimentară dispăru.

În acelaşi timp, o răsucire produsă de impactul iniţial al vântului împinse o parte din gaz prin gura balonului, iar nava pierdu din înălţime, în timp ce era purtată spre est, cu vreo zece mile pe oră. Viteza nu era mare, în comparaţie cu cea a altor forme de transport, dar astronava fusese proiectată pentru zbor vertical, iar un contact cu solul, în această fază, s-ar fi dovedit catastrofal

Toller luptă împotriva coborârii nedorite cu insuflări prelungite de gaz fierbinte Timp de câteva minute, nacela se îndreptă direct spre şirul de copaci elvart, de la marginea de est a aerodromului, ca trasa de o funie invizibilă, apoi flotabilitatea

balonului se stabiliză. Solul coborî lent sub ei, iar Toller opri arzătorul. Privind în jos, către şirul de îngrădituri, unele încă în construcţie, reuşi să zărească, printre sutele de spectatori, lucirea albă a cuirasei lui Leddravohr. Dar - deja - printul părea a face parte din trecut, importanţa lui psihologică reducându-se o dată cu peisajul.

- Vrei să notezi ceva? îi ceru Toller lui Ilven Zavotle. Se pare că viteza maximă de împingere, a vântului din această regiune, este de zece mile pe oră, pentru o încărcătură completă. Copacii ăia trebuie să dispară.

- Am scris deja asta, îi răspunse de la masa sa din împletitură Zavotle, un tânăr cu cap lunguieţ, cu urechi clăpăuge şi frunte proeminentă, dar meticulos şi tipicar ca un bătrân, care era veteran al mai multor zboruri de testare.

Toller se uită în nacelă, verificând dacă totul se afla în ordine. Mecanicul Rillomyner se întinsese pe sacii cu nisip dintr-un compartiment pentru pasageri, palid şi plin de autocompasiune. Ree Flenn, gabierul, se căţărase, ca un animal arboricol, pe traversele nacelei, strângând legăturile unui lonjeron de accelerare, care atârna. Toller simţi un spasm în stomac văzând că gabierul nu-şi legase funia de traversă.

- Ce-ţi închipui că faci acolo, Flenn? întrebă el. Leagă-ţi funia!

- Lucrez mai bine fără ea, căpitane. Nu mi-e frică de înălţime, rânji individul cu nas cârn şi ochii ca mărgeaua.

-Ti-e frică *de ceva*? se interesă Toller cu glas blând, aproape curtenitor, iar rânjetul lui Flenn dispăru imediat, după care omul îşi prinse funia de traversa din brakka.

Toller se întoarse cu spatele, pentru a-şi ascunde amuzamentul. Profitând de statura lui de pitic şi înfăţişarea comică, Flenn încălca disciplina în feluri ce-ar fi dus la biciuirea altora. Firea lui Toller îl făcea să simpatizeze rebelii şi nesupuşii.

Nava plutea pe deasupra suburbiilor vestice ale capitalei. Configuraţia familiară a oraşului era ascunsă de straturile de paravane antiptertha, care se întinseseră precum ciupercile, dar imaginea plajei Arle şi a golfului erau aşa cum le ţinea minte dintr-o excursie aeriană din copilărie. Albastrul lor nostalgic se transforma într-o ceaţă purpurie spre orizontul deasupra căruia străluceau, în ciuda luminii soarelui, cele nouă stele ale Copacului.

Privind în jos, Toller reuşi să vadă Marele Palat, pe malul

sudic al râului Borann. Se întrebă dacă regele Prad stătea la fereastră în clipa aceea, uitându-se la ansamblul fragil din pânză şi lemn, care reprezenta jalonul lui în posteritate. După ce-şi numise fiul într-un post cu puteri absolute, regele se transformase într-un adevărat sihastru. Unii spuneau că sănătatea i se deteriorase, alţii că nu suporta să se plimbe pe străzile cu grilaje ale propriei capitale, ca un animal captiv.

Privind scenele complexe, variate, de sub el, Toller descoperi, surprins, că nu era emoţionat. Se părea că-şi retezase legăturile cu trecutul făcând primul pas al drumului lung de cinci mii de mile spre Supralume. Dacă va ajunge pe planeta soră, într-un zbor ulterior, şi va începe acolo o nouă viaţă - asta ţinea de viitor. Prezentul lui se limita la lumea măruntă a astronavei. Microcosmosul nacelei - cu latura doar de patru paşi - urma să fie universul lui pentru douăzeci de zile. Nu trebuia să-l preocupe altceva.

Toller îşi întrerupse brusc meditaţia, observând o pată purpurie pe cerul cu nori albi, la oarecare distanţă spre nord-vest.

- În picioare, Rillomyner! strigă el. E timpul să-ţi plăteşti călătoria!

Mecanicul se ridică şi ieşi din compartimentul pentru pasageri.

- Îmi pare rău, căpitane. Modul în care ne înălţăm îmi face rău la măruntaie.

- Du-te la tun, dacă nu vrei să fii cu adevărat bolnav. S-ar putea să avem vizitatori în curând...

Rillomyner înjură şi se repezi la cel mai apropiat tun. Zavotle şi Flenn îl urmară, fără să mai aştepte ordine. Existau două tunuri antiptertha, în fiecare parte a nacelei, cu ţevile din fâşii de brakka lipite cu răşină şi înfăşurate cu frânghii din sticlă, astfel încât alcătuiau un tub. În spatele fiecărei arme se găsea o magazie conţinând capsule energetice din sticlă şi o rezervă din ultimul tip de proiectile - legături din bucăţi de lemn, care se deschideau radial în zbor. Tunurile cereau mai multă pricepere decât vechile arme de aruncat, dar compensau acest lucru prin distanţa mai mare de lovire.

Toller rămase la postul de pilotare şi transmise jeturi intermitente de gaz fierbinte în balon, pentru a menţine viteza de urcare. Nu-l preocupau globurile îndepărtate. Îl avertizase pe Rillomyner doar ca să-l trezească. După câte ştia, sferele depindeau de curenţii de aer care le transportau pe distanţe lungi şi înaintau, din voia lor, doar orizontal când se găseau în apropierea prăzii. Felul în

care se împingeau pe distanța aceea, de câțiva yarzi, rămăsese un mister. O teoria spunea că ptertha începea deja procesul de autodistrugere, făcându-şi un mic orificiu în direcția opusă victimei. Expulzarea de gaz interrn propulsa globul până în zona în care ucidea, unde acesta îşi elibera încărcătura de praf toxic, înainte să i se dezintegreze întreaga-i structură. Fenomenul făcea obiectul speculațiilor, din cauza imposibilității de a studia o ptertha în acțiune.

Globul se afla la vreo patru sute de yarzi de navă şi trebuia să rămână la distanță aceea, pentru că poziția lui şi a balonului depindeau de acelaşi curent de aer. Toller ştia că ptertha îşi controlau bine deplasarea pe verticală. Obsevațiile prin telescop arătau că o sferă îşi putea stabili altidudinea mărindu-şi sau micşorându-şi dimensiunile, deci modificându-şi densitatea, iar Toller dorea să facă o dublă experiență, care putea fi prețioasă pentru flota de migrare.

- Fiți atenți la glob, îi spuse el lui Zavotle. Se pare că urcă la aceeaşi altitudine ca şi noi. Asta dovedeşte că ne simte prezența de la distanță. Vreau să aflu până la ce înălțime se va ține după noi, înainte să renunțe.

- Foarte bine, căpitane, răspunse copilotul, ridicând binoclul şi urmărind ptertha.

Toller se uită prin domeniul său restrâns, încercând să-şi imagineze cât de mare va fi înghesuiala când vor exista douăzeci de oameni la bord. Spațiul pentru pasageri consta în două compartimente strâmte, la capetele opuse ale nacelei, pentru echilibrare. În fiecare încăpeau vreo nouă oameni înghesuiți, fără să aibă loc să se întindă ca lumea sau să se mişte, iar la sfârşitul călătoriei starea lor fizică urma să fie jalnică.

Într-un colț al nacelei se găsea bucătăria, iar în cel opus o toaletă primitivă alcătuită dintr-o gaură în podea, plus câteva facilități. Centrul podelei era ocupat de cele patru posturi ale echipajului, în jurul arzătorului şi al propulsorului îndreptat în jos. Majoritatea spațiului rămas fusese ocupat de rezervoare pentru pikon şi halvell - şi acestea în părți opuse ale nacelei - dulapuri pentru hrană, apă şi echipament.

Toller prevedea că traversarea interplanetară, ca şi multe alte aventuri istorice glorioase, va implica mizerie şi decădere, va deveni un test de rezistență fizică şi mintală, în urma căruia nu vor supraviețui toți

În contrast cu înghesuiala din nacelă, elementul superior al

navei era uimitor de spațios, rarefiat, o formă gigantică aproape fără substanță. Straturile de in ale anvelopei fuseseră vopsite în cafeniu închis, pentru a absorbi căldura soarelui și a obține astfel o ascensiune suplimentară, dar când Toller se uită prin gura deschisă a balonului, văzu lumina lucind prin material. Cusăturil, precum și benzile orizontaleși verticale de tracțiune semănau cu o rețea geometrică de linii negre. ce cuprindeau vastitatea curburii balonului. Deasupra se afla cupola din funigei a unei catedrale din nori, ce nu părea realizată prin munca unor simpli țesători și croitori.

Satisfăcut că nava era stabilă și urca mereu, Toller dădu ordin să fie coborâte cele patru lonjeroane și legate la capete de colțurile nacvelei. Flenn îndeplini sarcina în câteva minute, adăugând ansamblului balon-nacelă un grad ușor de rigiditate structurală, necesară pentru a rezista forțelor ce vor acționa când vor intra în funcțiune propulsoarele de direcție sau de înălțare.

Legată de un cârlig de lângă postul pilotului se afla funia de despicare, care se întindea prin interiorul balonului până la un panou din partea superioară, care putea fi desprins, pentru a produce o coborâre rapidă. Un dispozitiv de siguranță, dar și un indicator rudimentar al vitezei de ascensiune, pentru că frânghia atârna când partea de sus a balonului era apăsată vertical de un curent de aer puternic. Toller pipăi funia și estimă că urcau cu vreo douăzeci de mile pe oră, ajutați de faptul că gazul din balon era mai ușor decât aerul, chiar și când nu era încălzit. Mai târziu puteau dubla viteza, folosind propulsorul, când nava va ajunge în regiuni cu gravitație redusă și aer rarefiat.

După treizeci de minute de zbor, nava se afla deasupra culmii muntelui Opelmer și încetase să plutească spre est. Rodnica provincie Kail se întindea spre orizontul din sud, cu fermele alcătuind un mozaic sclipitor al fâșiilor cultivate, având terenurile împărțite în șase culori diferite, de la galben la verde. Spre vest, marea Otollan. Spre est, oceanul Mirlgiver, cu albastrul pătat, ici, colo, de corăbii. Munții portocalii din Kolcorran-ul Superior acopereau partea de nord, șirurile și culmile lor părând compactate, din cauza perspectivei. Câteva aeronave străluceau ca niște bijuterii mărunte, eliptice, pe drumurile comerciale din depărtare.

De la altitudinea de șase mile, fața Lumii arăta liniștită și teribil de frumoasă. Doar raritatea aeronavelor și corăbiilor indicau că întregul peisaj, aparent calm sub lumina binefăcătoare a soarelui, fusese un câmp de luptă, o arenă în care omenirea luptase și

pierduse într-un duel de moarte.

Toller, după cum obişnuia când se cufunda în gânduri, căută obiectul ciudat, masiv, dăruit de tatăl său, şi-şi frecă degetul de suprafaţa lui lucitoare.Într-un curs normal al istoriei, se întreba el, câte secole ar fi aşteptat oamenii înainte să încerce să călătorească spre Supralume? Ar fi făcut un asemenea lucru, dacă n-ar fi trebuit să fugă de ptertha?

Amintindu-şi de vechiul şi implacabilul duşman, privi în jur, să verifice poziţia globului solitar pe care-l văzuse mai înainte. Distanţa laterală de navă nu se schimbase şi, lucru mult mai semnificativ, sfera păstrase aceeaşi viteză de ascensiune. Era oare o dovadă de inteligenţă, de scop? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce alesese ptertha omul, dintre toate speciile, drept inamic? De ce orice altă făptură de pe Lume, cu excepţia gibonului Sorka, era imună la pterthacoză?

Ca şi cum ar fi simţit interesul sporit al lui Toller, Zavotle lăsă jos binoclul şi spuse:

- Nu ţi se pare că-i mai mare, căpitane?

Toller îşi luă binoclul şi examină pata neagră-purpurie, dându-şi seama că transparenţa ei îl împiedică să-i observe marginile.

- Greu de spus...

- Curând va fi micanoapte, remarcă Zavotle. Nu-mi place ideea că avem chestia asta în vecinătate, în întuneric...

- Nu cred că se poate apropia - nava are aproape aceeaşi formă ca şi ptertha, va răspunde la curenţii de aer în acelaşi fel.

- Sper să ai dreptate...

Rillomyner se uită în jur, de la postul lui, şi zise:

- N-am mâncat din zori, căpitane...

Individul, un tânăr palid, dolofan, cu o poftă de mâncare enormă, hăpăia chiar şi cea mai proastă mâncare. Se zicea că se îngrăşase de când fuseseră introduse raţiile, pentru că aduna toată hrana de calitate inferioară, refuzată de camarazii lui. În ciuda aspectului său, era un mecanic bun, mândru de cunoştinţele lui.

- Mă bucur să aflu că măruntaiele tale au revenit la normal, răspunse Toller Nu mi-ar fi plăcut să ştiu că am făcut o greşeală în conducerea astronavei.

- N-am vrut să critic decolarea, căpitane. Am doar un stomac delicat...

Toller plescăi din limbă, ironic, şi se întoarse spre Fenn.

- Dă-i ceva de mâncare, înainte să slăbească

- Imediat, căpitane.

Când Flenn se ridică în picioare, cămaşa i se desfăcu la piept şi se văzu capul pătat cu verde al unui carble. Flenn acoperi în grabă, cu mâna, făptura mitoasă, şi o împinse în culcuşul ei

- Ce-ai acolo? se răsti Toller

- O cheamă Tinny, căpitane, replică Flenn, scoţând animalul şi legănându-l în mână. N-am avut cu cine s-o las.

Toller oftă, exasperat.

- Asta-i o misiune ştiinţifică! Îţi dai seama că majoritatea comandanţilor ţi-ar fi ordonat să arunci lighioana peste bord?

- Jur că n-o să ne facă necazuri, căpitane!

- Ar fi mai bine pentru ea... Acum scoate mâncarea!

Flenn rânji şi, agil ca o maimuţă, dispăru în bucătărie, să pregătească prima masă a călătoriei. Era suficient de mic pentru a fi ascuns de peretele din lemn, care ajungea celorlalţi doar până la piept. Toller se aşeză la loc, ca să verifice ascensiunea navei.

Decise să mărească viteza şi lungi injectările de gaz fierbinte, de la trei la patru secunde, apoi aşteptă să vadă cum răspunde balonul. Trecură mai multe minute înainte ca ascensiunea suplimentară pe care o provocase să devină inerţia multor tone de gaz din anvelopă, iar funia de sfâşiere să devină, vizibil, mai puţin întinsă. Satisfăcut de viteza de urcare, de optsprezece mile pe oră, se concentră să facă ritmul arzătorului - patru secunde funcţionare şi douăzeci pauză - parte din conştiinţa lui, ceva ce putea fi măsurat de ceasul intern al inimii şi plămânilor. Voia să fie în stare să detecteze orice variaţie chiar şi în somn, când va fi înlocuit la comandă de Zavotle.

Mâncarea pregătită de Flenn era din rezerva limitată de alimente proaspete şi avea gust mai bun decât se aşteptase Toller - felii de carne de vită suficient de slabă, în sos, boabe, turte de grâu şi ceai verde, fierbinte. Toller opri arzătorul în timpul mesei, lăsând nava să urce în tăcere, în baza acceleraţiei acumulate Căldura emanat de camera de combustie se amesteca în aburul aromat de la bucătărie, transformând nacela într-o oază ospitalieră în universul de pustietate azurie

În timp ce mâncau micanoapte se aşternu dinspre vest, o izbucnire scurtă de culori ale curcubeului precedând bezna subită. Ochii echipajului se adaptară la luminile cerului ce căpătară viaţă în jurul lor Oamenii reacţionară la situatia nepământeană printr-o

camaraderie intensă, de parcă ar fi fost prieteni de-o viață, iar în atmosfera aceea orice anecdotă era interesantă, chiar cea mai incredibilă, iar oricer glumă amuzantă. Când conversația încetă, comunicarea continuă în alte planuri.

Toller fusese, oarecum, ținut de-o parte, din cauza responsabilităților lui, dar se încălzise şi el. Stând pe scaun, marginea nacelei se afla la nivelul ochilor, deci nu vedea decât vârtejuri enigmatice de lumină, cozi întinse, cețoase, de comete, şi stele, stele şi iar stele. Singurul sunet era trosnetul întâmplător al unei funii, iar singura mişcare cea a meteoriților ce-şi scriau mesajul, ce dispărea iute, pe tabla nopții.

Toller se imagina pierdut în adâncurile universului şi, pe neaşteptate, tânji să aibă alături o femeie, una care să dea, într-un fel, sens călătoriei. Ar fi fost bine să fie împreună cu Fera, dar senzualitatea ei nu s-ar fi potrivit cu starea lui de spirit. Femeia potrivită ar fi fost cea capabilă să surprindă calitățile mistice ale experienței prin care trecea. Cineva precum...

Toller rămase singur cu imaginația sa, orb, dornic... Pentru o clipă, simți, teribil de real, trupul zvelt al Gesallei Maraquine, lipit de al lui .. Sări în picioare, simțindu-se vinovat şi confuz, provocând dezechilibrarea nacelei.

- S-a întâmplat ceva, căpitane? întrebă Zavotle, care abia se vedea pe întuneric.

- Nimic. O cramp̧ă Ai grijă un timp de arzător Continuă cu patru cu douăzeci

Toller se duse la marginea nacelei şi se prinse de traversă. *Ce se întâmplă cu mine?* se întrebă el. *Lain a spus că jucam un ril - de unde ştia? Noul, calmul şi imperturbabilul Toller Maraquine... omul care a băut prea mult din cupa experienței... care se uită de sus la prinți... care-i chemat de hăul dintre planete... care, pentru că soția fratelui său i-a atins brațul, începe să viseze la ea ca un adolescent... Lain, cu perceperea lui înspăimântătoare, nu m-a descoperit ca trădător? Altfel, de ce-ar fi fost pornit împotriva mea?*

Bezna de sub navă era totală, de parcă Lumea ar fi fost deja părăsită de oameni. Dar, în timp ce Toller privea, în partea de vest a orizontului apăru o linie de foc roşu, verde şi violet, care se lărgi, devenind din ce în ce mai strălucitoare, apoi, brusc, un val de lumină pură se revărsă peste planetă cu o viteză de-ți tăia răsuflarea, recreând, în amănunțime, oceane şi suprafețe de sol, în culorile lor inițiale Toller se înfioră, aproape aşteptându-se la o explozie când

dunga rapidă de lumină atinse globul, cuprinzându-l în razele puterrnice ale soarelui. după care se grăbi spre orizontul dinspre est. Umbra monumentală a Supralumii îşi încheiase trecerea zilnică peste Kolcorron, iar Toller simţi că el însuşi ieşise din altă eclipsă. dintr-o micănoapte a minţii.

Nu-ţi face griji. frate iubit! Nu te voi trăda nici în gând! Niciodată!

Ilven Zavotle se ridică de lângă arzător şi privi spre nord-vest.

- Cum ţi se pare acum ptertha, căpitane? E mai mare, mai apropiată sau amândouă?

- Parcă-i ceva mai aproape, răspunse Toller, încântat să-şi îndrepte atenţia spre altceva, reglându-şi binoclul. Simţi că nava se leagănă uşor? Probabil că în timpul miciinopţi au existat curenţi de aer, iar ptertha a profitat de ei.

- A rămas la aceeaşi altitudine cu noi, chiar dacă am schimbat viteza.

- Da. Vrea să ne prindă.

- *Eu* ştiu ce voi face, anunţă Flenn, în timp ce trecea pe lângă Toller, îndreptându-se spre toaletă. Voi avea onoarea de a fi primul om care-şi face nevoile de la mare înălţime - şi sper ca totul să cadă chiar pe bătrânul Puehilter.

Numise un supraveghetor, ale cărui tiranii meschine îl făcuseră nepopular printre tehnicienii EEA. Rillomyner mormăi aprobator:

- Măcar să aibă un motiv adevărat ca să se plângă!

- O să fie mai rău când o să-ţi faci tu nevoile - vor fi nevoiţi să evacueze întreg Ro-Atabri când îţi vei dezlănţui bombardamentul!

- Ai grijă să nu cazi prin gaură, mârâi Rilomyner, neapreciind referirea la slăbiciunile lui digestive. N-a fost proiectată pentru pitici..

Toller nu interveni. ştia că cei doi îl testau, să vadă ce stil de conducere adaptase pe durata călătoriei. O interpretare strictă a regulamentului de zbor l-ar fi obligat să interzică orice ciorovăială în rândul echipajului, inclusiv grosolăniile, dar pe el îl interesau doar eficienţa, loialitatea şi curajul. Peste două ore, nava urma să ajungă mai sus decât urcase oricare alta - dacă nu se ţinea seama de semilegendarul Usader, cel din urmă cu cinci sute de ani - şi va pătrunde într-o zonă a bizarului, iar cei ce se aventurau acolo aveau nevoie de tot sprijinul uman posibil.

Pe de altă parte, subiectul provocase mii de glume, la fel de

grosolane, în cazarma ofiţerilor, când se aflase despre forma utilitară a nacelei astronavelor. El însuşi se amuzase, oarecum, din cauza frecvenţei cu care personalul de la sol îi reamintise că toaleta trebuia folosită doar după ce nava va ajunge departe de bază.

Explozia pterthei îl surprinse.

Privea imaginea mărită a globului, când acesta încetă brusc să existe, iar în absenţa unui fond de contrast nu putea să descopere vreo urmă de praf. În ciuda încrederii în abilitatea lor de a face faţă ameninţării globurilor, dădu din cap satisfăcut. Somnul urma să fie greu în prima noapte şi fără grija privind apariţia unor curenţi capricioşi care ar fi adus inamicul tăcut la o distanţă de la care să-i poată ucide.

- Notează că ptertha s-a autodistrus, îi spuse lui Zavotle. Menţionează că asta s-a întâmplat după patru ore de zbor... chiar când Flenn folosea toaleta.. dar că, probabil, nu există nici o legătură între cele două evenimente

Toller se trezi imediat după apariţia zorilor, auzind o discuţie animată în centrul nacelei. Se ridică în genunchi, pe sacii de nisip, şi-şi frecă braţele, neştiind dacă frigul pe care-l simţea venea din afară sau era o consecinţă a somnului. Zgomotul intermitent al arzătorului fusese atât de sâcâitor, încât abia reuşise să aţipească, iar acum se simţea cu puţin mai odihnit decât dacă ar fi stat de gardă toată noaptea. Se târî spre ieşirea din compartimentul pasagerilor şi se uită la ceilalţi membri ai echipajului.

- Ar trebui să vezi ceva, căpitane, îi zise Zavotle, ridicându-şi capul lunguieţ. Aparatul de măsurat altitudinea funcţionează!

Toller se duse spre postul pilotului, târşâindu-şi picioarele. Flenn şi Rillomyner stăteau lângă Zavotle şi se uitau la o tăblie din material uşor, de care fusese fixat aparatul de măsurat altitudinea. Acesta consta doar dintr-o stinghie verticală gradată, de vârful căreia atârna o greutate mică, prinsă de un arc, făcut din fâşii de brakka, subţiri cât firele de păr. În dimineata precedentă, la începutul zborului, greutatea se aflase în dreptul semnului cel mai de jos de pe scală, dar acum se ridicase cu mai multe gradaţii.

- S-a atins cineva de el? întrebă Toller

- Nimeni! îl asigură Zavotle. Înseamnă că tot ce ni s-a spus e adevărat! Lucrurile devin mai uşoare, pe masură ce urcăm! Suntem mai uşori!

- După cum era de aşteptat, declară Toller, nedorind să

admită că, în sufletul lui, nu acceptase niciodată ideea, chiar după ce Lain îi explicase teoria în timpul unor meditații particulare.

- Da, dar asta nu înseamnă că, după trei, patru zile, nu vom avea de loc greutate. Vom pluti prin aer ca... ptertha! *Așa-i*, căpitane?

- Ce înălțime arată?

- Trei sute cincizeci de mile. Coincide cu calculele noastre.

- Eu nu simt nici o diferență, interveni Rillomyner. Cred că arcul s-a slăbit.

- Și eu cred același lucru, dădu din cap Flenn.

Toller avea nevoie de timp, să-și ordoneze gândurile. Se duse la marginea nacelei și avu o clipă de amețeală, văzând Lumea așa cum n-o văzuse niciodată - o convexitate imensă, circulară, jumătate în semiîntuneric, jumătate strălucind în scânteierea albastră a oceanului, cu continente și insule ușor umbrite.

Lucrurile ar fi fost altfel dacă te-ai fi înălțat din centrul Chamteth-ului și te-ai fi îndreptat spre spațiul gol, răsună vocea lui Lain în mintea sa. *Însă atunci când călătorești între două planete, vei ajunge curând într-o zonă de mijloc - de fapt ceva mai aproape de Supralume - în care efectul gravitațional al unei planete îl anulează pe al celălalte. În condiții normale, în care nacela este mai grea decât balonul, nava are stabilitatea unui pendul - dar acolo unde nu-i nici o greutate, va deveni instabilă și va trebui să folosești propulsoarele laterale pentru a o controla.*

Lain făcuse întreaga călătorie în minte, își dădu seama acum Toller. Tot ce prezisese se va îndeplini. Adevărat, intraseră într-o zonă a bizarului, dar inteligența lui Lain Maraquine și a altora jalonaseră deja drumul. Trebuia să aibă încredere în ei.

- Nu te înfierbânta, că pierzi ritmul arzătorului, îl potoli Toller pe Zavotle și nu uita să verifici aparatul de măsurat altitudinea, determinând, de patru ori pe zi diametrul aparent al Lumii.

Apoi se uită la Rillomyner și Flenn.

- Voi doi - de ce s-a ostenit Escadra să vă trimită la cursuri? Arcul *nu* s-a destins. Am devenit mai ușori și vom fi și mai ușori. Voi considera orice discuție despre asta drept insubordonare. E clar?

- Da, căpitane.

Cei doi răspunseseră la unison, dar Toller remarcase privirea îngrijorată a lui Rillomyner și se întrebă dacă mecanicul avea probleme cu adaptarea la imponderabilitatea crescândă. *Asta înseamnă un zbor de încercare*, își spuse el. *Ne testăm și pe noi, nu*

numai nava.

La căderea nopții, greutatea de la aparatul de determinat altitudinea se ridicase aproape de jumătatea scalei, iar efectul gravitației reduse deveniseră vizibile, nu mai puteau fi contestate.

Când dădeai drumul unui obiect mic, cădea spre podeaua nacelei cu o încetineală evidentă, iar membrii echipajului raportau senzații ciudate de gol în stomac. Rillomyner se trezise de două ori țipând și explicase după aceea că fusese convins că se prăbușea.

Tolller remarcă ușurința ca de vis cu care se mișca. Își dădu seama că ar fi bine ca oamenii să rămână tot timpul ancorați cu funii. Ideea unei mișcări bruște ce ar fi despărțit un om de navă nu-l încânta.

Mai observă că, în ciuda greutății scăzute, nava avea tendința să se ridice mai încet. Eectul fusese prevăzut - ca rezultat al scăderii diferenței de greutate dintre gazul cald din interiorul anvelopei și atmosfera înconjurătoare. Pntru a menține viteza, mări ritmul arzătorului la patru-optsprezece, apoi la patru-șaisprezece. Rezervoarele cu pikon și halvell ale arzătorului erau încărcate cu o frecvență tot mai mare și, deși aveau rezerve mari, Toller abia aștepta să ajungă la altitudinea de o mie trei sute de mile, la care greutatea navei urma să fie doar a patra parte din cea normală și era mai economic să folosească puterea propulsoarelor până treceau de zona cu gravitație zero.

Nevoia de a interpreta fiecare acțiune și eveniment în limbajul sec al matematicii, ingineriei și științei se opunea reacției naturale a lui Toller față de noul mediu. Se trezi că petrecea perioade îndelungate la marginea nacelei, fără să miște un mușchi, ca hipnotizat, cu toată energia anulată de uimire. Supralumea se afla chiar deasupra, fiind ascunsă vederii de imensitatea răbdătoare, neobosită a balonului. Jos, departe, planeta natală devenea treptat un loc al misterelor, pe măsură ce trăsăturile familiare îi erau încețoșate de miile de mile de aer.

În a treia zi a ascensiunii, cerul, care își păstrase culoarea normală, se întunecă în toate părțile, căpătând un albastru mai închis, strălucind de numărul crescut al stelelor.

Când Toller se pierdea în transa veghilor lui, conversația membrilor echipajului și chiar zgomotul arzătorului îi dispăreau din conștiință, rămânea singur în univers, singurul posesor al turmelor strălucitoare ale acestuia. O dată, în timpul orelor de întuneric, stând

la postul de pilotare, văzu un meteorit trecând *pe sub* navă, trasă o linie de foc de la ceea ce părea a fi o margine a infinitului către cealaltă, iar după câteva minute ajunse la ei un singur impuls de sunet de frecvență joasă - vag, înfundat, morocănos - zguduind nava şi provocând protestul unui om care dormea Din instinct, dintr-un fel de avariție spirituală Toller ascunse evenimentul de ceilalți.

Pe măsură ce ascensiunea continua, Zavotle era tot mai ocupat cu jurnalul de bord, multe însemnări referindu-se la efectele psihice. Chiar în vârful celor mai înalți munți de pe Lume nu exista o scădere sesizabilă a presiunii aerului, dar în zborurile anterioare la înaltă altitudine, unii membri ai echipajelor raportaseră o senzație de rarefiere a aerului şi nevoia de a respira mai adânc. Efectul fusese slab, iar cei mai buni savanți estimau că atmosfera putea menține viața între cele două planete, dar lucrul trebuia verificat.

Toller înfruntase senzația că plămânii lui acționau mai greu în a treia zi - încă o dovadă că problemele zborului interplanetar fuseseră prevăzute corect - de aceea nu fu încântat când îi atrase atenția un fenomen neaşteptat De un atim avusese impresia că-i era frig, dar nu se sinchisise. Dar ceilalți se plângeau continuu, iar concluzia nu putea fi evitată - cu cât nava urca, aerul din jur devenea mai rece.

Savanții EEA, inclusiv Lain Maraquine, crezuseră că temperatura va creşte când nava va pătrunde în aerul rarefiat, care n-o va apăra de razele soarelui. Ca orice băştinaş din ecuatorialul Kolcorron, Toller nu ştiuse ce înseamnă un frig zdravăn şi pornise în călătoria interplanetară îmbrăcat în cămaşă, nădragi şi robă fără mâneci. Acum, deşi nu tremura încă, era conştient de necazul ce creştea şi începuse să i se strecoare în minte un gând demobilizator - că trebuiau să abandoneze zborul de încercare din cauză că le lipsea un balot cu lână...

Dădu permisiunea oamenilor din echipaj să poarte, pe sub uniformă, toate hainele pe care le aveau, iar lui Flenn să fiarbă ceai la cerere. Ultima decizie, în loc să îmbunătățească lucrurile, duse la o serie de certuri. De fiecare dată, Rillomyner îl acuza pe gabier că, din răutate sau nepricepere, infuza ceaiul înainte ca apa să fi fiert cum se cuvine sau că-l lăsa să se răcească înainte să-l servească. Abia când Zavotle, şi el nemulțumit, urmări cu atenție procesul, adevărul ieşi la iveală - apa începuse să fiarbă înainte de a ajunge la temperatura potrivită Era fierbinte, dar nu clocotită.

- Mă îngrijorează această descoperire, zise Zavotle, pe când

nota evenimentul în jurnal. Singura explicație pe care o găsesc este că, pe măsură ce apa devine mai uşoară, fierbe la o temperatură mai redusă. Dacă aşa *este*, ce se va întâmpla cu noi în momentul în care greutatea va scădea la zero? Ne va fierbe scuipatul în gură? Ne vom pişa aburi?

- Ne vom întoarce înainte să suferi o asemenea dezonoare, răspunse Toller, arătându-şi dezaprobarea pentru atitudinea negativă a celuilalt. Nu cred că se va ajunge la aşa ceva. Cred că motivul este altul. Ceva legat de aer...

- Nu văd cum aerul poate afecta apa. zise neîncrezător Zavotle.

- Nici eu, aşa că să nu mai pierdem timpul cu speculații inutile! Dacă ai nevoie de ceva care să-ți ocupe gândurile. fii atent la aparatul de măsurat altitudinea. Arată că ne aflăm la o mie o sută de mile. Dacă aşa e, înseamnă că am subapreciat viteza din ziua asta.

Zavotle examină aparatul, pipăi funia de sfâşiere şi privi în balon, al cărui interior devenise întunecat, misterios, o dată cu înserarea.

- *Asta* ar putea avea legătură cu aerul. Cred că tocmai ai descoperit că aerul rarefiat apasă mai mult pe anvelopă decât pe funie şi de aceea ni s-a părut că urcăm mai încet decât în realitate.

Toller se gândi, apoi zâmbi:

- Tu ai găsit soluția - nu eu-, aşa că trece-o în jurnal pe numele tău. Vei fi pilot principal în următorul zbor.

- Mulțumesc, căpitane!

- Ai primit doar ce meriți, spuse Toller, bătându-l pe umăr şi cerându-şi, în acest fel, scuze pentru nervozitatea sa. În ritmul ăsta, vom depăşi o mie trei sute de mile până în zori. După aceea vom opri arzătorul şi vom vedea cum se comportă nava când vom folosi propulsorul.

Mai târziu, pe când stătea întins pe sacii cu nisip, încercând să doarmă, identifică adevărata cauză a nervozității pe care o descărcase asupra lui Zavotle. Acumularea de fenomene nemaivăzute - frigul în creştere, comportarea ciudată a apei, indicațiile greşite privind viteza balonului - îi lăsa impresia că se încrezuse prea mult în previziunile savanților. Lain greşise în trei privințe, iar dacă intelectul lui deosebit fusese înfrânt atât de curând - chiar la granița zonei bizarului - nimeni nu putea şti ce-i mai aştepta pe podul periculos, ca de sticlă, ce-i lega de cealaltă planetă.

După un moment, Toller îşi dădu seama că fusese naiv de

optimist în privința viitorului, că fusese convins că zborul de încercare va conduce la o migrație plină de succes și la întemeierea unor colonii în care cei pe care-i iubea puteau să ducă vieți pline de împliniri. Își dădu seama că viziunea lui se bazase, în mare măsură, pe propriul lui egotism, că soarta nu era obligată să onoreze pașapoartele pe care le oferise el unor oameni precum Lain și Gesalla, că evenimentele urmau să se întâmple, chiar dacă el le considera de neimaginat.

Și, imediat, viitorul deveni înnorat, plin de nesiguranță și pericole.

În noua ordine a lucrurilor gândi Toller, pe când aluneca în somn, trebuie să înveți să pricepi noul fel de minuni. Banalități zilnice... precum gradl de întindere al unei frânghii... Prevestiri dăruite cu zgârcenie . avertismente spuse în șoaptă, prea slabe ca să le auzi limpede..

Dimineața, aparatul pentru altitudine arăta că se aflau la o mie patru sute de mile, iar scala suplimentară indica o gravitație doar de un sfert din cea normală.

Toller, intrigat de lipsa de greutate a trupului său, își testă starea sărind. Un experiment pe care-l făcu doar o dată. Se înălță mult mai mult decât intenționase și, un moment, păru că atârnă în aer, având senzația teribilă că se despărțise de navă pentru totdeauna. Nacela deschisă, cu pereții doar până la piept, făcuți din grinzi și panouri de împletitură, se dovedise a fi o construcție nepotrivită scopurilor lor Își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă o bucată de podea s-ar fi desprins când căzuse înapoi pe ea și ar fi nimerit în aerul rarefiat, albastru, la peste o mie de mile de suprafața planetei natale.

Ar fi avut nevoie de un timp îndelungat să cadă de la o asemenea distanță, deplin conștient, neavând nimic altceva de făcut decât să privească Lumea repezindu-se, flămândă, sub el.. Chiar cel mai curajos bărbat ar fi început să urle..

-. Se pare că am pierdut ceva viteză în timpul nopții, căpitane, raportă Zavotle, de la postul de pilotare. Funia de sfâșiere s-a încordat - deși nu mă pot bizui pe ce arată ea.

- Venise, oricum, momentul să folosim propulsorul. De acum până la răsturnare, arzătorul va fi utilizat doar pentru a menține balonul umflat. Unde-i Rillomyner?

- Aici, căpitane.

Mecanicul apăru dintr-un compartiment pentru pasageri.

Stătea îndoit se ținea de perete și privea în podea

- Ce-i cu tine? Ești bolnav?

- Nu, căpitane Eu .. Nu vreau să mă uit afară.

- De ce?

- Nu pot Simt că ma atrage ceva peste bord O să plutesc

- știi că-i o aiureală! îl repezi Toller, gândindu-se la momentele lui de teamă nebărbătească și înțelegându-l Povestea asta îți va afecta munca?

- Nu, căpitane. Munca mă ajută

- Bine. Verifică propulsorul principal apoi pe cele laterale și ai grijă să aibă injecție lină de cristale În faza asta nu ne putem permite nici cel mai mic șoc

Rillomyner adresă un salut spre podea și-și luă sculele. Urmă o oră în care fură scutiți de zgomotul arzătorului, pentru că o parte a aparaturii acestuia era comună și propulsorului îndreptat în jos. Fleen pregăti o gustare din ovăz fiert, cu bucăți de carne de porc sărată, văitându-se tot timpul din cauza frigului și a dificultății de a menține aprins focul din bucătărie Se mai învioră când auzi că mecanicul nu avea chef de mâncare și ca o schimbare a glumelor despre closet, îșI supuse camaradul unui bombardament cu ironii privind pericolul în care se afla acesta de a slăbi până va ajunge o umbră

Credincios meseriei sale de bază, gabierul părea neafectat de vidul absorbant ce strălucea prin crăpăturile împletiturii La sfârșitul mesei se așeză pe marginea nacelei, cu un braț pe un lonjeron de accelerare, și-și bătu joc de nefericitul Rillomyner Deși Flenn se legase cu o funie, imaginea individului cățărat p o stinghie ce avea cerul ca fundal produse un asemenea vârtej în măruntaiele lui Toller încât acesta îl suportă doar câteva minute, după care comandă gabierului să coboare.

Când mecanicul își termină treaba și se retrase să se întindă pe sacii de nisip, Toller își ocupă locul la postul de pilotare. Porni noul mod de ascensiune acționând propulsorul cu jeturi de două secunde, la intervale mari, urmărind efectul acestora asupra balonului. Fiecare împingere făcea lonjeroanele și velatura să trosnească dar anvelopa era afectată mai puțin decât în zborurile de mică altitudine. Încurajat, Toller modifică ritmul și în cele din urmă se opri la unul de doua secunde cu pauză de patru, care acționa ca un impuls continuu, fără să producă o acceleratie excesivă Un suflu scurt din arzător timp de o secundă la trei minute ținea balonul

umflat şi anvelopa întinsă, în timp ce nava îşi făcea loc prin aer

- Se comportă bine, îi spuse el lui Zavotle, care scria de zor în jurnal. Se pare că vom avea un zbor comod, o zi sau două, până vom ajunge la puntul de echilibru.

- E mai uşor şi pentru urechi, comentă Zavotle, clătinând din scăfârlia-i lunguiaţă.

Toller îşi exprimă acordul printr-un gest. Deşi propulsorul funcţiona mai des decât arzătorul, zgomotul nu mai era îndreptat spre camera de rezonanţă a balonului. Sunetul devenise mai înfundat, mai puţin deranjant, fiind absorbit iute de marele ocean de tăcere.

În timp ce nava se supunea docilă, Toller începu să creadă că presimţirile din timpul nopţii fuseseră doar un simptom al oboselii. Începuse să agreeze ideea incredibilă că, dacă totul va merge bine, după şapte, opt zile urmau să vade de aproape cealaltă planetă. Nava nu trebuia să asolizeze pe Supralume - pentru asta ar fi trebuit să sfâşie un panou, iar fără aparatura de umflare n-ar fi putut s-o ridice iar în aer. Dar puteau să rămână la câţiva yarzi de suprafaţă şi să împrăştie ultimele mistere privind condiţiile de pe planeta soră.

Miile de mile de aer ce separau cele două planete împiedicaseră astronomii să ştie altceva în afară de faptul că în zona ecuatorială se găsea un continent, ce se întindea pe toată emisfera vizibilă.Se acceptase - în parte din motive religioase -că Supralumea semăna mult cu Lumea, dar exista posibilitatea ca planeta să fie neospitalieră, din cauza unor caracteristici ale suprafeţei ce nu puteau fi distinse prin telescoape şi mai exista posibilitatea - care reprezenta un element al credinţei, pentru biserică iar pentru filosofi un motiv de litigiu - ca Supralumea să fie locuită.

Cum arătau supralumienii? Aveau oraşe? şi cum vor reacţiona văzând o flotă de nave ciudate coborând din cer?

Toller îşi întrerupse meditaţia, dându-şi seama că frigul din nacelă se intensificase serios, de câteva minute. Iar de el se apropiase Flenn, care ţinea carble-a la piept şi tremura. Figura omuleţului se albăstrise.

- Mă omoară căpitane! zise el, încercând să râânjească, precum altădată. S-a făcut subit frig.

- Ai dreptate, răspunse Toller, alarmat de ideea că traversaseră o barieră invizibilă, din atmosferă, a pericolului. Deodată îi veni o idee. Din cauză că folosiseră mult mai rar arzătorul! Reculul suflului aducea căldură!

- Mai e şi altceva, adăugă Zavotle Ne ajuta şi aerul care se scurgea depe anvelopa fierbinte.

- Fir-ar să fie! mormăi Toller. privind încruntat la dungile geometrice, vizibile prin balon. Înseamnă că trebuie să facem mai multă căldură aici Avem o mulțime de cristale. Dar vom avea probleme mai târziu.

- La coborâre, dădu din cap Zavotle. posomorât

Toller strânse din buze Se confrunta din nou cu dificultăți prevăzute de savanți EEA. Singura cale de a pierde altitudine era prin dispersarea căldurii - o metodă devenită brusc vitală pentru echipaj - iar pentru ca lucrurile să fie şi mai rele. direcția curentului de aer urma să se invberseze în timpul coborârii, ducând cantitatea şi aşa redusă de căldură în sus departe de nacelă. Exista posibilitatea de a trebui să petreacă zile în şir în condiții mai rele decât cele prezente - şi să moară.

Dilema trebuia rezolvată.

Faptul că prea multe depindeau de rezultatul zborului de încercare era un argument să meargă mai departe, chiar cu riscul de a depăşi limita imperceptibilă a locului de unde nu te mai întorci? Sau avea obligația, mai înaltă. de a fi prudent şi de a se înapoia cu bagajul de cunoştințe strâns cu greu?

- Asta-i ziua ta norocoasă. îi zise Toller lui Rillomyner, care se uita la el, cocârjat. ca de obicei, dintr-un compartiment pentru pasageri Voiai ceva care să te țină ocupat Găseşte o cale să dirijăm o parte din căldura jetului atătorului în nacelă.

Mecanicul îl privi uluit.

- Cum să fac asta, căpitane?

- Nu ştiu. E treaba ta să faci asemenea lucruri. Atârnă vreo placă sau altceva dar dă-i drumul chiar acum. M-am săturat să te văd zacând ca o gravidă!

Ochii lui Flenn sclipiră

- Aşa se vorbeşte cu pasagerii. căpitane?

- Şi tu ai petrecut prea mult timp tolănit. se întoarse Toller spre el Ai ace şi ață în trusă?

- Da, căpitane. Ace mari. ace mici.. Suficientă ață şi sfoară cât să ajungă pentru velatura unei corăbii

- Atunci goleşte sacii cu nisip şi fă nişte haine din pânza lor. şi mănuşi

- Las' pe mine, căpitane! Vor fi pe măsură. ca pentru nişte regi!

Încântat să aibă ceva de făcut, Flenn vârî animalul în sân, se duse la cufărul lui și începu să scotocească prin compartimente, fluierând.

Tolle îl urmări un moment apoi se întoarse spre Zavotle care-și sufla în mâini

- Te-ai mai gândit cum o să-ți faci nevoile în imponderabilitate?

- De ce mă întrebi, căpitane?

- [illegible] știu dacă or să iasă din tine aburi sau zăpadă.

Cu puțin înainte de micanoapte a cărui durată a [illegible] de 2600 mile și o gravitație de valoare zero.

[illegible] energie [illegible] cățea [illegible] [illegible] [illegible]

- E timpul să întocmim raportul medical, îi zise el lui Zavotle, facându-i semn să noteze. Cum vă simțiți?

- Ca şi cum m-aş prăbuşi, căpitane, răspunse Rillomyner, ținându-se de scaun. Mi-e greață.

- Cum să cazi, dacă n-ai greutate? întrebă liniştitor Toller, ignorând golul mişcător din propriul stomac. Trebuie să te obişnuieşti. Dar tu, Flenn?

- În regulă, căpitane. Înălțimea nu mă sperie, afirmă gabierul, mângâind animalul cu dungi verzi, cuibărit la pieptul lui, cu capul scos printr-o gaură a veşmântului suplimentar. La fel şi Tinny Ne încălzim unul pe celălalt.

- Presupun că şi eu mă aflu într-o stare rezonabilă, ținând seama de împrejurări, spuse Zavotle, scriind greoi în jurnal cu mâna înmănuşată, apoi se uită cu reproş la Toller. Să scriu că te simți bine, căpitane? Că ai o sănătate grozavă?

- Da, şi tot sarcasmul din lume nu mă va face să-mi schimb decizia. Vom răsturna nava imediat după micanoapte.

Toller ştia că Zavotle nu-şi schimbase părerea - pe care şi-o exprimase mai devreme - că ar trebui să amâne răsturnarea balonului cu o zi după trecerea de punctul de gravitație zero Motiva că, făcând astfel, vor trece prin regiunea cu frig maxim mai iute şi vor fi protejați de îngheț de căldura provenită din balon. Toller recunoştea oarecari merite ideii, dar nu şi-ar fi ştirbit autoritatea aplicând-o.

Îndată ce veți trece de punctul median, Supralumea va începe să vă atragă spre ea, îl învățase Lain. *Impulsul va fi foarte lin la început, dar va creşte foarte iute. Dacă vei mări impulsul cu jeturile propulsoarelor, vei depăşi curând viteza prevăzută pentru navă - iar asta nu trebuie să se întâmple!*

Zavotle îl combătuse susținând că savanții EEA nu anticipaseră frigul ucigător, nici faptul că aerul rarefiat de la mijlocul drumului exercita mai puțină forță asupra anvelopei, acest lucru mărind viteza sigură. Toller se încăpățânase În calitate de căpitan al navei avea puteri discreționare, dar nu atât cât să încalce directivele de bază ale EEA.

Nu recunoştea că hotărârea lui fusese întărită de refuzul instinctiv de a zbura cu susul în jos. Deşi în timpul antrenamentelor fusese sceptic în privința imponderabilității, înțelesese foarte bine că, îndată ce nava va depăşi punctul median, va pătrunde în domeniul de gravitație al Supralumii. Într-un sens, călătoria se termina pentru

că - sub forma unui act al voinței umane, transpus în acțiune - destinul navei și al echipajului nu mai era afectat de planeta natală. Deveneau făpturi din afară, redefinite ca străini, în termenii fizicii cereşti.

Toller considerase că amânarea răsturnarii până după micanoapte îi va permite să-şi lămurească toate îndoielile. În timpul ascensiunii, Supralumea, deşi ascunsă vederii de balon, îşi mărise constant dimensiunea aparentă, iar micanoapte se lungise corespunzător. Cea care se apropia urma să dureze mai mult de trei ore, iar după trecerea ei balonul va începe să cadă către planeta soră. Toller găsea că schimbarea progresivă a modelului nopții şi zilei reprezenta un memento puternic al măreției călătoriei pe care o făceau. Pentru intelectul unui adult nu însemna o surpriză, dar copilul din el se minuna, era uluit de cele ce se întâmplau. Noaptea se scurta, micanoapte se lungea, curând ordinea naurală a lucrurilor se va răsturna. Noaptea Lumii se va ghemui, pentru a deveni micanoapte a Supralumii...

În timp ce aşteptau sosirea întunericului, Toller şi ceilalți investigau miracolul imponderabilității. Exista o fascinație deosebită în a suspenda mici obiecte în aer şi a le urmări cum stau locului, în ciuda a tot ce te învățase viața până când următorul impuls al propulsorului le făcea să cadă.

Ca şi cum propulsorul ar reinstaura, într-un fel, o parte a greutății lor naturale, spunea notița lui Zavotle din jurnal, *dar, bineînțeles, acesta-i un mod amuzant de a privi un fenomen. Adevărata explicație constă în faptul că sunt fixate, invizibil, în locul lor, iar impulsul propulsorului împinge nava spre ele.*

Micanoapte apăru mai brusc ca niciodată, înfăşurând nacela în bezna străbătută de briliante şi foc, iar pe durata ei conversația celor patru se reduse la acorduri în şoaptă, recreând starea de spirit a primei comuniuni a zborului de la lumina stelelor. Discuțiile mergeau de la viața în baza EEA la speculații despre lucrurile ciudate pe care le puteau găsi pe Supralume, încercau chiar să imagineze un zbor spre Îndepărtatalume, care se vedea spre vest, atârnând va un felinar verde. Nimeni nu era dispus, remarcă Toller, să vorbească despre faptul că stăteau suspendați între două planete, într-o cutie fragilă, deschisă deasupra, cu mii de mile de vid dincolo de margini.

Mai observă că echipajl încetase, pentru moment, să i se adreseze cu titlul de căpitan, iar asta nu-i displăcu. ştia că nu

însemna o nerecunoaştere a autorităţii sale - doar o acceptare inconştientă a faptului că patru oameni obişnuiţi se aventuraseră în extraordinar, în zona bizarului, iar nevoia lor muţuală de ceilalţi era egală..

O sclipire în culorile curcubeului aduse universul cotidian înapoi în existenţă.

- Aţi amintit de coniac, căpitane? întrebă Rillomyner. Mi-a trecut prin minte că oarecare căldură internă poate să-mi întărească stomacul afurisit. Proprietăţile medicale ale băuturii sunt binecunoscute...

- Vom bea coniacul la următoarea masă, răspunse Toller, clipind şi privind în jur, restabilind legătura cu realitatea După ce răsturnăm nava.

Mai devreme fusese încântat să descopere că instabilitatea astronavei, care fusese prezisă că va avea loc în zona de imponderabilitate şi în apropierea acesteia, fusese uşor de stăpânit cu ajutorul propulsoarelor laterale. Jeturi ocazionale, de câte o jumătate de secundă, ajunseseră pentru a păstra marginea nacelei în poziţia dorită faţă de stelele importante. Dar acum nava - sau universul - trebuia să stea în cap. Pompă în rezervorul pneumatic, până obţinu presiunea maximă, înainte de a alimenta cu cristale pulsorul dinspre est, timp detrei secunde. Sunetul din orificiul minuscul fu devorat de infinitate.

Pentru moment, se părea că efortul minuscul va rămâne fără efect asupra masei navei, apoi - pentru prima oară de la începutul ascensiunii - discul imens al Supralumii se văzu complet, dincolo de curbura balonului.

În acelaşi timp, Lumea se ridică peste marginea nacelei din partea opusă şi, întrucât rezistenţa aerului fusese mai puternică decât impulsul propulsorului, nava se opri într-o poziţie care oferea echipajului imaginea celor două planete

Dacă întorcea capul într-o parte, Toller putea să vadă Supralumea, aflată în mare parte în întuneric. pentru că se afla aproape de soare. În cealaltă direcţie se zărea convexitatea uluitoare a planetei natale, serenă şi eternă, scăldată de soare cu excepţia marginei dinspre est, unde o porţiune subţire, curbă, rămăsese încă în micanoapte. Urmări, fascinat, cum umbra Supraumii se desprinde de Lume, simţindu-se ca şi cum el ar fi fost în punctul de sprijin al unei pârghii făcută din lumină, o maşinărie intangibilă care avea puterea să mute planeta din loc.

- Te rog, căpitane, strigă răguşit Rillomyner, împinge nava spre dreapta!

- Nu ne ameninţă nici un pericol.

Toller aprinse iar propulsorul lateral,iar Lumea alunecă maiestuos în sus, ascunzându-se sub balon, iar Supralumea coborî sub marginea nacelei. Velatura trosni de mai multe ori, atunci când Toller folosi propulsorul lateral pentru a echilibra nava, în noua poziţie. Manevra fusese executată iute şi fără accidente - forţele naturale care acţionaseră asupra navei făcuseră cea mai mare parte a trebii.

- Notează! îi spuse el lui zavotle. Rezolvat cu succes situaţia de la punctul median. Nu prevăd obstacole majore în coborârea spre Supralume.

Zavotle îşi desprinse tocul din agrafa care-l ţinea locului.

- Vom îngheţa, căpitane...

- Ăsta nu-i un obstacol major. Dacă va fi necesar, vom arde cristale verzi şi purpurii aici, pe punte, îi replică Toller, care se simţea subit vesel şi optimist, după care îl întrebă pe Flenn: Cum te simţi? Cum se potriveşte înclinaţia ta pentru înălţimi cu circumstanţele actuale?

- Dacă doriţi de mâncare, căpitane, rânji gabierul, sunt omul dumneavoastră. Jur că pe curul meu s-a întins o pânză de păianjen!

- În cazul ăsta, vezi ce ne poţi pregăti.

Toller ştia că ordinul va fi primit cu bucurie deosebită, pentru că echipajul optase ca timp de o zi să renunţe la hrană şi băutură, pentru a diminua murdăria şi neplăcerea de a folosi toaleta în imponderabilitate.

Îl privi cu îngăduinţă pe Flenn cum împinge carble-ul în sanctuarul cald al hainelor şi se dezleagă de scaun. Omuleţul se străduia vizibil să respire, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, dar mărgelele negre ale ochilor lui străluceau de bucurie. Apăru imediat şi-i înmână lui Toller singura sticluţă cu coniac care fusese inclusă în rezervele navei, apoi trecu o perioadă îndelungată de timp, în care fu auzit zăngănind echipamentul de bucătărie, văitându-se şi înjurând. Toller trase o înghiţitură şi-i trecu sticla lui Zavotle Apoi îşi dădu seama că Flenn încerca să pregătească o cină caldă.

- Nu-i nevoie să încălzeşti mâncarea! strigă el. Ne ajunge nişte pastramă cu pâine!

- În regulă, căpitane se auzi răspunsul gâfâit. Mangalul s-a aprins.. e doar problemă. să-i fac vânt puternic. O să vă servesc.

un adevărat banchet. Un om are nevoie... *Ce naiba!*

O dată cu ultimul cuvânt se auzi un zgomot. Toller se întoarse spre bucătărie exact la timp ca să vadă o bucată aprinsă de lemn-de-foc ridicându-se vertical deasupra peretelui. Bățul, răsucindu-se încet, înconjurat de o flacără de-un galben deschis, se lovi de un panou din partea de jos a balonului. Tocmai când părea că va ricoşa, fără să facă vreo pagubă, spre albastrul cerului, fu prins de un curent de aer care-l purtă către spațiul strâmt dintre un lonjeron de accelerare şi anvelopă şi rămase între ele, încă arzând.

- E al meu! strigă Flenn. L-am prins!

Apăru pe peretele nacelei, la colț, îşi dezlegă funia şi se duse repede spre lonjeron, folosindu-şi doar mâinile, într-o cățărare ciudată în imponderabilitate. Inima şi mintea lui Toller îngheță când văzu fum cafeniu ieşind din pânza lăcuită a balonului Flenn prinse stinghia aprinsă şi o stinse cu mâna înmănuşată, după care o aruncă Brusc, se desprinse de navă, răsucindu-se prin aer Plutea încet, întinzând zadarnic mâinile spre lonjeron.

Conştiința lui Toller era împărțită între cele două focare de teroare. Frica să nu piară el însuşi îi îndrepta privirea spre petecul fumegând de pânză, până văzu că flacăra se stinse de la sine, dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama de faptul îngrozitor că vidul strălucitor dintre Flenn şi balon se mărea.

Impulsul inițial al lui Flenn nu fusese puternic, dar se dusese vreo treizeci de yarzi înainte ca rezistența aerului să-l oprească. Atârna în vidul albastru, strălucind în lumina soarelui - care nu ajungea la nacelă din cauza balonului - abia semănând a ființă umană din cauza zdrențelor din pânză de sac cu care era îmbrăcat.

Toller se duse la marginea nacelei, îşi duse mâinile pâlnie la gură şi răcni:

- Flenn! Eşti în regulă?

- Nu-ți face griji căpitane! răspunse gabierul, făcând semn cu mâna, iar vocea - incredibil! - îi suna aproape veselă. Văd foarte bine anvelopa de aici. Există o zonă roasă în jurul funiilor, dar pânza nu-i găurită.

- O să te aducem înapoi! strigă Toller, apoi le spuse lui Zavotle şi Rillomyner Nu-i departe. Să-i aruncăm o funie.

Mecanicul se ghemuise pe scaun.

- Nu pot, căpitane, şopti el. Nu pot să mă uit afară.

- Ai să te uiți şi ai să lucrezi, îl asigură cu asprime Toller

- Te ajut eu, se oferi Zavotle, părăsind scaunul.

Deschise lada gabierului şi scoase mai multe funii încolăcite Toller nerăbdător săefectueze salvare, apucă o funie, îi legă un capăt de nacelă şi aruncă spre Flenn. Dar piciorul îi alunecă pe punte, iar ceea ce se dorise a fi o aruncare puternică se dovedi a fi slabă şi greşită. Frânghia se descolăci doar în parte şi rămase ţeapănă, nefolositoare, păstrându-şi ondulaţiile.

Toller o trase înapoi şi, în timp ce o încolăcea, Zavotle o aruncă pe a sa, cu aceiaşi lipsă de succes. Rillomyner, care gemea slab la fiecare răsuflare, îndreptă spre exterior o funie mai subţire, din fire de sticlă. Se întinse în direcţia coirectă, dar era prea scurtă.

- Nu eşti bun de nimic! îl ocărî Flenn, care nu părea impresionat de miile de mile de vid ce se întindeau sub el Bunică-ta s-ar fi descurcat mai bine, Rillo!

Toller îşi scoase mănuşile şi încercă din nou, dar, deşi se sprijinise de perete, funia, înţepenită de frig, nu se desfăşură cum trebuia. În timp ce-o trăgea înapoi observă un fapt îngrijorător. La început Flenn fusese mult mai sus, în raport cu nava, la acelaşi nivel cu capătul de sus al lonjeronului de accelerare, dar acum se afla abia deasupra marginei nacelei.

După un moment de gândire, Toller îşi dădu seama că gabierul cădea, şi nava cădea, dar cât timp exista căldură în interiorul balonului, păstra un oarecare grad de flotabilitate şi cădea mai lent decât un obiect solid. În apropierea punctului median, vitezele relative erau neglijabile, dar Flenn fusese prins în ghearele gravitaţiei Supralumii şi începuse plonjonul cel lung către suprafaţa planetei.

- Ai observat ce se petrece? îl întrebă pe Zavotle, în şoaptă. Nu prea mai avem timp...

Copilotul înţelese situaţia.

- Nu putem folosi propulsoarele laterale?

- Am reuşi doar să nerotim.

- O problemă serioasă.. Mai întâi pagubele aduse balonului, apoi gabierul într-o situaţie că nu le poate repara.

- Mă îndoiesc că Flenn a făcut chestia asta intenţionat, mormăi Toller apoi se întoarse spre Rillomyner. Tunul! Găseşte o greutate care să se potrivească în tun! Poate reuşim să lansăm o funie!

În acel moment Flenn, care rămăsese liniştit, păru să-şi dea seama de schimbarea treptată a poziţiei sale relative faţă de navă şi trase concluziile potrivite. Începu să se zbată şi să agite, făcând

mişcări exagerate de înot, care, în alte circumstanţe, ar fi părut comice. Descoperind că acestea nu aveau nici un efect pozitiv, rămase din nou liniştit, cu excepţia unei mişcări involuntare a mâinii, când a doua încercare a lui Zavotle de a-i arunca o funie eşuă.

- M-am speriat, căpitane!

Deşi Flenn striga, vocea lui părea slabă, energia ei scurgându-se în imensitatea înconjurătoare.

- Să mă duceţi acasă...

- Te tragem înăuntru. Avem...

Toller nu termină fraza. Intenţionase să-l asigure pe Flenn că aveau destul timp, dar vocea îi sunase lipsită de convingere. Nu numai că gabierul cădea mai repede decât nacela, dar - în conformitate cu legile inamovibile ale fizicii - căpăta viteză. Acceleraţia era aproape imperceptibilă, dar efectele acţionau cumulativ. Cumulativ şi ucigător...

Rillomyner atinse braţul lui Toller

- Nu se potriveşte nimic în tun, căpitane, dar am înădit două bucăţi de fir de sticlă şi le-am legat de ăsta, zise el, arătându-i un ciocan cu cap greu, din brakka. Cred că o să ajungă la el.

- Bravo! îl lăudă Toller, apreciind felul în care mecanicul îşi depăşise acrofobia într-un moment de necesitate.

Se dădu la o parte, lăsându-l pe Rillomyner să arunce. Acesta legă capătul liber al firului de traversă, aprecie distanţa şi zvârli ciocanul în spaţiu.

Toller văzu imediat că omul greşise, ochind în sus, compensând o atracţie gravitaţională care nu exista. Ciocanul întinse frânghia şi se opri în aer, doar la câţiva yarzi deasupra lui Flenn, care îşi agită inutil braţele, încercând să ajungă la el. Rillomyner legănă [illegible] a o coboare, dar reuşi doar s-o tragă puţin spre navă.

[illegible] Trage-l apoi şi aruncă-i rândul viitor, drept în el!

[illegible] sentimentul crescând de panică şi disperare [illegible] sub nivelul nacelei, iar ciocanul nu-l mai putea atinge. Între distanţa se mărea, iar unghiul devenea nepotrivit pentru aruncare. Flenn avea nevoie disperată de un mijloc care să reducă distanţa dintre el şi despărţirea de nacelă, iar asta era imposibil, dacă... dacă

O voce familiară vorbi în mintea lui Toller. *Acţiune şi reacţie*, spunea Lain. *Acesta-i principiul universal...*

- Flenn, poți să te apropii! răcni Toller. Folosește animalul! Aruncă-l în direcția opusă navei, cât de tare poți! Vei aluneca spre noi!

Urmă o pauză, după care gabierul răspunse:

- Nu pot să fac asta, căpitane.

- E un ordin! se răți Toller. Aruncă animalul! *Acum*! Nu mai avem timp!

Urmă altă pauză, după care Flenn scotoci în haină, la piept. Razele soarelui luciră pe trupul lui, când scoase de la sân animalul tărcat cu verde.

Toller înjură; enervat.

- Grăbește-te! *Grăbește-te!* Te pierdem!

- M-ați pierdut, căpitane, răspunse Flenn, resemnat. Vreau s-o duceți pe Tinny acasă.

După o răsucire bruscă a brațului, se duse răsucindu-se în spate, în timp ce carble-ul plutea spre navă. Venea prea jos, iar Toller văzu, năuc, cum animalul terifiat, miorlăind, cu labele întinse, trecu pe sub nacelă, cu ochii galbeni privind drept în ai lui. Flenn parcurse o distanță scurtă, înainte să se oprească, întinzând brațele și picioarele. Rămase ca prăbușit, plutind cu fața în jos pe un ocean invizibil, uitându-se spre Supralumea - aflată la mii de mile mai jos - care-l prinsese în brațele ei gravitaționale.

- Pitic stupid! se smiorcăi Rillomyner, aruncând iar ciocanul spre Flenn.

Scula se opri, abia vizibilă, la oarecare distanță de țintă. Flenn, cu trupul și membrele rigide, continua să se prăbușească, cu viteză sporită.

- Va cădea o zi, șopti Zavotle. Când mă gândesc...o zi întreagă...să cazi Ma întreb dacă va fi în viață când va atinge solul.

- Am alte lucruri la care să mă gândesc. zise Toller cu asprime, plecand de lângă marginea nacelei, incapabil să-l urmărească pe gabier cum se îndepărtează.

Instrucțiunile îi cereau să întrerupă zborul dacă pierdea un membru al echipajului sau dacă nava avea stricăciuni serioase Nimeni nu prevăzuse că ambele situații puteau apare ca urmare a unui incident banal din bucătărie, dar nu se simțera mai puțin responsabil - și rămânea de văzut dacă și conducătorii EEA îl vor considera responsabil.

- Să punem în funcțiune propulsorul, îi spuse el lui Rillomyner. Ne întoarcem

PARTEA A TREIA

Regiunea ciudățeniilor

Capitolul 16

Peştera se afla pe coasta unei culmi într-o zonă de grohotişuri, în care albiile de torente, pietrele colţuroase şi tufişurile ţepoase făceau drumul dificil şi pentru oameni, şi pentru animale.

Lain Maraquine fusese încântat să lase corn-albastrul să-şi aleagă singur calea în jurul diferitelor obstacole, înghiontindu-l din când în când, pentru a-l îndruma către steagul portocaliu care marca intrarea în peşteră. Cei patru soldaţi călare din garda sa personală - obligatorie pentru orice funcţionar important al EEA - îl urmau la scurtă distanţă, murmurul conversaţiei lor amestecându-se cu

bâzâitul puternic al insectelor. Mica noapte se terminase de curând, iar soarele ardeau pământul, îmbrăcând orizontul în păturI tremurătoare, colorate în purpuriu, alcătuite din aer fierbinte.

Lain se simţea neobişnuit de relaxat, bucurându-se de posibilitatea de a părăsi baza astronavelor şi de a se gândi la lucruri care n-aveau de-a face cu crize mondiale şi călătoriile interplanetare. Întoarcerea prematură a lui Toller, în urmă cu zece zile, avusese ca efect implicarea lui Lain într-un şir chinuitor de întruniri, consultaţii şi studii prelungite ale noilor date ştiinţifice obţinute. O parte din conducerea EEA dorea să efectueze un al doilea zbor de încercare, cu debarcare pe Supralume şi întocmire de hărţi ale continentului central. În circumstanţe normale, Lain ar fi fost de acord, dar situaţia din Kolcorron, care se deteriora rapid, impunea altfel de măsuri...

Sarcina de a produce o mie de nave fusese realizată, chiar depăşită, datorită asprimii cu care acţionaseră Leddravohr şi Chakkell.

Cincizeci de nave fuseseră rezervate pentru transportul familiei regale şi a aristocraţilor - în grupuri mici, pe familii, în condiţii de lux în comparaţie cu ceilalţi. Dar nu toată nobilimea decisese să ia parte la migraţie. Alte două sute de nave fuseseră destinate transportului, pentru cărat hrană, vite, seminţe, arme, maşinării şi materiale deosebit de importante. Altă sută, pentru personalul militar. Mai rămâneau şase sute cincizeci de nave care, cu un echipaj redus la două persoane, aveau capacitatea de a duce pe Supralume circa douăsprezece mii de oameni obişnuiţi.

Într-o fază de început a măreţei isprăvi, regele Prad

decretase că emigrația se va face pe bază de voluntariat. numărul bărbaților fiind egal cu al femeilor, iar locurile disponibile vor fi repartizate, cu prioritate, celor care cunoșteau o profesiune folositoare.

Mult timp, cetățenii căpoși refuzaseră să ia în serios propunerea, considerând-o o diversiune, o nebunie regească de care se râdea prin cârciumi. Puținii care se înscriseseră fuseseră ironizați și se părea că flota de astronave va fi umplută doar sub amenințarea armelor.

Prad preferase să aștepte, știind dinainte că forțe mai puternice decât cele pe care le putea manevra el se puseseră în mișcare. Molima ptertha, foametea și prăbușirea abruptă a ordinei sociale își săvârșiseră opera de convingere și, în ciuda condamnării de către biserică, registrele cu voluntari începură să se completeze. Dar atât de mare era conservatorismul kolcorronianilor, iar soluția problemei lor atât de radicală, încât trebuia învinsă o animită reținere, un sentiment profund că orice pericol și degradare de pe Lume erau preferabile unei morți aproape inevitabilă și teribil de nenaturală în afundurile străine, albastre, ale cerului.

Apoi se aflase că o navă EEA parcursese mai mult de jumătate din drumul către Supralume și se întorsese intactă.

În câteva ore toate locurile libere fuseseră repartizate, iar cei care aveau actele necesare deveniră obiect al invidiei și resentimentului. O răsturnare a opiniei publice, iute și irațională, iar cei care respinseseră ideea zborului spre planeta soră începură să se considere victime ale descriminării.

Chiar și majoritatea populației, prea apatică pentru a se sinchisi de căile rezolvării marii probleme a istoriei, fusese impresionată de poveștile despre căruțele pline cu proviziile strânse cu greu, care dispăreau pe porțile Cartierului General al Flotei...

În această atmosferă, Lain afirmase că zborul de încercare își atinsese obiectivele majore, reușind să facă răsturnarea și să treacă de punctul median. Coborârea pe suprafața Supralumii însemna o acțiune pasivă, previzibilă. Iar schițele continentului central, făcute de Zavotle cu ajutorul binoclului, erau suficient de bune pentru a arăta că lipseau munții abrupți sau alte caracteristici ale solului care ar fi îngreunat asolizarea.

Chiar și pierderea unui membru al echipajului avusese loc în asemenea condiții, încât se dovedise o lecție privind nerecondabilitatea gătitului în imponderabilitate. Comandantul navei

trebuia felicitat pentru felul în care condusese o misiune unică prin dificultatea ei, concluzionase Lain. şi adăugase că migraţia trebuia să înceapă în viitorul foarte apropiat.

Argumentele lui fuseseră acceptate.

Prima escadră, de patruzeci de nave, majoritatea transportând soldaţi şi constructori, fusese planificată să plece în ziua a optzecea a anului 2630.

Adică peste şase zile. şi, în timp ce animalul lui Lain îşi cróia drum pe pantă, spre peşteră, filosoful îşi dădu seama că se simţea ciudat de neaţâţat de perspectiva de a zbura pe Supralume. Dacă totul mergea conform planului, el şi Gesalla urmau să se îmbarce pe o navă din a zecea escadră, care - ţinând seama de întârzierile provocate de vreme şi de ptertha - trebuia să părăsească planeta natală abia peste douăzeci de zile De ce se simţea atât de puţin impresionat de iminenţa a ceea ce urma să fie cea mai mare aventură din viaţa lui, cea mai importantă cucerire ştiinţifică pe care o putea concepe şi cea mai îndrăzneaţă faptă din întreaga istorie a omenirii?

Era prea fricos pentru a îndrăzni să se gândească la eveniment? Sau pentru că distanţarea crescândă de Gesalla - nerecunoscută, dar prezentă în conştiinţa lui - îi uscase o rădăcină spirituală, făcându-l sterp emoţional? Sau era doar vorba de lipsă de imaginaţie din partea cuiva care se mândrea cu calităţile superioare ale minţii lui?

Torentul de îndoieli şi întrebări continua, în timp ce corn-albastrul ajunse pe un prag de stâncă, iar Lain văzu, la mică distanţă în faţă, intrarea în peşteră. Recunoscător că poate amâna problemele proprii, descălecă şi aşteptă să-l ajungă soldaţii din urmă. Figurile celor patru şuroiau de transpiraţie, sub coifurile din piele. Oamenii erau vizibil uimiţi că fuseseră aduşi într-un loc atât de pustiu.

- Mă veţi aştepta aici, îi spuse Lain sergentului mătăhălos. Unde veţi instala postul de observare?

Omul duse mâna la frunte, să-şi apere ochii de razele aproape verticale ale soarelui ce trecea pe lângă discul pictat cu foc al Supralumii.

- În vârful culmii, domnule. De acolo pot vedea cinci sau şase alte posturi de observare

- Bine. Voi intra în peşteră şi nu vreau să fiu deranjat. Strigaţi-mă doar dacă apar ptertha.

- Da, domnule.

În timp ce sergentul descăleca şi repartiza oamenii. Lain deschise coşul legat de şa şi scoase patru felinare cu ulei. Aprinse fitilele cu o lentilă, luă lampaşee de mânerele din sfoară de sticlă şi le duse în grotă. Intrarea era joasă şi îngustă, ca o uşă. Pentru moment, aerul păru mai cald decât afară, apoi pătrunse într-o regiune răcoroasă, unde pereţii se îndepărtau, formând o cameră spaţioasă. Aşează felinarele pe podeaua murdară şi aşteptă ca ochii să i se adapteze la lumina slabă.

Peştera fusese descoperită la începutul anului, de către un supraveghetor care cercetase culmea, ca loc posibil pentru instalarea unui post de observare. Poate doar din entuziasm, poate din dorinţa de a gusta celebra ospitalitate a seniorului Glo, omul se dusese pe Muntele Verde şi făcuse o descriere a conţinutului uluitor al peşterii. Raportul ajunsese, curând după aceea, în mâna lui Lain. Acesta decisese să vadă descoperirea de îndată ce va avea timp disponibil. Acum, înconjurat de şirul de imagini înşirate, înţelese că sosirea sa în locul acela întunecat era simbolică. Se întorsese către trecutul Lumii, se îndepărtase de viitorul de pe Supralume, mărturisind că nu voia să participe la zborul de migrare şi le ceea ce urma după ei...

Picturile de pe pereţii peşterii deveniră vizibile.

Nu exista o ordine a scenelor reprezentate. Se părea că suprafeţele mai întinse şi mai netede fuseseră folosite mai întâi, apoi generaţiile succesive de artişti umpluseră spaţiile intermediare cu scene fragmentate, bizuindu-se pe ingenuozitatea lor pentru a incorpora ieşituri, găuri şi crăpături în modelul desenului.

Rezultatul fusese un montaj labirintian, în care ochiul era silit să rătăcească fără încetare de la vânători pe jumătate dezbrăcaţi la grupuri de familie, apoi la arbori brakka stilizaţi, la animale bizare sau familiare, scene erotice, demoni, oale de gătit, flori, schelete omeneşti, arme, sugări, desene geometrice abstracte, peşti, şerpi, artefacte necunoscute şi simboluri de neînţeles. În unele cazuri, liniile principale fuseseră săpate în stâncă şi umplute cu pigment, făcând ca imaginea să avanseze spre vedere cu o putere de nestăpânit. Altele constau dintr-o ambiguitate spaţială, prin care o formă umană sau animală era definită doar prin schimbarea intensităţii unei pete de culoare. În cea mai mare parte, culorile rămâseseră vii acolo unde trebuiau să fie vii şi şterse acolo unde artistul preferase să fie subtil, dar, în unele locuri, timpul contribuise

la complexitatea vizuală cu dungi de mucegai sau grupuri de ciuperci.

Lain fu copleşit, ca niciodată înainte, de simţul duratei.

Teza de bază a religiei kolcorroniane era că Lumea şi Supralumea existaseră întotdeauna, foarte asemănătoare celor din vremurile moderne, constituind doi poli pentru alternarea continuă a spiritelor umane lipsite de trup. Cu patru secole în urmă se dusese un război pentru înlăturarea ereziei bithiane, care proclama că o persoană va fi răsplătită, pentru viaţa virtuoasă de pe o planetă, prin reîncarnarea într-o situaţie mai înaltă pe planeta soră. Principala obiecţie a bisericii fusese împotriva ideii de progres, de schimbare, care intra în conflict cu învăţătura sa esenţială, ce susţinea că ordinea prezentă este imuabilă şi eternă. Lain găsea că-i uşor să crezi că macrocosmosul a fost întotdeauna aşa cum este, dar în stadiile iniţiale ale istoriei umane existau dovezi de schimbare şi, înaintând în trecut, se putea ajunge la... *asta*!

Nu avea cum să estimeze vârsta peşterii pictate, dar instinctul îl făcea să gândească în milenii, nu în secole. Aici se aflau dovezi că omul trăise cândva într-un mediu foarte diferit, că gândise altfel, că împărţise planeta cu animale care nu mai existau de mult. Trăia o izbucnire de stimulare intelectuală complexă şi de regret dându-şi seama că aici, în interiorul cavităţii din stâncă, exista material de muncă pentru o viaţă. Ar fi putut să completeze abstractitatea matematicii cu studiul celor de-un neam cu el, un lucru care i se părea infinit mai natural şi mai fructuos decât zborul pe o altă planetă.

Aş putea să fac asta?

Gândul, doar pe jumătate serios, părea a intensifica răceala peşterii, iar Lain se trezi că-i pe cale să tremure. şi se mai trezi - aşa cum i se întâmplase de mai multe ori în ultimul timp - că încearcă să analizeze atitudinea sa faţă de zborul spre Supralume.

Era un lucru logic - acţiunea, asumată la rece, a unui filosof - sau simţea că-i datorează asta Gesallei şi copiilor pe care dorea să-i aibă, oferindu-le un alt viitor? Până începuse să-şi examineze propriile motivaţii, totul i se păruse limpede - ori zboară pe Supralume şi se alătură viitorului, ori rămâne pe Lume şi moare împreună cu trecutul.

Dar majoritatea populaţiei nu luase o asemenea decizie. Oamenii urmaseră cursul omenesc al lucrurilor, refuzând să zacă şi să aştepte să moară, ignorând ideea defetistă că ptertha cele oarbe

şi fără minte ar putea triumfa asupra umanităţii. Căci zborul de migrare nu putea avea loc fără cooperarea celor care rămâneau pe loc - echipele de umflare, oamenii din posturile de observare, militarii care urmau să păzească statul major şi să menţină ordinea după ce regele şi anturajul său vor pleca.

Viaţa umană nu va înceta peste noapte pe Lume, îşi dădu seama Lain. Vor urma ani, decenii, de lupte şi retrageri, iar procesul ar putea produce un nucleu de indivizi greu de ucis, puţini la număr, ce vor trăi ascunşi, în condiţii de privaţiuni inimaginabile. Lain nu dorea să participe la acest scenariu amarnic, dar important era că-şi găsise un loc în el, că, dacă ar fi avut suficientă voinţă, ar fi putut să-şi trăiască viaţa pe petecul de sol ce-i revenea pe planeta lui natală, unde existenţa avea importanţă şi înţeles.

Dar ce se va întâmpla cu Gesalla?

Era prea loială, ca să plece fără el. Caracterul său avea o asemenea structură, încât faptul că se îndepărtaseră mental o făcea să se apropie mai mult de el trupeşte, supunându-se jurământului căsătoriei. Se îndoia că ar recunoaşte, chiar faţă de ea însăşi, că era...

Ochii lui Lain, privind în grabă panorama din vechime, se aţintiră asupra imaginii unui copilaş ce se juca. O vinietă, la intersecţia triunghiulară a trei scena mai mari, care arăta un băiat absorbit de ceea ce părea a fi o păpuşă, pe care o ţinea într-o mână. Avea celalalt braţ întins într-o parte, ca şi cum ar fi mângâiat, fără grijă, un animal domestic familiar. Chiar sub mână se afla un cerc fără trăsături. Cercul n-avea culoare şi putea reprezenta multe lucruri - o minge mare, un balon, o Supralume prost plasată - dar Lain era tentat, într-un mod ciudat, să vadă în el o ptertha.

Luă un felinar şi se apropie de pictură. Lumina mai puternică îi confirmă că rotocolul nu conţinuse niciodată vreun pigment, lucru bizar, dacă ţinea seama de faptul că artiştii morţi cu mult timp în urmă dovediseră multă scrupulozitate şi subtilitate în redarea altor subiecte, mai puţin semnificative. Asta însemna că interpretarea sa fusese greşită, mai eles că băiatul arăta relaxat, nu înspăimântat de ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv de teroare.

Speculaţiile lui Lain fură întrerupte de sunetul produs de cineva care intra în peşteră. Se încruntă, enervat, ridică felinarul şi făcu involuntar un pas înapoi, văzând că noul venit era Leddravohr Zâmbetul prinţului luă fiinţă pentru o clipă, când Leddravohr ieşi din trecerea îngustă, zgâriind peretele cu sabia, şi privi în peşteră

- Bună dupăziua, prinţe, spuse Lain, descoperind, dezamăgit, că începuse să tremure.

Multele întâlniri cu Leddravohr, în timp ce lucra pentru EEA, îl învăţaseră să se stăpânească atunci când erau şi alţii de faţă, precum şi în încăperea aglomerată a biroului, dar aici, în spaţiul închis al peşterii, Leddravohr era uriaş, inuman de puternic şi de înspăimântător. Arăta atât de deosebit de Lain, ca minte şi înfăţişare, încât părea coborât dintr-o scenă primitivă din semiîntunericul din jur.

Leddravohr privi în treacăt întreaga peşteră, înainte de a vorbi.

- Mi s-a spus că aici se află ceva remarcabil, Maraquine. Am fost greşit informat?

- Nu cred, prinţe, răspunse Lain, sperând că-i în stare să-şi ascundă tremurul vocii.

- Nu crezi? Atunci ce-i lucrul pe care mintea ta deosebită îl apreciază şi a mea nu?

Lain se gândi la un răspuns care să nu conţină insulta pe care dorea să i-o atribuie Leddravohr.

- N-am avut timp să studiez picturile, prinţe, dar am remarcat că sunt foarte vechi.

- Cât de vechi?

- Poate de trei sau patru mii de ani.

Leddravohr fornăi, amuzat.

- Aiurea! Zici că mâzgălelile astea sunt mai vechi decât Ro-Atabri?

- Aceasta-i părerea mea, prinţe.

- Greşeşti. Culorile sunt prea proapete. Locul ăsta-i o ascunzătoare din timpul unui război civil. Nişte insurgenţi s-au ascuns aici şi...

Leddravohr se opri să privească mai atent o schiţă care reprezenta doi oameni într-o poziţie sexuală contorsionată.

- Vezi ce-au făcut ca să piardă timpul, Maraquine? Te intrigă?

- Nu, prinţe.

- Te enervezi vreodată, Maraquine?

- Încerc să nu mă enervez, prinţe.

Leddravohr fornăi iar, se plimbă prin peşteră, apoi se întoarse lângă Lain.

- Gata, încetează cu tremuratul, n-o să mă ating de tine. Poate te interesează să ştii că mă aflu aici pentru că tatăl meu a aflat

de gaura asta. Vrea ca picturile să fie copiate cu grijă. Cât va dura?

Lain se uită la pereți, după care răspunse:

- Patru desenatori buni pot face treaba într-o zi, prințe.

- Ai grijă de tot ce trebuie, ordonă Leddravohr şi-l privi, cu o expresie indescifrabilă pe figura-i netedă De ce-i pasă cuiva de asemenea lucruri? Tatăl meu e bătrân şi obosit. Curând va trebui să înfrunte zborul spre Supralume. O mare parte din populație a fost ucisă de molimă, iar ce-a rămas e gata să se răscoale. Chiar unele unități ale armatei au devenit greu de condus acum, când sunt flămânde, şi-şi dau seama că în curând nu voi mai fi aici să am grijă de bunăstarea lor. şi totuşi tatăl meu vrea să vadă el însuşi măzgăliturile astea mizerabile. De ce, Maraquine, *de ce*?

Lain fu surprins de întrebare.

- Regele Prad pare a avea instinctul unui filosof, prințe.

- Vrei să spui că este ca tine?

- Nu intenționez să mă ridic la...

- Lasă asta Ce înseamnă răspunsul tău? Regele vrea să ştie lucruri pentru că vrea să ştie lucruri?

- Asta înseamnă a fi filosof, prințe.

- Dar...

Leddravohr se întrerupse, auzind zăngănit de echipament la intrarea peşterii. Se ivi sergentul din garda lui Lain. Acesta îl salută pe prinț şi, deşi era agitat, aşteptă să i se permită să vorbească.

- Spune, omule!

- S-a pornit vântul dinspre vest, prințe. Am fost avertizați că au apărut globurile.

- Bine, o să pornim imediat, răspunse Leddravohr, făcând semn să fie lăsați singuri.

- Vântul bate puternic, prințe, zise sergentul, stânjenit vizibil că rămăsese după ce i se făcuse semn să plece.

- Iar un soldat vechi ca tine nu vede de ce şi-ar asuma riscuri inutile, replică Leddravohr, bătându-l pe umăr, un gest cu care n-ar fi onorat nici pe cei mai înalți aristocrați. Ia-ți oamenii şi du-te chiar acum, sergent.

Omul se grăbi să iasă, cu ochii scânteind, plini de recunoştință şi adorație. Leddravohr se uită după el, apoi se întoarse spre Lain.

- Îmi explicai ce-i cu pasiunea pentru cunoştințe nefolositoare. Continuă.

- Eu... mormăi Lain, încercând să-şi ordoneze gândurile. În

profesiunea mea toate cunoştinţele sunt folositoare

- De ce?

- Fac parte dintr-un întreg . dintr-o structură unitară .. iar când acea structură va fi completă, omul va fi el însuşi complet şi-şi va controla pe deplin destinul

- Frumoase cuvinte! mârâi Leddravohr, privind nemulţumit porţiunea de perete de lângă Lain. Crezi cu adevărat că viitorul rasei noastre depinde de imaginea pictată a unui copil jucându-se cu mingea?

- Nu am spus asta, prinţe.

- Nu am spus asta, prinţe! îl maimuţări Leddravohr. Nu mi-ai spus nimic, filosofule!

- Îmi pare rău că n-aţi auzit nimic, răspunse liniştit Lain.

Zâmbetul lui Leddravohr apăru imediat.

- Asta-i o insultă, nu? Dragostea de cunoaştere trebuie să fie cu adevărat o pasiune arzătoare, Maraquine, de începi să-ţi îndrepţi şira spinării! O să continuăm discuţia în timpul drumului Vino!

Leddravohr se duse la gura peşterii, se întoarse într-o parte şi se strecură prin spaţiul îngust. Lain stinse cele patru felinare şi, lăsându-le acolo unde se aflau, îl urmă pe prinţ. Un vânt puternic bătea dinspre vest. peste contururile neregulate ale culmii. Leddravohr, deja călare pe corn-albastrul său, se uită amuzat la Lain, care-şi strânse poalele robei şi se căţără cu greu în şa. După ce privi cercetător cerul, prinţul porni la vale, conducându-şi animalul cu nonşalanţa fermă a unui călăreţ înnăscut.

Lain, acţionând dintr-o toană, îşi grăbi corn-albastrul pe un traseu paralel, hotărât să nu se lase întrecut. Se aflau la jumătatea pantei, când descoperi că-şi îndreptase animalul în viteză pe un petec de marnă. Încercă să-l îndrume spre dreapta, dar reuşi doar să-l dezechilibreze. Animalul scoase un răcnet alarmat, când alunecă pe suprafaţa înşelătoare, şi căzu într-o parte. Lain auzi cum îi trosnesc picioarele şi se aruncă din şa pe un maldăr de iarbă-galbenă, ivit ca prin minune. Ajunse pe sol, se rostogoli şi sări imediat în picioare nevătămat dar îngrozit de urletul de agonie al corn-albastrului ce se zbătea pe plăcile zăngănitoare de rocă. Leddravohr descălecă dintr-o singură mişcare rapidă şi se duse la animalul prăbuşit cu sabia cea neagră în mână Cu un gest iute, înfipse lama în burta corn-albastrului, înfigând-o astfel încât să pătrundă în cavitatea toracică Animalul se zbotu convulsiv şi scoase un sunet smiorcăit sforăit, când muri Lain îşi duse mâna la gură.

luptându-se să-şi stăpânească zvâcniturile din stomac.

- Ai parte de alte cunoştinţe folositoare, zise calm Leddravohr..Când omori un corn-albastru, nu-ţi înfige lama în inima lui, să nu te umpli tot de sânge. Aşa cum am procedat eu, inima se goleşte în cavităţile trupului şi se face puţină murdărie. Vezi? întrebă el, trăgându-şi spada, ştergând-o de părul animalului şi dându-şi mâinile în lături, invitându-l pe Lain să-i verifice curăţenia hainelor. Nu eşti de acord că-i un lucru farte... filosofic?

- L-am făcut să cadă, mormăi Lain.

- A fost doar un corn-albastru, declară indiferent prinţul, apoi îşi vârî sabia în teacă, se întoarse la animalul său şi se aruncă în şa. Hai, Maraquine, ce mai aştepţi?

Lain se uită la prinţ, care întinsese o mână, să-l ajute să încalece, şi simţi o puternică aversiune faţă de acel contact fizic.

- Mulţumesc, prinţe, dar nu-i potrivit ca unul de rangul meu să călărească împreună cu tine.

Leddravohr izbucni în râs.

- Ce spui, nebubule? Acum suntem în lumea adevărată - lumea soldaţilor - iar globurile sosesc!

Regerirea la ptertha îl străpunse pe Lain ca un pumnal din gheaţă. Făcu un pas înainte, ezitând.

- Nu fii atât de timid, zise Leddravohr, amuzat şi ironic. La urma urmei, nu-i prima oară când călărim aceeaşi făptură!

Lain se opri, acoperit de transpiraţie rece, şi se auzi spunând:

- Gândindu-mă bine, prefer să mă întorc pe jos la cazarmă

- Mă faci să-mi pierd răbdarea, Maraquine! N-o să mă rog de tine să-ţi aperi viaţa!

- Eu răspund de viaţa mea, prinţe.

- Trebuie să fie ceva în sângele familiei Maraquine, mormăi Leddravohr, ca adresându-se unei a treia persoană, ridicând din umeri.

Apoi îşi îndreptă animalul spre est şi porni la galop. După câteva secunde, dispăru în spatele unei grămezi de stânci. Lain rămase singur, într-un peisaj aspru, ce-i păru, brusc, la fel de străin şi de nemilos ca al unei planete îndepărtate. Râse strident, neîncrezător, dându-şi seama în ce situaţie se plasase, pierzându-şi cumpătul.

De ce acum? se întrebă el. *De ce am aşteptat până acum?*

În apropiere se auzi un sunet slab de zgâriere. Lain se

întoarse, speriat, şi văzu miriapozi incolori ieşind în grabă din gropile lor, răsturnând pietricelele din drum în nerăbdarea de a ajunge la corn-albastrul mort. Se îndepărtă de spectacol. Pentru moment, se gândi să se întoarcă la peşteră, apoi îşi dădu seama că aceasta îi oferea o protecţie minimă pe timpul zilei, iar după căderea nopţii, tot muntele va fi plin de globuri ce-l vor căuta răbdătoare. Cel mai bun plan era să se îndrepte spre est, către cazarma flotei, cu cea mai mare viteză, şi să încerce să ajungă acolo înainte ca sferele să apară, purtate de vânt.

O dată luată decizia, Lain începu să alerge. Aproape de poalele culmii, ajunse pe o pantă deschisă, ce-i permitea să vadă spre est. Un norişor îndepărtat de praf arăta poziţia lui Leddravohr şi, mult înaintea lui, aproape de limitele cafenii ale cazărmii, un nor mai mare ce dovedea cât de departe ajunseseră cei patru soldaţi. Nu-şi dăduse seama de diferenţa de viteză dintre un călăreţ şi un pedestraş... Probabil că va înainta mai iute pe terenul neted, înierbat. Dar şi aşa va dura probabil o oră până va fi în siguranţă.

O oră!

Exista vreo speranţă să supravieţuiască atât timp?

Ca să-şi distragă atenţia de la suferinţa fizică în creştere, încercă să-şi folosească priceperea profesională pentru a răspunde la întrebare.

Lumina zilei şi terenul neted erau condiţii ce nu favorizau globurile. Sferele nu aveau, practic, capacitate de autopropulsare în plan orizontal şi depindeau de curenţii de aer pentru a fi duse de-a lungul suprafeţei, ceea ce însemna că un om activ nu trebuia să se teamă de ptertha când traversa un teren deschis. Presupunând că acestea nu acoperiseră zona - ceea ce se întâmpla rareori în timpul zilei - tot ce avea de făcut era să fie atent la globuri şi la direcţia vântului. Când erai ameninţat de o ptertha, trebuia să aştepţi până ajungea la distanţa de ucidere, apoi să fugi în contra vântului, lăsând globul să treacă mai departe.

Lain se opri într-o albie de pârâu, cu gura săratâ, din cauza oboselii. Se aşeză pe o piatră, să-şi tragă răsuflarea. Trabuia să aibă rezerve de energie, să fie sigur pe picioare, când va ajunge la câmpie. Când tumultul din piept se potoli, treptat, îşi îngădui să-şi închipuie următoarea întâlnire cu Leddravohr şi - incredibil - se trezi că râneşte. Ironia ironiilor! În timp ce renumitul prinţ militar o tulise să se adăpostească de ptertha, iar molatecul filosof se plimba spre oraş, fără altă armură decât intelectul său. O dovadă clarăcă nu-i laş,

dovadă pe care s-o vadă toți, pe care chiar soția lui

Înnebunesc! Gândul îl făcu să geamă tare, autocompătimindu-se. *Mi-am pierdut mințile!*

Am permis unui sălbatic să-mi străpungă apărarea cu bădărănia și răutatea lui, prin celebrarea prostiei și glorificarea ignoranței. L-am lăsat să mă înjosească până am renunțat la viață, într-un amestec de ură și mândrie - ce emoții lăudabile! - iar acum mă cufund în fantezii despre răzbunări copilărești, fiind atât de încântat de propria-mi superioritate, că nici măcar nu m-am asigurat că nu-i vreo ptertha în apropiere!

Lain se întoarse și - simțindu-se rău din cauza premoniției - se uită în lungul albiei.

Ptertha se afla la zece pași, în interiorul zonei de ucidere, iar briza ce se scurgea de-a lungul văii o apropia de el cu o iuțeală care-l înghețа

Se umfla, de-i acoperea tot câmpul vizual, transparența ei sclipitoare fiind pătată cu purpuriu și negru. Într-un colț al minții, Lain simți un licăr pervers de mulțumire pentru că soluția fusese aleasă în locul lui, iute și pentru totdeauna. N-avea rost să fugă, n-avea rost să lupte. Văzu ptertha așa cum nu mai văzuse vreuna, văzu vârtejurile vineții ale prafului toxic în interiorul ei. Se vedea o urmă de structură. Un glob în interiorul globului? O protointeligență rea, ce se sacrifica în mod conștient, ca să-l distrugă?

Ptertha umplu universul lui Lain.

Era pretutindeni - apoi nu mai fu nicăieri.

Răsuflă adânc și privi în jur, cu privirea liniștită a omului care mai are de făcut ceva.

Nu aici, gândi el. *Nu în locul ăsta întunecat. Nu-i potrivit de loc.*

Amintindu-și de panta de pe care avusese o perspectivă frumoasă spre est, se întoarse de-a lungul pârâului secat, mergând încet și oftând din timp în timp. Când ajunse pe pantă, se așeză pe sol, cu spatele rezemat de o stâncă ce avea o formă comodă și-și aranjă faldurile robei în jurul picioarelor întinse.

Lumea ultimei sale zile i se întindea în față. Conturul triunghiular al munților Opelmer plutea în partea de jos a cerului, părând desprins de fâșiile orizontale și dungile colorate ce reprezentau Ro-Atabri și suburbiile de pe țărmul golfului Arle. Mai aproape și mai jos se găsea comunitatea artificială a cazărmii astronavelor, cu duzini de împrejmuiri pentru baloane, ce alcătuiau

un oraş iluzoriu din turnuri rectangulare. În partea de sud a cerului sclipea Copacul. cele nouă stele ale lui sfidând strălucirea soarelui, iar la zenit, o semilună lată, de lumină blândă. se întindea insesizabil peste discul Supralumii.

Întreaga arie a vieţii şi muncii mele e cuprinsă în scena asta, mormăi Lain. *Am cu mine uneltele de scris şi ar trebui să încerc să fac un fel de total... nu că ultimele gânduri ale unuia care şi-a găsit sfârşitul într-un mod penibil ar avea vreo valoare pentru ceilalţi... cel mult aş putea nota ceea ce se ştie deja - că pterthacoza nu-i o moarte rea... ca moarte... natura poate fi miloasă... după cum cele mai îngrozitoare muşcături de rechin nu-s însoţite întotdeauna de durere. aşa şi inhalarea de praf de pterthа poate genera uneori o dispoziţie bizară de resemnare... de fatalism produs chimic... în privinţa asta se pare că-s norocos... exceptând faptul că sunt lipsit de simţurile ce-s ale mele de drept...*

În pieptul lui Lain se manifestă o arsură, care-şi întinse tentacule radiale în restul torsului. În acelaşi timp, aerul din jur păru că se răceşte, de parcă soarele îşi pierduse căldura. Vârî mâna în buzunarul robei, scoase o glugă făcută din pânză galbenă şi o întinse în poală. Avea de îndeplinit o ultimă datorie. Nu încă...

Aş vrea ca Gesalla să fie aici... Gesalla şi Toller... să-i pot dărui pe unul celuilalt, sau să le cer să se accepte unul pe celălalt... ironia soartei... Toller a dorit întotdeauna să fie altfel, să semene cu mine... iar când el a devenit noul Toller, eu am fost obligat să devin vechiul Toller... până la renunţarea la viaţă de dragul onoarei, un gest ce-ar fi trebuit făcut înainte ca minunata mea soţie să fi fost distrusă şi murdărită de Leddravohr... Toller a avut dreptate în privinţa asta, iar eu - în aşa-zisa mea înţelepciune - i-am spus că a greşit .. Gesalla ştia cu mintea că el greşise, dar cu sufletul că avusese dreptate...

Un fior dureros din pieptul lui Lain fu urmat de un tremur. Imaginea din faţa lui era ciudat de platâ. Acum putea zări mai multe pterthа. Pluteau către câmpie în grupuri de câte două, trei, dar pentru cât îi rămăsese din viaţă nu mai aveau importanţă. Curgerea ca în vis a gândurilor sale fragmentare era o nouă realitate.

Sărmanul Toller... a devenit ceea ce aspira să fie, şi cum l-am răsplătit?... cu resentimente şi invidie... L-am jignit în ziua înmormântării lui Glo şi am putut să fac asta doar pentru că mă iubea. iar el a răspuns la ciuda mea copilărească cu demnitate şi îngăduinţă... brakka şi pterthа merg împreună .. îmi iubesc frăţiorul şi

mă întreb dacă Gesalla îşi dă seama că şi ea îl iubeşte... asemenea lucruri pot necesita timp îndelungat... sigur că brakka şi ptertha merg împreună, e un parteneriat simbiotic... abia acum înţeleg de ce nu mă atrăgea zborul spre Supralume... viitorul e aici, iar viitorul aparţine lui Toller şi Gesallei... acesta ar fi motivul ascuns pentru care am refuzat să călăresc alături de Leddravohr? pentru care mi-am ales propria-mi Cale Luminată?... să-i las drum liber lui Toller?... am eliminat un factor dezechilibrant din ecuaţie?... ecuaţiile însemnau atât de mult pentru mine...

Focul din pieptul lui Lain deveni mai fierbinte, se întinse, împiedicându-l să respire. Transpira din abundenţă, dar îşi simţea pielea înfiorător de rece, iar lumea era doar un tablou pictat pe o pânză ce susura. Venise timpul pentru gluga galbenă.

Lain o ridică, neîndemânatic şi şi-o trase pe cap - un avertisment pentru oricine s-ar fi apropiat că murise de pterthacoză şi că nu trebuia să-i atingă trupul decât după cinci zile. Despicăturile pentru ochi nu se aflau la locul potrivit, dar lăsă mâinile să-i cadă fără să potrivească gluga, mulţumit să rămână în universul particular al galbenului fără formă, fără trăsături.

Timpul şi spaţiul goneau împreună în acel microcosmos fără pretenţii.

Da, am avut dreptate în privinţa peşterii pictate... cercul reprezenta o ptertha... o pterrtha fără culoare... una care nu producea toxine specializate... cine m-a întrebat, cândva, dacă globurile fuseseră roz?... şi ce-am răspuns?... am spus că pruncul dezbrăcat nu se speria de glob pentru că ştia că-i nevătămător?... ştiu că l-am dezamăgit pe Toller prin lipsa mea de curaj fizic... prin dispreţul meu pentru onoare... dar acum poate fi mândru de mine... aş fi dorit să-i văd mutra când va afla că am preferat să mor decât să călăresc cu... nu-i ciudat că răspunsul ghicitorii ptertha a fost întotdeauna vizibil pe cer?... Copacul şi cercul Supralumii, ce simboliza ptertha, coexistând în armonie.. descărcarea de polen a copacului brakka hrănea ptertha cu... cu ce?... polen, cristale verzi sau purpurii?... iar în schimb, ptertha caută şi distruge duşmanii copacului... Toller trebuie apărat de prinţul Leddravohr... se crede egalul acestuia, dar mă tem... MĂ TEM CĂ N-AM SPUS NIMĂNUI DESPRE BRAKKA şI PTERTHA!... de cât timp ştiu?... e un vis?... unde-i draga mea Gesalla?... pot să-mi mişc mâinile?... pot să...

Capitolul 17

Prințul Leddravohr luă o oglindă şi se încruntă la propria-i reflectare. Chiar când locuia în Marele Palat prefera să nu fie ajutat de servitori, iar pentru toaleta de dimineață pierduseo mulțime de timp ascuțind briciul de brakka încât să aibă un tăiş perfect, şi-şi înmuiase barba cu apă fierbinte. Din nefericire, rezultatul fusese că luase din pielea de pe gât. Nu se tăiase cu adevărat, dar prin piele se iveau picături de sânge şi, oricât le-ar fi şters, apăreau la loc.

Asta înseamnă să trăieşti ca o servitoare îndopată, îşi spuse el, apăsând o cârpă pe grumaz şi aşteptând să se încheie sângerarea, ca să se îmbrace. Oglinda, făcută din două feluri diferite de sticlă, lipite împreună, reflecta complet, dar când stătea în fața ferestrei, putea să zărească dreptunghiul ei strălucitor prin sanvişul de sticlă, ocupând, în aparență, acelaşi spațiu ca şi trupul lui.

Se potriveşte, gândi el. *Devin fără substanță, o fantomă, pregătită pentru ascensiunea spre Supralume. Viața mea adevărată, singura viață care are importanță, se va termina...* Meditația îi fu întreruptă de zgomotul unor paşi ce veneau în fugă. Se întoarse şi văzu în uşa camerei de toaletă silueta cu umeri lați a maiorului Yachimalt, aghiotantul responsabil cu comunicațiile între palat şi cazarma astronavelor. Acesta observă că Leddravohr era dezbrăcat şi vru să iasă din încăpere.

- Iertați-mă, prințe, nu mi-am dat seama...

- Ce s-a întâmplat? se răsti Leddravohr. Dacă ai un mesaj pentru mine, scuipă-l!

- O ştire de la colonelul Hippern. Spune că mulțimea s-a strâns la intrarea principală a cazărmii.

- Are un regiment la dispoziție! De ce m-aş sinchisi eu de acțiunile vulgului?

- Mesajul menționează că oamenii sunt incitați de seniorul prelaților, prințe. Colonelul Hippern cere autorizația să-l aresteze.

- Balountar! Sacul ăla mizerabil de oase! răcni Leddravohr, apoi aruncă oglinda şi de duse la dulapul în care îşi ținea hainele. Spune-i colonelului să-şi mențină pozițiile, dar să nu intervină împotriva lui Balountar până la sosirea mea. O să mă ocup personal de seniorul sperietoare!

Yachimalt salută şi dispăru din uşă. Leddravohr se trezi

zâmbind, în timp ce-şi punea iute veşmintele şi cuirasa albă. Cu cinci zile înainte de plecarea primei escadre spre Supralume, pregătirile pentru migrare fuseseră terminate şi n-avea che să lenevească. Dacă nu avea treabă, gândurile i se îndreptau spre încercarea împotriva naturii, ce-l aştepta, iar atunci îşi porneau atacurile viermii fricii şi îndoielii de sine. Îi era aproape recunoscător bombasticului senior al prelaţilor pentru că-i oferea o diversiune, o ocazie de a fi încă o dată plin de viaţă şi activ.

Leddravohr îşi prinse sabia la brâu şi cuţitul pe braţul stâng. Ieşi în grabă din apartament, îndreptându-se spre curte pe un traseu ocolitor, pe care avea puţine şanse să-l întâlnească pe tatăl său. Regele menţinea o reţea excelentă de informatori şi probabil că aflase deja despre comportarea sinucigaşă a lui Lain Maraquine, în dupăziua anterioară. Prinţul n-avea chef să fie interogat în legătură cu incidentul acela absurd. Dăduse ordin unei echipe de desenatori să se ducă în peşteră şi să copieze picturile. Voia să le prezinte tatălui său la următoarea întâlnire. Instinctul îi spunea că regele va fi furios şi bănuitor dacă - după cum, probabil, era cazul - Maraquine murise. Dar se putea ca desenele să-l îmblânzească...

Ajungând în curte, Leddravohr făcu semn unui ostiar să-i aducă animalul bălţat pe care-l călărea de obicei, iar peste câteva secunde galopa către cazarmă. Ieşind din coconul dublu de plasă care acoperea palatul, intră într-un drum acoperit, tubular, care traversa cele patru şanţuri ornamentale. Stratul de pânză lăcuită apăra de praful ptertha şi asigura o călătorie în siguranţă până în Ro-Atabri, dar simţământul că era închis şi dirijat îl enerva pe prinţ. Fu bucuros când ajunse în oraş, unde cerul era vizibil prin plasele de deasupra. Merse pe malul râului Borann către vest.

Pe drum se aflau puţini cetăţeni, iar majoritatea celor pe care-i vedea se îndreptau spre cazarmă, părând conduşi de un al şaselea simţ care le spunea că acolo aveau loc evenimente semnificative. Dimineaţa era fierbinte, fără vânt, deci nu exista vreo ameninţare din partea globurilor. Când ajunse la marginea vestică a oraşului, ignoră drumul acoperit care ducea până la marginea bazei astronavelor şi călători spre sud în aer liber, până văzu mulţimea strânsă la intrarea principală. Panourile laterale ale tubului din pânză subţire fuseseră strânse, permiţând gloatei să formeze o baricadă în faţa porţii. În cealaltă parte văzu o linie de suliţe ridicate în aer, care indicau prezenţa soldaţilor. Dădu aprobator din cap - suliţele erau arme potrivite pentru a demonstra civililor tulburenţi că greşeau.

Când se apropie de mulțime, Leddravohr încetini mersul corn-albastrului. Când îl observară, oamenii se dădură respectuoşi la o parte, făcându-i loc. Remarcă, surprins, că mulți dintre ei purtau veşminte zdrențuite. Situația cetățenilor obişnuiți din capitală era mai jalnică decât crezuse. Cu şuşotelı şi îmbrâncelı, gloata se trase în afară, lăsând liber un spațiu semicircular, în centrul căruia se afla silueta în robă neagră a lui Balountar.

Seniorul prelaților, care se certa cu un ofițer aflat de cealaltă parte a porții, se întoarse să-l înfrunte pe Leddravohr. Tresări văzându-l, dar expresia de mânie de pe figura lui slăbănoagă nu dispăru. Lddravohr călări spre el la pas, descălecă, arătând, deliberat, o încredere în sine exagerată, şi făcu semn să i se deschidă poarta. Doi soldați traseră placa grea înăuntru, iar Leddravohr şi Balountar se găsiră în centrul unei arene publice.

- Preotule, întrebă calm Leddravohr, ce te aduce aici?

- Cred că ştii, răspunse Balountar, aşteptând trei secunde înainte să adauge forma regală de adresare, despărțind-o clar de primele cuvinte, transformând-o într-o insolență deliberată. Prințe

- Dacă ai venit să cerşeşti un permis de migrare, te-ai trezit prea târziu, au fost distribuite toate.

- N-am venit să cerşesc nimic, zise Balountar, ridicând vocea, adresându-se mai degrabă mulțimii decât lui Leddravohr. Am venit aici să cer! Cereri ce trebuie îndeplinite!

- Cereri!

Nimeni nu îndrăznise să folosească acest cuvânt față de Leddravohr şi, în timp ce-l repeta, i se întâmplă un lucru ciudat. Trupul lui deveni două trupuri - unul fizic, solid, ancorat în realitate; celălalt fără greutate, eteric, capabil să plutească pe cea mai uşoară briză. Ultimul eu rupse legătura dintre cele două, făcând un pas înapoi. Se simțea ca şi cum n-ar mai fi fost în contact cu solul, că plana la înălțimea ierbii, ca o ptertha, văzând înțelegător, dar detaşat, tot ce se întâmpla. Din această poziție avantajoasă privea, amuzat, cum eul său trupesc se dădea în spectacol.

- Nu îndrăzni să-mi vorbeşti de cereri! răcni Leddravohr cel din carne. Ai uitat de autoritatea cu care m-a investit regele?

- Eu vorbesc în numele unei autorități mai înalte, insistă Balountar, fără să dea înapoi. Vorbeasc în numele bisericii, a marii permanențe, şi-ți ordon să distrugi vehiculele cu care vrei să mânjeşti Înalta Cale. Mai mult, toată hrana, cristalele şi proviziile pe care le-ai furat de la popor trebuiesc înapoiate imediat. Acesta-s

ultimile cuvinte pe care ți le zic!

- Ai spus un lucru mai adevărat decât credeai!gâfâi Leddravohr.

Scoase sabia din teacă, dar o rămăşiță de respect pentru lege îl împiedică să înfigă lama neagră în trupul seniorului prelaților. Se îndepărtă, se întoarse spre ofițerii din apropiere şi se adresă colonelului Hippern:

- Arestați-l pe trădător!

Colonelul dădu o comandă în şoaptă, iar doi săldați alergară, cu săbiile scoase, s-o îndeplinească. Un sunet ciudat, un fel de mormăit furios, se ridică din mulțime când oştenii îl apucară pe Balountar de brațe şi-l împinseră, cu toată împotrivirea lui, în curtea cazărmii. Hippern se uită, întrebător, spre Leddravohr.

- Ce aşteptați? întrebă prințul, arătând cu degetul spre sol, indicând că voia ca seniorul prelaților să fie pus în genunchi. ştiți care-i pedeapsa pentru înaltă trădare!

Hippern, cu figura impasibilă sub marginea coifului împodobit, spuse ceva ofițerilor de lângă el. După câteva secunde, un sergent major solid se apropie în fugă de cei doi soldați care-l țineau pe Balountar. Seniorul prelaților îşi dublă eforturile să se elibereze, trupul lui înveşmântat în negru făcând contorsionări neomeneşti, în timp ce era împins spre sol. Îşi îndreptă fața spre călău şi deschise gura, încercând să rostească o rugă sau un blestem. Lama pătrunse în gura lui Balountar şi ieşi prin ceafă, retezând măduva spinării, oprindu-i viața cât ai clipi. Cei doi oşteni dădură drumul trupului şi se traseră înapoi. Din mulțme se înălță un vaiet consternat. O piatră descrise un arc prin aer şi căzu în praf, lângă picioarele lui Leddravohr.

O clipă prințul păru gata să se arunce asupra gloatei şi s-o atace de unul singur. Apoi spuse sergentului major:

- Taie capul preotului şi pune-l într-o suliță, pentru ca adepții lui să-l vadă în continuare.

Subofițerul dădu din cap şi se apucă de treaba-i sinistră cu dexteritatea unui măcelar. Într-un minut, capul lui Balountar se afla în vârful unei lănci, fixată de poartă. Din el curgeau încet râulețe de sânge.

Urmă un moment de tăcere deplină - o tăcere de-ți țiuiau urechile - şi se părea că se ajunsese într-un impas. Apoi, treptat, cei din cazarmă îşi dădură seama că situația nu era chiar statică - semicercul de sol vizibil, din fața porții, se micşora lent. Cei de la

marginea masei de oameni păreau că nu-şi mişcă picioarele, dar avansau, ca un şir de statui împinse din spate de o apăsare inexorabilă. Dovada forţei uluitoare se văzu când o barieră, din dreapta, pârâi şi începu să se îndoaie înăuntru.

- Închideţi poarta! strigă colonelul Hippern.

- Deschideţi poarta! ordonă Leddravohr, înfruntându-l pe colonel. Armata nu se ascunde de o pleavă de civili. Oamenii să curăţe zona!

Hippern ridică din umeri, stânjenit, şi-l privi în ochi pe Leddravohr.

- Situaţia e dificilă, prinţe. Acesta-i un regiment local, recrutat chiar din Ro-Atabri, iar oamenii nu vor lupta împotriva celor apropiaţi.

- Te-am auzit bine, colonele? întrebă Leddraohr, strângând spada, iar în ochi i se cuibări un vierme de lumină albă. De când au devenit soldaţii obişnuiţi arbitrii ai treburilor Kolcorron-ului?

Hippern simţi un nod în gât, dar nu-l părăsi curajul.

- De când le e foame, prinţe. Întotdeauna a fost aşa.

Pe neaşteptate, Leddravohr zâmbi:

- Aceasta-i părerea ta profesională, colonele? Urmăreşte-mă atent, o să te învăţ ceva despre natura esenţială a conducerii.

Se întoarse, făcu câţiva paşi spre rândurile de soldaţi care aşteptau şi ridică spada.

- Împrăştiaţi gloata! răcni el, îndreptând arma în direcţia de atac.

Soldaţii ieşiră imediat din rânduri şi alergară să lupte cu cei mai avansaţi dintre intruşi, iar tăcerea ce precedase scena fu înlocuită de un vuiet subit. Mulţimea dădu înapoi, dar, în loc să fugă în dezordine, oamenii se strânseră din nou, după ce fuseseră respinşi doar pe o distanţă scurtă. Abia atunci se văzu ceva nebănuit - doar o treime dintre soldaţi se supuseseră ordinului lui Leddravohr. Ceilalţi nu se mişcaseră şi priveau stânjeniţi la ofiţerii inferiori din apropiere. Chiar şi cei care înfruntaseră gloata păreau c-o făcuseră fără tragere de inimă. Permiseseră să fie înconjuraţi cu uşurinţă şi-şi pierdură imediat armele, care fură însuşite de mulţimea ce năvălea. Se auziră urale, când o parte zdravănă din acoperişul drumului fu dărâmată, iar din ea se improvizară alte arme...

Celălalt Leddravohr - calm, eteric, neimplicat - privi cu interes cum Leddravohr cel în trup alergă la un locotenent şi-i ordonă să-şi conducă oamenii împotriva răzvrătiţilor. Locotenentul dădu din cap, opunându-se, iar după o secundă muri, decapitat dintr-o singură

lovitură a spadei prințului. Leddravohr își pierduse caracteristicile omenești. încetase să recepționeze prin simțuri, ca un om. Aplecat, târşâindu-şi picioarele, cu sabia neagră pătată cu stacojiu, merse printre ofițerii şi oamenii săi, ca un demon teribil, îndemnând la distrugere.

Cât timp poate să continue? mormăi celălalt Leddravohr. *Nu există o limită a ceea ce pot îndura oamenii?*

Atenția îi fu atrasă de un nou fenomen. Cerul dinspre est se întunecase, din cauza coloanelor de fum care se ridicau din mai multe districte ale oraşului. Însemna că ardeau paravanele antiptertha, că unii membri ai comunității fuseseră îndemnați de furie şi frustrare să protesteze într-un mod definitiv împotriva ordinei actuale.

Mesajul era clar - trebuiau să piară toți. Bogații şi săracii. Regele şi cei sărmani.

Amintindu-şi de rege, singur şi vulnerabil în Marele Palat, liniştea celuilalt Leddravohr se spulberă. Avea de făcu treburi urgente, importante. Avea responsabilități ce depăşeau cu mult o încăierare la care participau câteva sute de cetățeni şi de soldați.

Făcu un pas către eul său complementar şi avu o senzație de prăvălire, de estompare a timpului şi spațiului...

Prințul Leddravohr Neldeever deschise ochii într-un potop de lumină puternică. Mânerul spadei îi era umed în mână. În jur, zgomot şi culori de măcel.. Privi scena un moment, clipind în timp de încerca să se orienteze într-o realitate schimbată, apoi puse spada în teacă şi alergă spre corn-albastrul care-l aştepta.

Capitolul 18

Toller privi vreo zece minute, fără să se mişte, corpul cu glugă galbenă, încercând să priceapă cum să suporte durerea pierderii.

Leddravohr a făcut asta. Asta- răsplata că am lăsat monstrul în viaţă. L-a părăsir pe fratele meu, pradă globurilor!

Soarele prezilei era încă jos, spre est, dar în absenţa vântului, panta stâncoasă începuse deja să degajeze căldură. Toller oscila între patimă şi prudenţă - între dorinţa de a alerga spre cadavrul fratelui său şi nevoia de a sta la o distanţă sigură. ăzu ceva alb lucind le pieptul scofâlcit, ţinut locului de centura robei cenuşii şi de o mână subţire.

Hârtie? S-ar putea. Inima lui Toller bătu mai iute. *O acuzaţie împotriva lui Leddravohr?*

Scoase telescopul gros, pe care-l căra cu el din copilărie, şi-l îndreptă spre dreptunghiul alb. Lacrimile, împreună cu strălucirea puternică a stâncilor din jur, îngreunau citirea, dar, în cele din urmă, reuşi să recepţioneze ultimul mesaj al lui Lain:

PTERTHA PRIETEN AL BRAK. NE UCIDE PT. CĂ NOI UCIDEM BRAK. BRAK HRĂNESTE PTERTH. ÎN SCHIMB P APĂRĂ B. INCOLOR-> ROZ -> PURPURIE P DEZV. TOXINE. TREBUIE SĂ TRĂIM ÎN ARMONIE CU B. PRIVIŢI CERUL.

Toller lăsă jos telescopul. Undeva, în vârtejul tunător al mâhnirii, se afla înţelegerea faptului că mesajul lui Lain avea o semnificaţie ce depăşea circumstanţele prezente, dar, pentru moment, nu era în stare s-o priceapă. Se simţea cumplit de dezamăgit. De ce nu folosise Lain ultimele rămăşiţe de energie fizică şi mentală pentru a-şi acuza ucigaşul şi a-i pregăti răsplata? După o clipă, găsi răspunsul, iar Toller zâmbi cu afecţiune şi respect. Lain, chiar şi în faţa morţii, rămăsese un adevărat pacifist, fără gând de răzbunare. Îşi stinsese lumina personală într-un mod ce se potrivea cu felul lui de viaţă - iar Leddravohr îi supravieţuia...

Toller merse pe pantă, către locul în care îl aştepta sergentul, cu doi corn-albaştri. Se stăpânea, iar lacrimile nu-i mai întunecau vederea. Gândurile îi erau dominate de o intrebare ce-i chinuia mintea cu puterea şi continuitatea valurilor ce lovesc plaja.

Cum să trăiesc fără fratele meu? Căldura reflectată de fâşiile

de piatră îi apăsa ochii, îi pătrundea în gură. *Va fi o zi lungă, fierbinte... Cum o să trăiesc fără fratele meu?*

- Îți împărtășesc durerea, căpitane, spuse Engluh. Fratele tăau a fost un om bun...

- Da...

Toller îl privi pe subofițer, încercând să nu-şi manifeste disprețul. Omul ăsta răspunsese de siguranța lui Lain şi rămăsese în viață, iar Lain murise. Sergentul nu putea face mare lucru împotriva globurilor, pe un asemenea teren, şi, conform spuselor lui, fusese trimis de acolo de Leddravohr. Dar prezența lui printre cei vii însemna un afront pentru caracterul violent al lui Toller

- Vrei să ne întoarcem, căpitane?

Engluh nu părea afectat de uitătura lui Toller. Era un veteran aspru, priceput în arta de a-şi salva pielea, dar Toller nu credea că-i demn de încredere.

- Încă nu. Vreau să găsesc corn-albastrul.

- Foarte cine, căpitane, mormăi sergentul, iar o sclipire din ochii lui căprui arăta că-şi dăduse seama că Tooler nu acceptase pe deplin relatarea succintă a prințului Leddravohr privind evenimentele din ziua precedentă Să-ți arăt pe ce drum am mers.

Toller încălecă şi călări în urma lui, către vârful colinei. La jumătatea drumului spre culme, ajunseră într-o zonă cu stânci plate, reunite la partea de jos de o acumulare de pietriş. Resturile corn-albastrului zăceau acolo, aduse la stadiu de schelet de miriapozi şi alte mâncătoare de hoituri. Până şi şaua şi harnaşamentul fuseseră roase şi rupte în bucăți Toller simți un fior, dându-şi seama că trupul lui Lain ar fi suferit o soartă similară, dacă țesuturile n-ar fi fost îmbibate cu otravă de ptertha. Animalul lui începuse să dea nervos din cap, dar Toller îl conduse până lângă schelet şi se încruntă văzând tibia fracturată. *Fratele meu trăia când s-a întâmplat asta - iar acum e mort.* În timp ce durerea îl copleşea cu o forță reînnoită, închise ochii şi încercă să se gândească la cele de negândit.

Conform celor ce-i fuseseră spuse, sergentul Engluh şi ceilalți trei soldați călăriseră spre intrarea de vest a cazărmii, după ce fuseseră lăsați liberi de Leddravohr. Îl aşteptaseră acolo pe Lain şi se miraseră să-l vadă pe prinț întorcându-se singur.

Acesta er într-o dispoziție bizară, furioasă şi jovială în acelaşi timp şi, văzându-l pe Engluh, i-ar fi zis: *Pregăteşte-te să aştepți mult timp, sergentule, stăpânul tău şi-a ologit animalul şi acum se joacă de-a prinselea cu ptertha!* Crezând că asta se aştepta de la el,

Ebgluh se oferise să galopeze înapoi, cu încă un corn-albastru, dar Leddravohr spusese: *Stai unde eşti! Vrea să-şi rişte viaţa într-un joc periculos, iar asta nu-i un lucru în care să se amestece un bun soldat.*

Toller îl pusese pe sergent să-şi repete povestea de mai multe ori, iar singura interpretare a evenimentelor pe care o găsise fusese că lui Lain i se făcuse oferta de a fi transportat în siguranţă, dar că alesese de bună voie flirtul cu moartea. Leddravohr n-avea nevoie să mintă, dar Toller nu putea asccepta ce i se povestise. Lain Maraquine, care leşna la vederea sângelui, ar fi fost ultimul om din lume care să-şi măsoare puterile cu ptertha. Dacă ar fi dorit să-şi ia viaţa, ar fi găsit o cale mai potrivită. Dar n-avusese nici un motiv să se sinucidă şi avea multe motive să trăiască. Nu, exista un mister în cele întâmplate pe panta stearpă, cu o zi în urmă, iar Toller ştia că doar un om îl putea lămuri. Leddravohr nu minţise, dar nu spusese totul...

- Căpitane! şopti, înfiorându-se, Engluh. Priveşte acolo!

Toller se uită în direcţia arătată, spre est, şi clipi când văzu forma inconfundabilă, de-un cafeniu închis, a balonului ridicându-se pe cer deasupra capitalei. Fu urmat, la câteva secunde, de încă trei, în formaţie strânsă, de parcă ascensiunea în masă spre Supralume începuse cu câteva zile înaintea planului.

Se întâmplă ceva rău, gândi Toller, înainte să se înfurie. Moarte lui Lain îl doborâse, la ea se adăugau bănuială şi îndoială, iar acum astronavele decolau din cazarmă, încălcând planificarea rigidă a zborului de migrare. Exista o limită a celor pe care le putea îndura o minte simultan, iar universul alesese tocmai momentul acela s-o depăşească.

- Trebuie să ne întoarcem, zise el, dând pinteni corn-albastrului.

Coborâră panta, ocoliră o movilă acoperită cu iarbă şi ajunseră în locul în care zăcea trupul lui Lain. Spaţiul liber spre est permitea să se vadă că alte baloane se înălţau din şirul de îngrădituri, dar privirea lui Toller se îndreptase spre înghesuiala oraşului acoperit de nori, din spatele lor. Coloana de fum negru se ridica din districtele centrale.

- Pare să fi izbucnit războiul, căpitane! exclamă uluit Engluh, ridicându-se în scări.

- Poate că aşa şi este..

Toller mai privi o dată silueta inertă care fusese fratele său -

Vei trăi în mine, Lain! - apoi conduse animalul în direcția orașului.

Își dăduse seama de agitația crescândă a populației din Ro-Atabri, dar nu-și imaginase că dezordinea civilă poate avea vreun efect asupra cursului stabilit al evenimentelor din cazarmă. Leddravohr instalase unități militare între baza aeriană și marginea orașului, având grijă ca acestea să fie comandate de ofițeri în care avea încredere chiar și în circumstanțele unice ale migrării. Acei comandanți nu doreau să zboare pe Supralume și urmăreau, cu încăpățânare, să păstreze Ro-Atabri ca un întreg, orice s-ar fi întâmplat. Toller crezuse că baza era sigură chiar și în cazul unei răzmeriție importante, dar navele decolau cu mult timp înaintea momentului stabilit...

Ajungând pe teren neted, înierbat, îmboldi animalul la galop și privi atent, în timp ce bariera perimetruliui bazei îi acoperea câmpul vizual. Intrarea dinspre vest se folosea rar, pentru că drumul venea dinspre câmp, dar când ajunse aproape văzu grupuri mari de călăreți și infanteriști în spatele porții, iar dincolo de cele două paravane ce se curbau spre nord și sud, căruțe în mișcare, pline cu provizii. Tot mai multe nave se înălțau spre cerul dimineții, iar mugetul arzătoarelor se îmbina cu clinchetul evantaielor pentru umflare și cu țipetele supraveghetorilor.

Porțile exterioare se deschiseră în fața lui Toller și a sergentului, apoi se trântiră în urma lor, de îndată ceintrară în zona tampon. Toller trase de frâu și opri corn-albastrul în momentul în care se apropie de el un căpitan ce-și ținea coiful cu creastră portocalie sub braț.

- Ești astrocăpitanul Toller Maraquine? întrebă acesta, ștergându-și fruntea asudată.

- Da. Ce s-a întâmplat?

- Prințul Leddravohr a dat ordin să te prezinți imediat la împrejmuirea 12.

- Ce s-a întâmplat?

- Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? zise căpitanul cu amărăciune, apoi se întoarse și plecă, dând furios ordine soldaților posaci din apropiere.

Toller se gândi să se ia după el și să capete explicații, dar în acel moment remarcă o siluetă în uniformă albastră, ce-l saluta de lângă poarta interioară. Era Ilven Zavotle, înălțat de curând la gradul de pilot locotenent. Toller călări lângă el, apoi descălecă. Tânărul era palid și tulburat.

- Mă bucur că te-ai întors, Toller! Am auzit că te-ai dus să-ți cauți fratele și am venit să te avertizez în privința prințului Leddravohr.

- Leddravohr? întrebă Toller, privind în sus când o astronavă acoperi, scurt timp, soarele. Ce-i cu Leddravohr?

- A înnebunit, șopti Zavotle, privind în jur, să se asigure că nu-i auzea nimeni declarația trădătoare. E la împrejmuiri... conduce echipele de încărcare și de umflare. cu sabia în mână... l-am văzut tăind un om pentru că se oprise să bea apă.

Consternarea și zăpăceala lui Toller sporiră.

- Ce se întâmplă aici?

- Nu știi? se miră Zavotle. Probabil că ai părăsit cazarma înainte... Totul a avut loc doar în două ore...

- Ce s-a întâmplat? Spune, Ilven, sau mai moare cineva de spadă!

- Seniorul prelaților, Balountar, a condus un marș al cetățenilor. A cerut să fie distruse toate navele, iar provizile să fie împărțite populației. Leddravohr l-a arestat și l-a decapitat pe loc.

- A făcut o greșeală, zise Toller, îngustând ochii, în timp ce-și imagina scena.

- Una gravă, îl aprobă Zavotle. Dar asta a fost doar începutul. Balountar convinsese mulțimea cu motivații religioase și promițând hrană și cristale. Când oamenii i-au văzut capul într-un par, au început să rupă paravanele. Leddravohr a trimis armata împotriva lor, dar... o chestie uluitoare, Toller!... majoritatea soldaților au refuzat să lupte!

- L-au înfruntat pe Leddravohr?

- Sunt localnici - majoritatea recrutați chiar din Ro-Atabri - și li se ordonase să-i măcelărească pe ai lor

Zavotle se opri, când un balon de deasupra scoase un zgomot tunător.

- Soldații sunt flămânzi și au impresia că Leddravohr i-a părăsit.

- Chiar și așa...

Toller găsea că-i imposibil să-și imagineze soldați obișnuiți răsculându-se împotriva prințului militar.

- Atunci Leddravohr a înnebunit cu adevărat. Se zice că a omorât mai mult de-o duzină de ofițeri și soldați. Nu s-au supus ordinelor... dar nici nu s-au apărat... iar el i-a măcelărit... Ca pe porci, Toller. Ca pe porci.

În ciuda grozăveniilor pe care le auzise, Toller simțea că avea, de fapt, un alt motiv de îngrijorare.

- Cum s-a terminat toată treaba?

- Au izbucnit focuri în oraș. Când Leddravohr a văzut fumul.. și-a dat seama că ardeau paravanele antiptertha și și-a revenit A strâns toți oamenii care-i rămăseseră loiali în cazarmă, iar acum încearcă să ridice de la sol întreaga flotă, înainte ca rebelii să se organizeze și să invadeze baza

Zavotle privi pe sub sprâncene oștenii din apropiere.

- Ăștia trebuie să apere poarta de vest, dar nu-s prea siguri de ce parte sunt. Uniformele albastre nu-s populare printre ei Trebuie să mergem la împrejmuire...

Toller nu mai auzea cuvintele, în minte i se făcură o serie de legături, fiecare aducându-l mai aproape de sursa alarmării sale inconștiente. *Focurile din oraș... paravanele antiptertha ce ard . n-a plouat de multe zile.. orașul rămâne fără apărare . migrația TREBUIE să înceapă imediat... asta înseamnă.*

- Gesalla!

Toller strigă numele, cuprins brusc de panică și autoînvinovățire. Cum de uitase de ea? Aștepta în Casa Pătrată.. fără să aibă confirmarea morții lui Lain. iar zborul spre Supralume începuse deja.

- Nu m-ai auzit? insistă Zavotle. Trebuie să.

- Lasă asta. îl întrerupse Toller Au fost anunțați cei care migrează, au fost aduși aici?

- Regele și prințul Chakkell sunt deja la împrejmuiri. Ceilalți membri ai familiei regale și nobilii vor sosi aici sub protecția gărzilor proprii. Merge greu Toller. Emigranții obișnuiți sunt obligați să se descurce singuri. Mă îndoiesc că o vor face, după cum merg lucrurile ..

- Îți rămân îndatorat că m-ai așteptat aici, Ilvan, spuse Toller. sărin în șa Îmi amintesc că, atunci când eram sus. înmghetând de moarte și neavând nimic de făcut, doar să numărăm stelele căzătoare. că mi-ai spus că n-ai familie. E adevărat?

- Da.

- În acest caz. du-te la împrejmuiri și urcă în prima navă disponibilă. Eu nu pot pleca încă.

Zavotle se apropie și-i șopti:

- Leddravohr ne vrea pe amândoi ca piloți regali. Mai ales pe tine, pentru că nimeni altul n-a răsturnat până acum o navă

- Nu spune nimănui că m-ai văzut. Mă întorc cât de repede pot.

Străbătu baza, pe un drum ce-l ținea departe de împrejmuirile baloanelor. Plasele antiptertha, de deasupra cărora cădeau desene din umbră peste scene de-a activitate confuză și frenetică. Se intenționase ca flota de migrare să plece în ordine, într-un interval de timp cuprins între zece și douăzeci de zile, funcție de starea vremii. Acum avea loc o grabă a decolării cât mai multor nave înainte de năvala răsculaților în cazarmă, iar situația era și mai disperată acolo unde, când fragilele paravane antiptertha fuseseră distruse. Din fericire, nu se simțeau curenți de aer - o situație care ajuta echipajele navelor și mentinea activitatea globurilor la minimum - dar o dată cu sosirea nopții, sferele vinete urmau să atace..

În graba de a încărca proviziile, cărușașii dărâmau magaziile din lemn cu mâinile goale. Soldații ce alcătuiau nou-înființatul regiment al Supralumii - loiali pentru că urmau să zboare împreună cu Leddravohr - roiau în zonă, silind zgomotos personalul bazei să depună eforturi mai mari, iar în unele cazuri alăturându-i-se la muncă. Ici colo, în mijlocul haosului, se plimbau grupuri de barbați, femei și copii din provincii, care obținuseră permise de migrare și veniseră în cazarmă cu mult înaintea datei prevăzute pentru decolare. Peste tot se auzea zăngănitul evantaielor pentru umflare, răgetul enervant, spasmodic, al arzătoarelor și se simtea mirosul de mâl al gazului de ardere.

Toller nu atrase atenția nimănui în timp ce gonea prin zona magaziilor și atelierelor, dar când ajunse la drumul acoperit de ducea spre est, catre oraș, găsi poarta păzită de un detașament mare de soldați. Ofițerii îi interogau pe toți cei care treceau pe acolo.

Toller se trase de-o parte și privi prin telescop ieșirea îndepărtată.

Perspectiva comprimată facea imaginea greu de interpretat, dar văzu infanteriști masați și grupuri de călăreți, iar dincolo de ei mulțimea ce umplea străzile în panta de la marginea orașului. Putină mișcare, dar era evident că acolo avea loc o înfruntare, că drumul obișnuit spre oraș devenise impracticabil.

Se întreba ce să facă. Atenția îi fu atrasă de pete mișcătoare de culori pe terenul acoperit cu tufișuri din sud-est, în direcția suburbiei Muntele Verde. Telescopul îi permise să vadă că erau civili care se grăbeau spre centrul bazei. După proporția mare de femei și copii, Toller deduse că erau emigranți care ajunseseră la gardul

cazărmii departe de intrarea principală. Se îndepărtă de tunel, găsi o ieşire de serviciu printre plasele antiptertha şi goni către cetăţenii care se apropiau. Când ajunse lângă ei, aceştia începură să agite permisele de migrare, albastre cu alb.

- Duceţi-vă spre împrejmuirile baloanelor! le strigă el. Acolo vă veţi îmbarca.

Bărbaţii şi femeile cu figuri îngrijorate îi mulţumiră şi se grăbiră spre locul indicat, ducând în braţe sau trăgând după ei copiii. Privind în urmă, Toller văzu că sosirea lor fusese observată, iar o ceată de călăreţi le ieşea în întâmpinare. Cerul din spatele cavalerilor constituia un spectacol unic. Vreo cincizeci de nave se aflau în aer, deasupra împrejmuirilor, îngrămădite periculos la nivelul inferior, dar împrăştiindu-se pe măsură ce se îndreptau spre zenit.

Fără să se oprească să vadă cum erau primiţi emigranţii, Toller îşi îndreptă corn-albastrul spre Muntele Verde. Departe, în dreapta, în Ro-Atabri, focurile se răspândeau. Oraşul fusese construit din piatră, dar cheresteaua şi frânghiile cu care fusese înfăşurat, pentru a ţine departe globurile, erau foarte inflamabile. Focurile deveniseră suficient de mari pentru a-şi crea un sistem propriu de conexiune, câştigând teren fără ajutor din partea elementelor naturii. Toller îşi dădea seama că ar fi fost de ajuns o briză uşoară pentru ca întreg oraşul să fie cuprins de flăcări.

Grăbi animalul la galop, stabilindu-şi direcţia după grupurile de refugiaţi pe care le întâlnea. Apoi descoperi un loc în care bariera din jurul taberei fusese dărâmată. Trecu prin gaură, ignorând privirile temătoare ale oamenilor ce se căţărau pe gard, şi porni pe un drum ce ducea drept la Casa Pătrată. Străzile pe care se jucase, când fusese copil, erau pustii, făcând parte din teritoriul străin al trecutului.

Îndată ce intră în districtul Muntelui Verde, întâlni, după primul colţ, o ceată de cinci civili înarmaţi cu pari. După aspect, nemigranţi, deşi se grăbeau spre cazarmă. Toller ghici imediat că intenţionau să hărţuiască şi, probabil, să jefuiască familiile de emigranţi pe care le văzuse mai devreme.

Indivizii se răspândiră, blocând strada îngustă, iar conducătorul lor, o huidumă cu fălcile lăsate, înveşmântat cu o pelerină împodobită cu şerpi de stâlp uscaţi, zise

- Ce faci, haină albastră?

Toller, care ar fi putut să-l doboare uşor, năvălind cu animalul peste el, trase de frâu.

- Pentru că m-ai întrebat politicos, află că nu m-am decis

dacă să te omor sau nu.

- Să *mă* omori! exclamă individul, lovind solul cu parul, crezând probabil că toți navigatorii umblau neînarmați Cum?

Toller scoase spada, cu o mișcare orizontală care reteză parul chiar deasupra mâinii ce-l ținea.

- Ar fi putut fi brațul sau gâtul tău, zise el blajin. Mai vrei ceva?

Cei patru se priviră și dădură înapoi.

- Nu căutăm scandal, domnule, spuse cel cu pelerină, frecându-și mâna care îl durea din cauza izbiturii din parul lui O să ne continuăm pașnici drumul.

- Ba nu, replică Toller, arătând cu lama din brakka a alee ce ducea departe de baza astronavelor. O s-o luați pe acolo și o să vă întoarceți în vizuina voastră. Mă întorc l cazarmă peste câteva minute. Jur că, dacă zăresc din nou vreunul din voi, o să vă vorbească spada mea! Acum, *plecați*!

Îndată ce oamenii dispărură, își vârî sabia în teacă și continuă să urce dealul. Se îndoia că avertismentul lui îi va speria pe ticăloși, dar irosise destul timp ajutându-i pe emigranți, care trebuiau să învețe să facă față rigorilor zilelor ce vor veni. O privire spre semiluna de luminá, în creștere, de pe discul Supralumii, îi arătă că mai avea doar o oră până la micanoapte. Trebuia s-o ducă pe Gesalla la bază înainte de lăsarea întunericului.

Ajungând pe culmea Muntelui Verde, galopă pe străzile tăcut spre Casa Pătrată și descălecă în incinta înconjurată de ziduri. Se duse în holul de la intrare și fu întâmpinat de Sany, bucătăreasa rotofeie, și de un servitor chel, pe care nu-l cunoștea.

- Stăpâne Toller! strigă Sany Ai vreo știre despre fratele tău?

Toller simți din nou șocul grelui pierderi - presiunea evenimentelor îi suspendase procesul emoțional normal

- Fratele meu a murit. Unde e stăpâna voastră?

- În dormitor răspunse bucătăreasa, ducându-și mâinile la gât. O zi teribilă pentru noi toți!

Toller alergá spre scara principală, dar se opri pe prima treaptá

- Sony, mă întorc la cazarmă peste câteva minute Vă sfătuiesc, pe tine și pe..

Se opri, privind întrebător spre servitor

- Harribend, domnule

- pe tine şi pe Harribend - şi pe toti servitorii care se află aici - să veniti cu mine. Migratia a început mai devreme decât fusese prevăzut într-o zăpăceală teribilă. Chiar dacă nu aveti permise, o să vă găsesc locuri pe o navă

Cei doi servitori dădură înapoi.

- Nu vreau să mă duc în cer înainte să-mi vină vremea, zise Sany. Nu-i normal. Nu-i drept.

- În oraş sunt tulburări, iar paravanele antiptertha ard.

- Să fie aşa cum trebuie să fie, stăpâne. O să ne încercăm norocul aici, unde-i locul nostru.

- Gânditi-vă bine!

Toller merse pe coridorul familiar, ce ducea în partea de sud a casei, incapabil să accepte ideea că era ultima oară când vedea figurinele din ceramică sclipind în nişele lor, sau refectarea sa fantomatică în panelul de lemn-de-sticlă. Uşa dormitorului principal rămăsese deschisă.

Gesalla stătea lângă fereastră privind oraşul plin de coloane, aparent nemişcate, de fum alb şi cenuşiu ce intersectau orizontul verde şi albastru, alcătuit de plaja Arle şi golful Tronom Purta - cum n-o văzuse niciodată - bluză şi pantaloni cenuşii, din batist cu o haină de-un cenuşiu mai deschis - întregul alcătuind o replică a uniformei sale de astronaut. O timiditate bruscă îl împiedică să vorbească sau să bată la uşă. Cum puteai sa transmiti o ştire ca aceea pe care o aducea el?

Gesalla se întoarse şi-l privi cu ochi întunecati, plini de înţelepciune.

- Mulţumesc că ai venit, Toller.

- E vorba de Lain. Mă tem că aduc veşti rele.

- Am ştiut că a murit, când n-am primit nici un mesaj până la căderea nopţii. Aveam nevoie doar de confirmare.

Vcea ei era calmă, energica. Toller nu fusese pregătit pentru o asemenea lipsă de emoţii.

- Gesalla, nu ştiu cum să-ţi spun... într-un asemenea moment... ai văzut focurile din oraş. N-avem de ales.

- Sunt gata de plecare, zise Gesalla, luând un pachet de pe scaun. Am aici toate lucrurile personale de care am nevoie. Nu-s prea multe, nu?

Toller îi privi figura minunată, neperturbată, cuprins de-un resentiment irational.

- Ai idee unde mergem?

- Pe Supralume, unde în altă parte? Astronavele pleacă. Din ce-am descifrat din mesajele transmițătoarelor solare, emise din Marele Palat, în Ro-Atabri a izbucnit războiul civil, iar regele a fugit. Crezi că-s proastă?

- Proastă? Nu. ești foarte inteligentă, foarte logică.

- Te aşteptai să fac o criză de isterie? Să plâng şi să-mi fie frică să merg în cer, unde a fost doar eroul Toller Maraquine? Să mă vait şi să te rog să-mi acorzi răgazul de a duce flori la cadavrul soțului meu?

- Nu, nu mă aşteptam să plângi, zise Toller, părându-i rău, dar incapabil să se stăpânească. Nu mă aşteptam să te prefaci că eşti mâhnită!

Gesalla îl pălmui, mâna ei mişcându-se prea iute pentru ca bărbatul s-o poată opri.

- Să nu-mi mai spui vreodată asta! Să nu mai crezi *niciodată* aşa ceva despre mine! Ce facem, plecăm sau discutăm?

- Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, răspunse el, rezistând nevoii de a duce mâna la obrazul ce-l ustura. Să-ți iau pachetul..

Gesalla îi smulse legătura şi şi-o puse pe umăr

- L-am făcut astfel ca să-l car eu Tu ai destule pe cap...

Ieşi pe coridor, mişcându-se cu uşurință şi viteză. Ajunsese la scara principală, când o prinse din urmă.

- Ce facem cu Sany şi ceilalți servitori? întrebă el. Nu-mi vine să-i părăsesc...

- Am încercat, împreună cu Lain, să-i convingem să solicite permise de migrare, dar am eşuat. Nu poți obliga oamenii să plece, Toller

- Cred că ai dreptate...

O însoți până la ieşie, privind cu nostalgie holul, apoi merseră în incinta în care îi aştepta corn-albastrul

- Unde ți-e trăsura?

- Nu ştiu. a luat-o ieri Lain.

- Asta înseamnă că o să mergi călare alături de mine?

Gesalla oftă şi zise:

- N-am de gând să alerg după tine!

- Foarte bine

Simțindu-se bizar de sigur de sine, Toller sări în şa şi întinse mâna Gesallei Fu surprins descoperind cu cât de puțin efort o trase lângă el, apoi - ceva mai mult - când ea îi cuprinse pieptul cu brațele

şi se lipi de spatele lui. Sigur, oarecare contact fizic nu putea fi evitat. dar.. Înlătură gândul ce-i apăruse în minte. ruşinat de obscenitatea de a se gândi la Gesalla într-un context sexual, apoi îmboldi corn-albastrul la trap.

Părăsind incinta şi îndreptându-se spre nord-vest, văzu că pe cer. deasupra cazărmii, se aflau mult mai multe nave, ce se micşorau pe măsură ce erau absorbite de adâncul albastru al atmosferei. Se remarca o uşoară deplasare spre est, ceea ce însemna că haosul plecării va fi amplificat de sosirea globurilor În stânga, turnurile de fum ce se ridicau din oraş se uniseră într-o dungă orizontală, acolo unde întâlniseră curenţi de aer de înălţime. Copacii care ardeau provocau, din când în când, explozii puternice.

Toller călări în josul colinei atât de repede cât putu s-o facă fără să rişte nimic. Străzile erau pustii, ca mai înainte, dar îşi dădu seama că zgomotul din faţă crescuse. Ieşi de după paravanul alcătuit de clădirile abandonate şi descoperi că scena de la periferia cazărmii se schimbase.

Spărtura din baricadă fusese lărgită. Lângă ea se strânsese un grup de vreo sută de ameni şiruri de infanterişti blocau intrarea în bază. Oamenii aruncau cu pietre şi bucăţi de lemn în soldaţii care. înarmaţi cu spade şi lănci, nu se retrăgeau. Mai mulţi ofiţeri călare stăteau în spatele pedestraşilor. Toller îşi dădu seama, după spadele împodobite şi semnele verzi de pe umeri. că făceau parte din regimentul Sorka. Oameni loiali lui Leddravohr şi fără legături în Ro-Atabri. Situaţia se putea transforma în măcel oricând Iar dacă se ajungea la aşa ceva, soldaţii rebeli ar fi năvălit imediat. transformând locul într-un mic teatru de război.

-Tine-te bine şi lasă capul în jos, îi spuse Toller Gesallei. scoţând spada. O să avem necazuri..

Porniră la galop. Animalul puternic răspunse imediat comenzilor, parcurgând distanţa cu iuţeala vântului. Toller sperase să-i surprindă pe răzvrătiţi şi să treacă printre ei. înainte ca aceştia să reacţioneze, dar bubuiala copitelor pe lutul tare atrase atenţia oamenilor. care se întoarseră să arunce cu pietre.

- O haină albastră! Omorâţi-l pe jegos!

Imaginea animalului masiv, care şarja. şi a spadei de luptă a lui Toller. ajungea să-i facă pe toţi să se dea din drum. dar cei doi nu aveau cum să scape de salva neregulată de proiectile. Toller fu izbit zdravăn în antebraţ şi în piept, iar o bucată ascuţită de ardezie îi răni degetele cu care ţinea frâul Reuşi să conducă animalul spre

scândurile sfărâmate ale baricadei şi aproape ajunsese în rândul soldaţilor când auzi o bufnitură şi simţi impactul transmis prin trupul Gesallei. Femeia gâfâi şi-şi slăbi strânsoarea o clipă, apoi îşi recâştigă puterile, şirul de pedestraşi se dădu la o parte, făcându-le loc. Toller opri corn-albastrul

- E rău? o întrebă pe Gasalla, neputând să se întoarcă în şa sau să descalece, din cauza strânsorii ei.

- Nu-i nimic grav răspunse ea, cu voce abia auzită. Să mergem mai departe.

Un locotenent bărbos se apropie, salută şi apucă frâul.

- Eşti astrocăpitanul Toller Maraquine?

- Da.

- Trebuie să te prezinţi imediat la prinţul Leddravohr Îngrăditura 12.

- Asta şi încerc să fac, locotenente. Mi-ar fi mai uşor dacă te-ai da din drum.

- Domnule, ordinul prinţului nu menţiona vreo femeie.

Toller ridică din sprâncene şi-l privi pe ofiţer drept în ochi.

- Si ce-i cu asta?

- Eu... nimic, domnule.

Locotenentul dădu drumul frâului şi se trase într-o parte.

Toller îmboldi animalul, conducându-l spre şirul de împrejmuiri Se descoperise, deşi nimeni nu explicase fenomenul, că barierele peforate apărau baloanele de perturbaţii aeriene mai bine decât paravanele compacte Cerul liber dinspre vest strălucea prin deschizăturile pătrate ale împrejmuirilor, făcându-le să semene şi mai mult cu un şir de turnuri semeţe, la picioarele cărora se desfăşura activitatea clocotitoare a mii de lucrători, oameni din echipaje şi emigranţi, care cărau lucruri şi provizii.

Faptul că sistemul funcţiona chiar şi în circumstanţe deosebite spunea mult despre abilitatea organizatorică a lui Leddravohr. Chakkell şi a subordonaţilor acestora. Navele decolau în grupuri de două, trei, iar lui Toller i se părea un miracol că nu avuseseră loc accidente grave.

În momentul acela ca şi cum gândurile ar fi declanşat evenimentul, nacela unei nave ce se ridica prea iute lovi marginea îngrăditurii. Nava oscilă ieşind în aer liber iar la înălţimea de două sute de picioare trecu pe lângă una care decolase cu câteva secunde mai devreme La capătul unei penduläri nacela navei scăpate de sub control lovi balonul mai lent anvelopa acestuia

plesni şi-şi pierdu simetria, zbătându-se ca o creatură rănită a adâncurilor, iar nava se prăvăli către sol, cu lonjeroanele de accelerare atârnând. Se prăbşi peste un grup de căruţe cu provizii. Probabil că impactul zdrobise ţevile de alimentare ale arzătorului, pentru că izbucniră imediat flăcări şi fum negru. iar mugetul corn-albaştrilor răniţi sau speriaţi se adăugă la gălăgia generală.

Toller încercă să nu se gândească la soarta celor de la bord. Manevra neîndemânatică a celeilalte nave părea opera unui novice. Se părea că mulţi dintre cei o mie de piloţi calificaţi ai flotei de migrare nu erau disponibili, fiind probabil blocaţi în oraş, din cauza tulburărilor. Alte pericole se adăugau la cortegiul de întâmplări cărora trebuiau să le facă faţă călătorii interplanetari...

Simţea capul Gesallei legănându-se lovindu-se de spatele lui în timp ce se îndreptau spre împrejmuire, iar îngrijorarea lui crescu. Hainele ei uşoare nu aveau cum să amortizeze felul de lovitură pe care o bănuia el. Când se apropie de îngrăditura cu numărul 12, văzu că aceasta şi următoarele trei erau înconjurate de infanterişti şi cavalerişti. În zona protejată exista un calm relativ. Acolo aşteptau patru baloane, iar echipele de umflare erau pregătite. Grupuri de oameni în haine scumpe stăteau pe lăzi ornamentate şi sorbeau din băuturi, în timp ce-şi întindeau gâturile, să vadă nava zdrobită. Printre priciorele lor se jucau copii, ca într-o excursie de familie.

Toller privi în zonă şi descoperi grupul în mijlocul căruia se afla Leddravohr, Chakkell şi Pouche, toţi strânşi în jurul siluetei aşezate a regelui Prad. Conducătorul, pe un scaun obişnuit, se uita în jos, aparent indiferent la tot ce se întâmpla. Părea bătrân şi descurajat, în contrast cu înfăţişarea viguroasă pe care şi-o amintea Toller.

Un căpitan tinerel îi ieşi în întâmpinare, de îndată ce Toller opri corn-albastrul. Păru surprins văzând-o pe Gesalla, dar o ajută, fără comentarii, să descalece. Toller coborî şi el şi văzu că femeia era palidă. Tremura un pic, iar în ochi avea o privire dstantă. abstractă, care dovedea că suferă cumplit.

- Ar trebui să te duc în braţe, zise el, în timp ce soldaţii se dădură la o parte, la semnul căpitanului.

- Pot să merg, pot să merg, şopti ea. Ia-ţi mâinile de pe mine, Toller fiara nu trebuie să vadă că mă ajuţi.

Toller dădu din cap, impresionat de curajul ei, şi merse spre grupul regal Leddravohr se întoarse şi de data asta nu-şi scoase la iveală zâmbetul ca o muşcătură de şarpe Ochii îi sclipeau pe faţa

netedă ca marmura. Pe cuirasa lui albă se vedea o dungă stacojie, iar un strat gros de sânge se coagula la capătul tecii, dar atitudinea lui sugera mai degrabă furie stăpânită decât nebunia de care pomenise Zavotle.

- Am trimis după tine cu ore în urmă, Maraquine, zise el. Unde ai fost?

- Să văd rămăşiţele fratelui meu, răspunse Toller, omiţând deliberat forma necesară de adresare. Există ceva foarte suspect în moartea lui.

- Îţi dai seama ce spui?

- Da.

- Văd că ai revenit la vechile obiceiuri, mârâi Leddravohr, apropiindu-se şi coborând vocea. Tatăl meu m-a pus cândva să făgăduiesc că n-o să-ţi fac rău, dar o să mă consider eliberat de această făgăduială când vom ajunge pe Supralume. Îţi promit că atunci o să-ţi dau ceea ce cauţi de mult timp. Dar acum trebuie să rezolv probleme mai importante.

Leddravohr se întoarse şi plecă, făcând semn supraveghetorului lansării. Echipa de umflare trecu imediat la treabă, zăngănind din evantaiele mari. Regele Prad îşi înălţă capul şi privi în jur cu singurul lui ochi. Starea de spirit festivă a nobililor dispăru când clinchetul le atrase atenţiaq că zborul fără precedent către necunoscut urma să înceapă. Grupurile se strânseră la un loc, copiii încetară joaca, servitorii se pregătiră să ducă bagajele stăpânilor pe navele ce urmau să plece cu puţin înaintea celor regale.

Dincolo de şirul de paznici se agita o mare de activitate, aparent nedirijată. Munca de lansare a flotei de emigrare continua. Departe, în altă parte a cazărmii, profitând de condiţiile aproape perfecte ale vremii, piloţii navelor cu mărfuri decolau fără ajutorul paravanelor împotriva vântului. Cerul era plin de nave ce se ridicau nişte spori aerieni ciudaţi către semiluna mândră a Supralumii.

Toller rămase uluit văzând spectacolul ce dovedea că, atunci când ajungeau la limită, cei din neamul lui aveau curajul şi priceperea să călătorească, precum zeii, de la o planetă la alta. dar îl îngrijorau spusele lui Leddravohr

Jurământul de care pomenise prinţul explica anumite lucruri - dar de ce-i fusese cerut? Ce-l împinsese pe rege să aleagă unul dintre mulţii lui supuşi şi să-i ofere protecţia sa personală? Intrigat de acest nou mister. Toller privi spre rege şi se înfioră descoperind că Prad se uita la el După un moment, regele îndreptă un deget spre

Toller, întinzând o linie de forță psihică prin grupul celor din jur apoi îi făcu semn. Ignorând privirile curioase ale asistenților regali, Toller se apropie și făcu o plecăciune.

- M-ai servit bine, Toller Maraquine, zise Prad, cu vocea obosită, dar fermă. Intenționez să-ți dau o altă responsabilitate.

- Spuneți care maiestate, răspunse Toller, iar simțământul de irealitate crescu când regele îi făcu semn să vină mai aproape, pentru a primi un mesaj particular.

- Să ai grijă ca numele meu să fie ținut minte pe Supralume! șopti regele.

- Maiestate... se bâlbâi Toller, zăpăcit. Nu înțeleg...

- O să înțelegi. Acum, du-te la postul tău.

Toller se înclină și se trase înapoi, dar înainte de a apuca să se cândească la scurtul schimb de cuvinte, fu chemat de colonelul Kartkang, fostul șef al EEA. După dizolvarea escadrei experimentale, colonelul primise responsabilitatea coordonării lansării zborului regal, o sarcină pe care nu prevăzuse că o va îndeplini în asemenea condiții potrivnice. Buzele i se mișcau în tăcere, în timp ce-l îndruma pe Toller către locul în care Leddravohr vorbea unui grup alcătuit din trei piloți. Unul era Ilven Zavotle, altul Gollav Amber - un om cu experiență, care fusese înlăturat în ultimul moment de pe lista celor ce participaseră la zborul de încercare. Al treilea, un ins îndesat, cu barbă roșcată, de vreo patruzeci de ani, purta uniforma de astrocomandor. După un moment, Toller îl identifică drept Halsen Kedalse, fost căpitan de aeronavă și mesager regal.

- ... am decis că vom călători pe nave separate, spuse Leddravohr. Maraquine - singurul ofițer care are experiența trecerii dincolo de zborul median - va avea responsabilitatea pilotării navei tatălui meu. Eu voi zbura cu Zavotle, prințul Chakkell cu Kedalse, iar prințul Pouche cu Amber. Acum mergeți la navele voastre și pregătiți-vă să începeți ascensiunea înainte de căderea miciinopți.

Cei patru piloți salutară și erau gata să plece, când Leddravohr îi opri ridicând mâna. Îi privi un timp ce li se păru îndelungat, părând nehotărât, apoi spuse:

- Daca mă gândesc bine, Kedalse a zburat cu tatăl meu de multe ori, în timpul serviciului său îndelungat ca aerocăpitan. Va zbura cu nava regelui, iar prințul Chakkell va merge cu Maraquine. Asta-i tot.

Toller saluta din nou și plecă, întrebându-se ce însemna razgândirea lui Leddravohr. Prințul înțelesese repede când Toller îi

spusese că avea anumite bănuieli în privința morții lui Lain *Fratele meu e mort.* O indicație a vinovăției? O întorsătură ciudată a gândurilor îl făcuse pe Leddravohr să nu încredințeze viața tatălui său unui om pe al cărui frate îl omorâse, sau cel puțin a cărui moarte o provocase?

Zgomotul de neconfundat al unui tun greu, ce trăgea undeva, la distanță, îi aminti lui Toller că n-avea timp de pierdut cu speculații. Se uită după Gesalla. Stătea singură, izolată de activitatea înconjurătoare, iar atitudinea ei îi arăta că suferea de dureri cumplite. Alergă spre nacela în care aştepta prințul Chakkell, împreună cu soția şi cei doi fii. Printesa Daseene, cu părul împodobit cu o cască din perle, şi băieții se uitară bănuitor la Toller. Chiar şi Chakkell părea nehotărât. Erau îngroziți, îşi dădu seama Toller, iar una dintre necunoscutele pe care trebuiau să le înfrunte era natura relațiilor cu omul căruia îi încredințau viețile.

- Maraquine, când pornim? întrebă Chakkell.

- Vom fi în siguranță departe de aici, peste câteva minute, prințe. Dar există o problemă.

- O problemă? Ce problemă?

- Fratele meu a murit ieri.

Toller se opri, profitând de teama ce luci în ochii prințului.

- Datoria mea față de văduvă poate fi achitată doar luând-o cu mine în acest zbor.

- Îmi pare rău, Maraquine, dar nici nu poate fi vorba! Nava aceasta este doar pentru mine!

- Știu, prințe, dar înțelegeți legăturile de familie şi vă dați seama că n-o pot părăsi pe văduva fratelui meu. Dacă nu poate călători cu această navă, va trebui să renunț la onoarea de a fi pilotul dumneavoastră.

- Asta-i trădare! exclamă Chakkell, ştergându-şi transpirația de pe țeasta chelă. Eu... Leddravohr te-ar fi executat imediat dacă ai fi îndrăznit să nu-i îndeplineşti ordinele!

- Știu şi asta, prințe, şi ar fi fost păcat, răspunse Toller zâmbind către copii care-l urmăreau cu atenție. Dacă nu voi fi eu, vă va duce un pilot neexperimentat prin zona bizară dintre planete. Eu cunosc terorile şi pericolele de la mijlocul drumului şi aş putea să vă pregătesc pentru ele.

Cei doi băieți continuau să-l privească, dar fetița îşi ascunsese fața în fusta mamei. Chakkell îl privi furios şi-şi mişcă picioarele, frustrat, simțindu-se, pentru prima dată în viață

subordonat voinței unui om obișnuit. Toller îi zâmbi, cu falsă simpatie, şi gândi: *dacă asta-i puterea, nu mi-o doresc.*

- Văduva fratelui tău va călători în nava mea, zise în cele din urmă Chakkell. Nu voi uita asta, Maraquine!

- Iar eu îmi voi aminti cu recunoştință, răspunse Toller.

Când urcă la postul de pilotare, se resemnă la gândul că întărise dușmănia pe care o simțise Chakkell pentru el, dar nu simți nici vinovăție, nici ruşine. Acționase logic, deliberat, pentru a bține ce avea nevoie, nu precum Toller Maraquine de altădată. Se consolă cu gândul că era în ton cu vremurile. Lain - *fratele meu e mort!* - spusese, cândva, că Leddravohr şi regele aparțineau trecutului, iar Chakkell întărise acele cuvinte. În ciuda schimbărilor catastrofale ce copleşiseră planeta, oameni precum Leddravohr şi Chakkell acționau ca şi cum pe Supralume vor crea un nou Kolcorron. Doar regele părea a intui că totul va fi altfel.

Rezemându-se cu spatele de un perete despărțitor, Toller făcu semn echipei de umflare că era gata să pornească arzătorul. Oamenii încetară să agite ventilatorul şi-l traseră de-o parte, lăsându-l pe Toller să vadă interiorul balonului. Anvelopa, parțial plină cu aer rece, se zbătea şi se răsucea între lonjeroanele de accelerare. Toller slobozi o serie de jeturi fierbinți în ea, acoperind zgomotul altor arzătoare ce funcționau de-a lungul şirului de îngrădituri, o văzu întinzându-se, ridicându-se de pe sol. Când ajunse în poziție verticală, oamenii care țineau frânghiile le legară de traversa nacelei, iar alții răsuciră construcția uşoară până ajunse în poziție orizontală. Ansamblul uriaş al balonului şi nacelei, acum mai uşor ca aerul, începu să tragă uşor de ancora centrală, ca atras de Supralume.

Toller sări din nacelă şi dădu din cap către Chakkell şi aghiotanții care aşteptau, ca semn că pasagerii şi bagajele puteau fi urcați la bord. Se duse la Gesalla, iar ea nu se opuse când îi luă legătura de pe umeri.

- Suntem gata de plecare. Când vei fi la bord, te vei întinde şi te vei odihni.

- E o navă regală, zise ea, dând înapoi. Trebuie să-mi găsesc loc pe alta.

- Gesalla, uită de *ce-ar trebui.* Multe nave nu vor pleca şi se va vărsa sânge pentru a se ajunge pe altele Vino acum.

- Prințul a fost de acord?

- Am discutat şi nu vrea să plece fără tine.

Toller o luă de braț și o conduse în nacelă. Urcă la bord și văzu că prințul. Daseene și copiii ocupaseră un compartiment pentru pasageri, lăsându-l pe celălalt, în mod tacit, pentru el și Gesalla. Aceasta își învinse durerea când se cățără, iar când o duse în compartiment se întinse pe salteaua umplută cu lână

Toller își desprinse spada, o așeză lângă ea și se întoarse la postul de pilotare. Tunul bubui iar, la distanță Activă arzătorul. Nava era ușor încărcată, în comparație cu cea din zborul anterior. Așteptă mai puțin de un minut, apoi desprinse ancora. Ascensiunea continuă cu bine și după ce balonul ajunse complet în aer liber. După câteva secunde, Toller avu o imagine completă, circulară, a cazărmii. Celelalte trei nave regale - ce se distingeau prin dungi albe, trasate pe nacele - părăsiseră deja împrejmuirile și se aflau puțin deasupra lui Toate celelalte lansări fuseseră oprite temporar, dar simțea aerul prea încărcat și urmări cu atenție navele tovarășe, până când briza din vest le dispersă, întrucâtva.

Într-un zbor de masă, există riscul de ciocniri între două nave urcând sau coborând cu viteze diferite. Întrucât pilotul nu putea să vadă nimic deasupra, din cauza balonului, regula era ca acela de mai sus avea responsabilitatea să-l ferească pe cel de jos. Teoria se aplica atât cât se putea, dar Toller nu avea încredere în ea, pentru că singura opțiune valabilă în faza ascensiune era să urci repede, iar asta mărea riscul ciocnirii cu un al treilea balon. Riscul ar fi fost minim, dacă flota ar fi plecat conform planului, dar acum își dădea seama că face parte dintr-un vârtej vertical.

Pe măsură ce balonul se înălța, scena de la sol se vedea în toată complexitatea-i uimitoare.

Baloanele, umflate sau întinse pe iarbă, reprezentau trăsătura dominantă a matricei de drumuri și alei, magazii, căruțe, animale și mii de oameni agitându-se în ceea ce părea o activitate fără sens, pe care Toller îi vedea ca pe niște insecte ce se străduiau să-și salveze regina de o catastrofă iminentă Spre nord, mulțimea forma o masă pestriță la intrarea în bază, dar distanță îl împiedica să-și dea seama dacă începuse deja lupta între unitățile militare situate pe poziții diferite.

Șiruri subțiri de indivizi - probabil emigranți hotărâți - convergeau spre zona de lansare, venind din diferite părți ale perimetrului taberei. În urma lor, focurile se întindeau în Ro-Atabri tot mai iute ajutate de vânt lipsind orașul de protecția împotriva sferelor În contrast cu vârtejul produs de oameni și de cele ce le

aparţineau, plaja Arle şi golful Tronom formau o pată liniştită de turcoaz şi albastru. Un munte Opelmer bidimensional plutea în depărtarea ceţoasă, senin şi nedisturbat.

Toller, acţionând levierul prin intermediul levierului, stătea la marginea nacelei şi încerca să înţeleagă că părăsea scena aceea pentru totdeauna, dar în el era doar un vid tremurător, o agitaţie aproape subconştientă, ce-i demonstra că-şi stăpâneşte emoţiile. Prea multe se întâmplaseră pe durata unei prezile - *fratele meu e mort!* - iar durerea şi regretul zăceau înmagazinate în el, gata să iasă la iveală în primul moment de linişte

Chakkell privea şi el, din compartimentul său, cu braţele în jurul lui Daseene şi a fiicei lor, care arăta de vreo doisprezece ani. Toller, care-l considerase un om mânat doar de ambiţie, se întreba dacă-i cazul să-şi schimbe părerea. Uşurinţa cu care cedase în cazul Gesallei arăta o grijă exagerată pentru familia sa.

Spectatori existau şi pe alte două nave regale - regele Prad şi aghiotanţii personali în una, în cealaltă prinţul înlăturat de la putere - Pouche - şi însoţitorii lui. Doar Leddravohr, care decisese să călătorească neînsoţit, nu se vedea. Zavotle, o siluetă izolată la comenzile navei, îi făcu semn cu mâna lui Toller, apoi se întinse şi legă lonjeroanele de accelerare. Întrucât nava sa era cea mai puţin încărcată dintre cele patru, putea să pornească arzătorul mai rar şi să păstreze totuşi aceeaşi viteză de ascensiune ca şi ceilalţi.

Toller, care se stabilise la un ritm de două-cu-douăsprezece, nu avea aceeaşi opţiune. Ca rezultat a celor învătate în zborul de încercare, se decisese că navele de migrare puteau fi conduse de piloţi neasistaţi, lăsând mai mult loc pentru pasageri şi încărcătură În timpul perioadei de odihnă a pilotului, acesta putea încredinţa supravegherea arzătorului sau a propulsorului unui pasager care să menţină ritmul.

- Aproape că a început micanoapte, prinţe, spuse Toller, respectuos, încercând să facă uitată nesupunerea sa anterioară Vreau să asigur lonjeroanele, aşa că mă văd silit să vă cer să mă înlocuiţi la arzător.

- Bine.

Chakkell prea încântat să aibă ceva de făcut, când se aşează lângă levier. Băieţii lui cu păr negru aruncară priviri timide spre Toller şi veniră lângă tatăl lor şi ascultară atenţi explicaţiile privind funcţionarea maşinăriei. În timp ce Toller întinse şi legă lonjeroanele de colţurile nacelei, Chakkell învăţase băieţii să păstreze ritmul

fredonând un cântecel.

Văzând că toți trei erau ocupați pentru un timp, Toller se duse în compartimentul în care zăcea Gesalla. Expresia încordată îi dispăruse de pe figură. Întinse mâna şi-i oferi un bandaj înfăşurat, scos, probabil, din legăturica ei cu lucruri.

Toller îngenunche lângă ea, pe patul din saltele moi, uimit de fulgerarea de excitare sexuală pe care i-o provocase acțiunea, şi luă pansamentul.

- Cum te simți? întrebă el, în şoaptă

- Nu cred că mi-am rupt coastele,dar trebuie să mă leg, dacă vreau să fac treabă. Ajută-mă.

Se ridică în genunchi, ajutată de Toller, se întoarse într-o parte şi-şi ridică haina cenuşie, arătând o vânătaie mare pe coastele inferioare.

- Ce crezi?

- Trebuie să te bandajez, răspunse el, neştiind ce aştepta de la el.

- Atunci, ce aştepți?

- Nimic.

Înfăşură bandajul în jurul ei şi începu să începu să-l strângă, dar îl împiedicau hainele ei. În câteva rânduri, cu tot efortul lui, degetele atinseră sânii fermi, iar senzația îl străbătu ca o fulgerare, mărindu-i neîndemânarea.

Gesalla oftă.

- Nu eşti bun de nimic, Toller! Aşteaptă!

Îşi descheie haina, o scoase, scoase şi bluza, rămânând goală până la brâu.

- Încearcă acum.

Viziunea cadavrului lui Lain, cu gluga galbenă, îl transformă într-o maşină fără simțuri. O bandajă cu eficiența şi iuțeala unui chirurg pe câmpul de luptă, lăsându-şi mâinile să-i atingă trupul. Gesalla rămase câteva secunde lungi, cu privirea caldă şi solemnă, înainte să-şi ia hainele şi să se îmbrace.

- Mulțumesc, zise ea, apoi întinse mâna şi-i atinse uşor buzele.

Apoi urmă o sclipire în culorile curcubeului, după care nava fu acoperită de întuneric. În celălalt compartiment, Daseene şi fetița şopteau alarmate. Toller se ridică şi privi peste marginea nacelei. Umbra întinsă, curbată, a Supralumii, se grăbea spre orizontul dinspre est, iar sub navă Ro-Atabri era un vălmăşag de fire ce

ardeau portocaliu, prinse într-o baltă de beznă ce se întindea

Când ziua reveni, zborul celor patru nave regale atinsese altitudinea de douăzeci de mile - şi erau însoţite de un stol întins de ptertha

Toller privi cerul în jur şi văzu un glob doar la treizeci de yarzi, spre nord Se duse imediat la un tun, ochi şi apăsă acul care zdrobi flaconul de sticlă din culata tunului. Urmă o scurtă pauză, în care încărcăturile de pikon şi halvell se amestecară, intrară în reacţie şi explodară. Proiectilul parcurse traiectoria, urmat de un fragment de sticlă, îşi întinse braţele radial în timpul zborului, apoi se curbă peste ptertha, anihilând-o, eliberând un norişor de pulbere purpurie, ce se împrăştie iute.

- O împuşcătură bine ţintită, zise Chakkell, din spatele lui Crezi că otrava nu-i periculoasă, la distanţa asta?

Toller dădu din cap.

- Aici nu-i pic de vânt, deci nu poate să ne ajungă. Ptertha nu reprezenta cu adevărat o ameninţare, dar am distrus-o pentru că la limita miciinopţi apar unele vârtejuri de aer N-am vrut să risc ca globul să prindă un curent şi să se apropie de noi.

Figura negricioasă a lui Chakkell deveni îngrijorată când prinţul privi sferele rămase

- Cum de-au ajuns atât de aproape?

- Se pare că din întâmplare Dacă sunt împrăştiate pe o zonă din cer şi o navă se înalţă printre ele, se adaptează la viteza ei de ascensiune. Acelaşi lucru s-a întâmplat..

Toller se întrerupse, auzind două focuri de tun, la oarecare distanţă, urmate de un ţipăt slab ce părea că vine de jos

Se aplecă peste marginea nacelei şi privi dedesubt Imensitatea convexă a Lumii constituia un fundal albastru-verde pentru o serie - ce părea nesfârşită - de baloane, cel mai apropiat aflându-se la câteva sute de yarzi şi arătând foarte mare. Altele se aflau mai jos, la diferite altitudini, grupate la întâmplare, reducându-şi progresiv mărimea aparentă, până ajungeau aproape invizibile

Ptertha se amestecaseră printre navele de sus şi, în timp ce Toller privea, alt tun trase şi distruse al glob Proiectilul pierdu repede viteza şi dispăru din vedere, căzând, pierzându-se în nori aflaţi mult dedesubt ţipetele continuară, regulat, ca o respiraţie, apoi după un timp, dispărură treptat.

Toller se depărtă de balustradă, întrebându-se dacă ţipe-

acelea fuseseră provocate de panică neîntemeiată sau dacă cineva văzuse p ptertha plutind aproape de pereții nacelei - oarbă, rea și teribil de invincibilă - chiar înainte să se năpustească pentru a ucide Simțea o ușurare plină de vinovăție că scăpase de o asemenea soartă când îi trecu prin minte un gând. Ptertha n-avea nevoie de lumina zilei ca să se apropie Nimeni nu garanta că unul sau mai multe globuri nu plutisera spre nava lui, la adăpostul întunericului - iar dacă se întâmplase asta, nici el, nici Gesalla, nici vreunul dintre pasagei nu va pune piciorul pe Supralume

În timp ce încerca să se împace cu ideea, vârî mâna în buzunar, găsi obiectul ciudat dăruit de tatăl său și începu să traseze cercuri cu degetul pe suprafața netedă ca gheața

Capitolul 19

În a zecea zi de zbor, nava ajunsese la mai puțin de o mie de mile de suprafața Supralumii, iar vechiul curs al nopții și zilei fusese inversat.

Perioada pe care Toller continua s-o numească micanoapte - când Supralumea acoperea soarele - crescuse la șapte ore, în timp ce noaptea - perioada în care se aflau în umbra planetei natale - se redusese la doar jumătate din acea durată

Toller stătea singur la postul de pilotare, așteptând ivirea zilei și încercând să-și imagineze viitorul oamenilor pe noua planetă. Avea impresia că până și kolcorronienii de baștină, obișnuiți să trăiască sub sfera fixă a Supralumii, se vor simți apăsați de imaginea unei planete mai mari, deasupra lor, care să-i lipsească de o parte, mai mare, din zi. Presupunând că Supralumea nu era locuită, emigranții ar fi putut să-și întemeieze noua lor patrie în cealaltă parte a planetei, la o latitudine ce ar fi corespuns, pe Lume, Chamteth-ului. Poate va veni o vreme când amintirile despre originea lor vor fi uitate și..

Gândurile lui Toller fură întrerupte de apariția lui Setwan, fiul în vârstă de șapte ani al lui Chakkell în ușa compartimentului lor. Băiatul veni lângă el și-și puse capul pe umărul lui

- Nu pot să dorm, unchiule Toller, șopti el. Pot să stau cu tine?

Toller așeză copilul genunchiul său și zâmbi, imaginându-și reacția Daseenei, dacă ar fi auzit că Setwan îl numise unchi

Dintre cele șapte persoane închise în microcosmosul apăsător al nacelei, Daseene era singura care nu făcuse concesii. Nu discuta cu Toller sau Gesalla purta continuu boneta ei din perle și ieșea din compartimentul pasagerilor doar când nu avea de ales. Nu mâncase și nu băuse nimic trei zile, ca să nu se supună torturii de a folosi toaleta primitivă în apropierea punctului median al călătoriei. Arăta palidă și trasă la față și - deși nava coborâse la nivele mai calde ale atmosferei - rămăsese încotoșmănată în veșmintele vătuite ce fuseseră confectionate în grabă pentru zborul de migrare. Răspundea monosilabic când discuta cu cei din familia ei

Toller o simpatiza, într-un fel, ştiind că traumele zilelor recente fuseseră mai mari pentru ea decât pentru ceilalţi. Copii - Corba, Oldo şi Setwan - nu trăiseră destul de mult în ţara privilegiilor, a celor Cinci Palate, pentru a fi condiţionaţi irevocabil şi aveau un simţ natural al curiozităţii şi aventurii. Responsabilităţile şi ambiţiile lui Chakkell îl ţinuseră pe acesta în strânsă legătură cu realităţile vieţii cotidiene din Kolcorron, iar prinţul avea destulă putere de muncă şi inventivitate ca să se întrevadă că va juca un rol important în crearea unei noi naţiuni pe Supralume. Toller fusese impresionat de felul în care prinţul, după perioada iniţială de adaptare, se implicase în manevrarea navei, fără să evite vreo sarcină.

Chakkell fusese deosebit de scrupulos în privinţa folosirii micropropulsoarelor care ofereau navei oarecare control al stabilităţii laterale. În general, se acceptase ideea că navele flotei vor fi dispersate de curenţii de aer pe o zonă întinsă deasupra Supralumii, la capătul unei călătorii de cinci mii de mile, dar Leddravohr decretase că zborul navelor regale trebuia să se încheie printr-o asolizare în grup.

Diferite metode de a ţine la un loc cele patru nave fuseseră respinse, ca impracticabile. În cele din urmă, ambarcaţiunile fuseseră dotate cu propulsoare miniaturale, orizontale, de mică putere. Dacă funcţionau continuu, mult timp, induceau o componentă laterală, foarte slabă, mişcării verticale a navei, făcând-o să se rotească în jurul centrului ei de greutate. Folosirea lor consecventă ţinuse cele patru nave regale în formaţie strânsă.

Vecinătatea celorlalţi îi oferise lui Toller un spectacol memorabil, când grupul trecuse de punctul median şi avusese loc răsturnarea navelor. Deşi mai trecuse printr-o asemenea experienţă, găsi ceva uluitor inefabil, în imaginea planetelor surori alunecând maiestuoase în direcţii opuse. Supralumea ivindu-se de sub ascunzişul balonului şi coborând pe cer, în timp ce Lumea, de la celălalt capăt al balantei invizibile, se strecură sub peretele nacelei.

Când schimbarea de poziţie fusese făcută doar pe jumătate, apăruse o nouă minunăţie. Un şir de nave ce se micşorau se întindeau spre fiecare planetă, ca nişte discuri ce se reduceau treptat la puncte sclipitoare. Multe dintre baloanele ce se îndreptau spre Supralume amânaseră răsturnarea şi puteau fi văzute de dedesubt, în amănuntime: nacele, funiile de ancorare ale balonului, tevile prpulsoarelor.

Şi, de parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns pentru a

zapăci ochii și mintea, se mai vedeau - pe fondul nemărginirii de-un albastru întunecat, semănată cu spirale împletituri și puncte de-o strălucire înghețată - cele trei nave colege care executau propriile manevre de răsturnare. Structurile, atât de fragile că puteau fi sfărâmate de un vânt mai puternic, rămâneau ca prin farmec nedeformate în timp ce universul stătea în cap, proclamând că se aflau cu adevărat într-o zonă a bizarului. Piloții, arătând ca niște movile enigmatice de cârpe, păreau a fi supraoameni străini, înzestrați cu cunoștințe și priceperi inaccesibile oamenilor obișnuiți.

Nu toate scenele văzute de Toller aveau o asemenea grandoare, dar rămăseseră întipărite în memoria lui din diferite motive. Figura Gesallei în diferite dispoziții - ciudat de triumfătoare când învinsese îndărătnicia focului din bucătărie, după ore de eșec în zona de gravitație zero, explozia tuturor ptertha care-i însoțiseră, după o zi de ascensiune, una după alta, uimirea și încântarea copiilor când răsuflarea lor devenise vizibilă în frigul din jur, jocurile din scurta perioadă când puteai suspenda mărgele și brelocuri în aer, schițând figuri și desene tridimensionale.

Și alte scene, din exteriorul navei, care vorbeau de tragedii îndepărtate, de un fel de moarte ce aparținuse, până atunci, de domeniul coșmarului.

Decolarea escadrei regale avusese loc în faza de început a evacuării cazărmii, iar Toller știa că, în momentul în care depășiseră de o zi punctul median, aveau deasupra un nor rarefiat, liniar, lung de o sută de mile, alcătuit din nave. Dacă n-ar fi fost ascunse vederii de imensitatea balonului său, majoritatea lor tot ar fi fost invizibile, din cauza distanței. Dar căpătase dovezi îngrijorătoare ale existenței lor. Sub forma unei ploi rare, spasmodice și îngrozitoare. O ploaie ale cărei picături erau solide și care variau ca dimensiuni, de la nave întregi la trupuri omenești.

În trei rânduri văzuse nave distruse căzând pe lângă ei, cu nacelele înfășurate în zdrențele fâlfâitoare ale baloanelor, într-o prăbușire lungă de-o zi către Supralume. Presupunea că în ultimele ore aie fugii din Ro-Atabri, dispăruse orice urmă de ordine, iar în timpul haosului, unele nave fuseseră preluate de piloți neexperimentați sau de rebeli fără nici un fel de cunoștințe de aviație. Se părea că unele nave trecuseră de punctul median fără să se răstoarne, iar viteza lor fusese mărită de gravitația crescândă a Supralumii, până când tensiunea din anvelopele subțiri le sfâșiase.

O dată văzuse o nacelă prăbușindu-se fără balon

menținându-şi poziția datorită frânghiilor şi lonjeroanelor de accelerare. La marginea ei stăteau o duzină de soldați, care priveau în tăcere procesiunea de nave plutitoare - ultima lor legătură cu omenirea şi viața.

Dar majoritatea obiectelor căzătoare erau mici - ustensile de bucătărie, lăzi împodobite. saci cu provizii, trupuri de oameni sau animale - dovezi ale unor accidente catastrofice care avuseseră loc cu zeci de mile mai sus, în claia oscilantă de nave.

Nu departe de punctul median, acolo unde atracția Supralumii era încă slabă şi viteza de cădere lentă, un tânăr căzuse pe lângă nave, atât de aproape încât Toller putuse să-i zărească foarte clar trăsăturile. Din fanfaronadă sau dintr-o nevoie disperată de o ultimă comunicare cu un om, tânărul îl strigase pe Toller, cu un glas destul de vesel, şi-i făcuse semn cu mâna. Toller nu-i răspunsese, simțind că, dacă ar fi făcut-o, ar fi luat parte la o parodie de glumă, şi rămăsese înlemnit lângă balustradă, îngrozit şi incapabil să-şi ia privirea de pe omul ce se prăbuşea. Rămase aşa, până tânărul dispăru.

După câteva ore, când îl înconjurase întunericul şi încerca să doarmă, Toller continuă să se gândească la cel ce căzuse - care se afla acum cu o mie de mile înaintea flotei de migrare - şi se întreba cum se pregătea acesta pentru impactul final...

Liniştit de prezența băiatului, ce picotea pe genunchiul lui, Toller acționa arzătorul ca un automat, reglând în mod inconştient ritmul după bătăile inimii. Lumina zilei reveni brusc. Clipi de câteva ori şi văzu că se întâmplase ceva rău, pentru că doar două nave regale se aflau la acelaşi nivel cu el, nu trei.

Nava care lipsea era cea în care zbura regele.

Nimic neobişnuit - Kedalse era un pilot extrem de prudent, căruia îi plăcea să-şi reducă viteza de coborâre în timpul nopții, preferând să aibă celelalte nave sub el, pentru a putea să le supravegheze poziția - dar de data asta nu se vedea nici în partea superioară a cerului.

Toller îl ridică încet pe Setwan şi-l duse în compartimentul pasagerilor, lângă familia lui. Auzi stigătele puternice ale lui Zavotle şi Amber. Se uită la ei şi văzu că arătau deasupra navei sale. În acelaşi moment, un val de gaz fierbinte țâşni pe gura balonului, provocând scâncetul unui copil. Toller se uită în cupola luminoasă, iar inima îi încetă să bată, văzând forma pătrată a unei nacele

imprimată pe el, deformând desenul ca o pânză de păianjen al frânghiilor de susținere.

Nava regelui se afla chiar deasupra şi se aşezase pe balonul lui.

Toller văzu urma circulară a țevii propulsorului celeilalte nave apăsând pe partea superioară a anvelopei, amenințând integritatea panoului de sfâşiere. Urmă un şir de trosnituri ale velaturii şi lonjeroanelor, iar deformarea a pânzei balonului aruncă mai mult gaz sufocant în nacelă.

- Kedalse! răcni Toller, neştiind dacă era auzit în nacela de deasupra. Ridică-ți nava! Ridică-ți nava!

Vocile slabe ale lui Zavotle şi Amber i se alăturară, un transmițător solar începu să sclipească într-o nacelă, dar nu primiră răspuns de deasupra. Nava regelui continua să apese pe balonul supraîncărcat, amenințând să-l facă să explodeze.

Toller privi neajutorat la Gesalla şi Chakkell, care ieşiseră din compartimente şi se uitau îngroziți la el. Singura explicație pe care o găsea era că pilotul regelui fusese doborât de boală, îşi pierduse conştiința sau murise. Dacă se întâmplase asta, cineva din nacela de deasupra trebuia să pornească arzătorul şi să despartă cele două nave, dar trebuia s-o facă imediat. Mai exista o posibilitate - lui Toller i se uscă gura, doar când se gândi - ca arzătorul să fie defect şi să nu poată fi pornit.

Se străduí să-şi imagineze o soluție, când puntea se zgudui sub picioarele lui, iar pânza balonului pocni ca un bici. Perechea de nave începuse să piardă înălțime foarte repede. Acest lucru se evidenția prin relativa mişcare de înălțare a celor două nave vizibile.

Leddravohr apăru la balustrada nacelei - pentru prima oară de la decolare. În spatele lui, Zavotle emitea încă sclipiri inutile din transmițătorul solar.

Toller nu se putea desprinde de ambarcațiunea regelui mărind viteza de coborâre. Balonul lui pierduse deja gaz şi ajusese periculos de mult de situația în care presiunea aerului şi viteza exagerată de cădere îl puteau sparge.

Trebuia neapărat să injecteze o cantitate mare de gaz fierbinte în balon. Dar, dacă făcea asta - ținând seama de greutatea care apăsa de deasupra - risca să crească presiunea interioară atât de mult, încât anvelopa s-ar fi sfâşiat.

Toller o privi în ochi pe Gesalla, iar în minte îi apăru o declarație: *Am ales să trăiesc!*

Se răsuci în scaun şi declanşă arzătorul, într-o injectare prelungă, tunătoare, îndopând balonul flămând cu gaz fierbinte. Apoi, după câteva clipe, apăsă levierul propulsorului de control al stabilităţii. Zgomotul propulsorului nu se auzi, în bubuitul copleşitor al arzătorului, dar efectul lui se simţi.

Celelalte două nave din grupul regal dispărură din vedere, când nava lui Toller se roti în jurul centrului de gravitaţie. Se auziră o serie de gemete neomeneşti şi trosnituri, iar ambarcaţiunea regelui alunecă alături de cea a lui Toller. Unul dintre lonjeroanele de accelerare se desprinse din legătura inferioară şi începu să se învârtă prin aer, ca sabia unui duelist.

În timp ce Toller privea, îngheţat, mişcarea de legănare - caracteristică astronavelor - se acceleră. Cealaltă nacelă ajunse la acelaşi nivel cu el, capătul liber al lnjeronului izbi orbeşte în bucătăria de pe nava lui Toller, provocând o balansare periculoasă a universului acestuia. şocul impactului se transmise lonjeronului, iar capătul de sus al acestuia se înfipse în balonul navei regale.

O cusătură plesni - iar balonul *muri*.

Se strânse, agitându-se într-o simulare perfectă a agoniei, iar nava regelui se prăbuşi. Lovitura transmisă prin lonjeron balansă nacela lui Toller, iar acesta văzu Supralumea, flămândă şi nerăbdătoare. Gesalla ţipă când căzu spre peretele aflat în jos. Oglinda din mâna ei se prăvăli în vidul albastru Toller se aruncă în bucătărie, riscând să cadă peste bord, apucă lonjeronul de capăt şi, folosindu-şi toată puterea trupului său de războinic, îl desprinse şi-i făcu vânt

Când nacela se îndreptă, Toller se prinse de balustradă şi privi cum cealaltă navă îşi începe plonjonul mortal. La înălţimea de o mie de mile, gravitaţia avea valoarea redusă la jumătate, iar evenimentele se desfăşurau lent, ca în vis. Îl văzu pe regel Prad agitându-se la marginea nacelei. Bătrânul, cu ochiul orb lucind ca o stea, întinse o mână spre Toller, apoi fu acoperit de zdrenţele balonului sfâşiat. Câştigând viteză în timp ce cădea, căutând încă un echilibru între gravittaţie şi rezistenţa aerului, astronava se micşoră, deveni o pată abia vizibilă, apoi dispăru în desenul fractal al Supralumii.

Devenind conştient de o puternică presiune psihică. Toller ridică privirea şi se uită la cele două nave ce-l însoţeau. Leddravor îl privea de pe cea mai apropiată şi, când privirile li se întâlniră, întinse braţele spre el, ca un om ce vrea să-şi îmbrăţişeze iubita Rămase

aşa, implorând muteşte, iar Toller simți ura prințului, ca un cuțit invizibil înfipt în suflet, chiar şi după ce se întoarse lângă arzător. Chakkell, cu privirea cenuşie, se uita la el din uşa compartimentului pentru pasageri, iar în spatele lui, Daseene şi Corba plângeau fără zgomot.

- O zi rea, zise prințul, cu voce ezitantă. Regele a murit.

Încă nu, gândi Toller. *Mai are câteva ore de trăit.* Apoi spuse:

- Ați văzut ce s-a întâmplat. Am avut noroc că am scăpat. N-am avut de ales.

- Leddravohr nu vede astfel lucrurile.

- Nu, răspunse gânditor Toller. Leddravohr nu vede astfel lucrurile.

În noaptea aceea, când Toller încerca zadarnic să adoarmă, Gesalla veni lângă el şi, în singurătatea din acel moment, i se păru normal s-o cuprindă cu brațul. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi-i şopti la ureche:

- Toller, la ce te gândeşti?

Vru s-o mintă, apoi decise că n-avea rost.

- La Leddravohr. Trebuie să lămuresc lucrurile cu el.

- Poate că va medita până ajungem pe Supralume şi va avea altă părere. Chiar dacă ne-am fi sacrificat, regele n-ar fi scăpat. Leddravohr va trebui să admită că n-ai avut de ales.

- Poate că eu am crezut că n-am de ales. Leddravohr va susține că am acționat pripit desprinzându-mă de nava tatălui său. Poate aş spune şi eu acelaşi lucru, dacă aş fi în locul lui. Poate că, dacă mai aşteptam un pic, Kedalse - sau altcineva - ar fi pornit arzătorul.

- Nu trebuie să gândeşti aşa, îi spuse Gesalla, cu blândețe. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

- şi Leddravohr va face ceea trebuie să facă.

- Poți să-l învingi.

- Probabil, dar mă tem că a dat deja ordin să fiu executat. Nu pot să lupt cu un regiment.

- Înțeleg..

Gesalla se ridică într-un cot şi se uită la el. În semiîntuneric, figura ei arătă incredibil de frumoasă.

- Mă iubeşti, Toller?

Simți că ajunsese la capătul unei călătorii lungi cât viața.

- Da.

- Mă bucur, zise ea, dezbrăcându-se. Pentru că vreau să am un copil cu tine.

El o prinse de mână, zâmbind năuc, neîncrezător.

- Ce vrei să faci? Chakkell e lângă arzător, chiar în cealaltă parte a peretelui...

- Nu ne vede.

- Dar...

- Nu-mi pasă. Am decis că tu o să fii tatăl copilului meu şi avem puțin timp la dispoziție.

- Nu merge, spuse Toller, întinzându-se pe saltea. Nu-s în stare, fizic, să fac dragoste în condițiile astea.

- Aşa crezi tu! fu singurul comentariu al Gesallei, care se trase lângă el, îşi lipi gura de a lui şi-i mângâie obrajii cu amândouă mâinile, făcându-l să-i răspundă cu ardoare.

Capitolul 20

Continentul ecuatorial al Supralumii, văzut de la înălțimea de două mile, arăta preistoric.

Toller privise peisajul de jos un timp, înainte să-şi dea seama de ce îi venise în minte acel adjectiv aparte. Nu din cauză că lipseau oraşele şi drumurile - prima dovadă că nu existau locuitori - ci pentru că pajiştile aveau o culoare uniformă

Toate imaginile aeriene pe care le văzuse în viața lui fuseseră marcate, într-un fel, de sistemul celor şase culturi, răspândit pe Lume. Ierburile comestibile şi orice altă vegetație cultivată erau aranjate în fâşii paralele, în care culorile treceau de la cafeniu, prin diferite nuanțe de verde, la galbenul recoltei. Dar aici câmpurile erau doar *verzi*!

Întinderea luminată de soare o singurei culori lucea în fața lui

Fermierii noştri vor trebui să înceapă treaba cu sortarea semințelor. gândi el. *şi să dea nume munților, mărilor şi râurilor. Cu adevărat un nou început, într-o lume nouă. Iar eu nu voi lua parte la asta.*

Amintindu-şi de problemele personale, îşi îndreptă atenția spre elementele artificiale ale scenei: celelalte două nave regale, aflate puțin sub el. A lui Pouche mai departe, cu pasagerii vizibili, lângă balustradă, ca şi cum ar fi călătorit deja, în imaginație, pe planeta necunoscută. Iiven Zavotle era singura persoană care se vedea pe nava lui Leddravohr. Stătea, obosit, la comenzi. Probabil că Leddravohr se afla în compartimentul pentru pasageri, aşa cum făcuse tot timpul călătoriei, cu excepția episodului înfiorător ce avusese loc cu două zile în urmă. Toller nu observase comportarea prințului înainte de acel moment şi se întreba dacă vidul nemărginit din jurul flotei de migrare îi provocase o fobie. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi fost mai avantajos pentru el ca duelul lor inevitabil să aibă loc într-o nacelă...

În cele două mile de spațiu de dedesubt vedea alte douăsprezece baloane, alcătuind o linie neregulată spre vest - dovadă a unei brize moderate la nivelul inferior al atmosferei. Zona spre care pluteau era împestrițată de siluetele prelungi ale baloanelor dezumflate, ce urmau a fi folosite la ridicarea unui oraş

temporar, din corturi. După cum se aşteptase, Toller văzu că majoritatea navelor asolizate aveau însemne militare. Chiar şi în vârtejul fugii din Ro-Atabri, Leddravohr avusese prevederea să-şi asigure o temelie a puterii, care să funcţioneze în momentul când va pune piciorul pe Supralume.

Analizând situaţia, Toller nu vedea nici o şansă să trăiască mai mult de câteva minute după ce va asoliza alături de nava lui Leddravohr. Chiar dacă l-ar învinge pe prinţ în luptă, ar fi ucis după aceea de soldaţi, ca fiind omul care provocase moartea regelui. Singura şansă de supravieţuire - măcar pentru câteva zile - ar fi fost să rămână la urmă, în momentul coborârii, şi să se ridice iar, de îndată ce Leddravohr asoliza. Se vedeau nişte munţi împăduriţi, la vreo douăzeci de mile spre vest, iar dacă ajungea acolo cu balonul putea să evite să fie capturat până când forţele naţiunii-copil se vor organiza destul de bine ca să pună mâna pe el.

Punctul slab al planului era că depindea de factori pe care nu-i controla, factori legaţi de mintea şi caracterul pilotului lui Leddravohr.

Nu se îndoia că Zavotle făcuse deducţiile corecte, văzând că nava lui Toller întârzia la asolizare. Dar era de partea lui? şi dacă ar fi înclinar să rămână loial camaradului său, ar risca să facă ceea ce aştepta Toller de la el? Trebuia să se grăbească să tragă de frânghia de rupere şi să dezumfle balonul - chiar în momentul în care Leddravohr îşi dădea seama că duşmanul îi scapă din gheare - fără să ştie cum va reacţiona prinţul la mânie. Ucisese alţi oameni pentru lucruri mai puţin grave.

Toller privi spre silueta lui Zavotele, ştiind că şi acesta îl privea, apoi se rezemă de balustradă şi se uită la Chakkell, care manevra arzătorul la un ritm de coborâre - una la douăzeci.

- Prinţe, la nivelul solului bate vântul, mă tem că balonul va fi târât, zise el, făcând mutarea de deschidere. Dumneavoastră, prinţesa şi copii ar trebui să fiţi gata să coborâţi înainte să atingem solul. Pare periculos, dar în jurul nacelei există o bordură pe care se poate sta, iar viteza de la sol va fi aceea a mersului la pas. Ar fi preferabil să săriţi, decât să vă aflaţi în nacelă, dacă aceasta s-ar răsturna.

- Sunt mişcat de atenţia ta, răspunse Chakkell, privindu-l bănuitor.

Întrebându-se dacă-l înşelase atât de uşor, Toller se apropie de postul de pilotare.

- Vom asoliza curând, prințe. Ar trebui să vă pregătiți.

Chakkell dădu din cap, se ridică de pe scaun şi, pe neaşteptate, spuse:

- Îmi amintesc de momentul în care te-am văzut prima oară, împreună cu Glo. Nu mi-am închipuit că o să ajungem aici...

- Seniorul Glo era un vizionar, replică Toller Ar fi meritat să fie cu noi.

- Cred că ai dreptate...

Chakkell îl privi din nou cercetător, apoi se duse în compartimentul în care Daseene şi copii se pregăteau de asolizare.

Toller se aşeză şi preluă controlul arzătorului, remarcând că indicatorulk aparatului pentru măsurarea altitudinii ajunsese la semnul de la bază. Deoarece Supralumea era mai mică decât Lumea, ar fi fost de aşteptat ca gravitația să fie mai mică pe suprafața acesteia, dar Lain spusese altceva. *Supralumea are o densitate mai mare, de aceea orice va cântări la fel ca şi pe Lume.*Toller dădu din cap, pe jumătate zâmbind, ca un omagiu întârziat adus fratelui său. De unde *ştiuse* Lain la ce să se aştepte? Matematica reprezenta un aspect din viața fratelui său pe care nu-l va înțelege, aşa cum era cazul cu...

Se uită spre Gesalla, care stătea de-o oră nemişcată lângă peretele compartimentului lor, cu atenția absorbită complet de imaginea întinsă a lumii noi de sub ei. ținea legătura cu lucruri pe umăr, lăsând impresia că abia aştepta să pună piciorul pe Supralume, să înceapă să croiască viitorul pe care-l imaginase pentru ea şi copilul pe care, poate, îl purta în ea. Emoțiile provocate de vederea trupului ei zvelt, drept şi de neînfrânt, erau cele mai complexe pe care le cunoscuse vreodată.

În noaptea în care venise la el, fusese convins că nu-şi putea juca rolul de bărbat din cauza oboselii, vinovăției şi a prezenței enervante a lui Chakkell, care acționa arzătorul doar la câțiva paşi de ei. Dar Gesalla ştiuse mai bine decât el. Îl atâtase cu fervoare, îndemânare şi imaginație, jucându-se cu el, folosind gura, trupu-i grațios, până nu mai existase în el decât dorința de a-şi vârî sămânța în ea. Rămăsese deasupra lui până la apropierea momentului crucial, apoi, insesizabil, efectuase schimbarea de poziție. Îl menținuse în ea, ținându-l în strânsoarea picioarelor încolăcite, minute în şir. Abia mai târziu, când discutau, îşi dăduse seama că maximizase şansele fecundării.

Aqcum, deşi o iubea, o ura pentru unele lucruri pe care i le

spusese în restul nopții când meteoriții scânteiau în bezna din jur. Nu fuseseră declarații directe, dar îi dezvăluiseră o Gesalla care, deși se înfuria din cauza unui amănunt de protocol, era dispusă să încalce orice convenții pentru a avea un copil. În vechiul Kolcorron i se păruse că Lain Maraquine avea calități care ar fi folosit odraslei ei, de aceea se măritase cu el. Îl iubise pe Lain, dar pe Toller îl șocase faptul că femeia îl iubise pe Lain din interes.

Iar când fusese aruncată în mediul teribil de diferit al vieții de colonizare a Supralumii, judecase, că atributele căpătate prin sămânța lui Toller erau mai potrivite, de aceea se culcase cu el.

Zăpăcit, îndurerat.Toller nu reușea să descopere principala cauză a resentimentului său. Dezgust de sine, pentru că se lăsase sedus atât de ușor de văduva fratelui său? Mândrie rănită, pentru că sentimentele sale cele mai frumoase fuseseră folosite într-un exercițiu de eugenie? Sau se înfuriase pe Gesalla pentru că femeia nu se potrivise viselor sale, pentru că nu fusese ceea ce dorise el să fie? Cum putea o femeie să fie, în același timp, mândră și târfă, generoasă și egoistă, puternică și slabă, accesibilă și distantă, a lui fără a fi a lui?

Întrebări fără sfârșit, își dădu seama Toller. Era inutil și periculos să încerce să le găsească rspuns în momentul acela. Trebuia să se preocupe doar de modul de a rămâne în viață.

Potrivi țeava de prelungire la levierul arzătorului și se duse la marginea nacelei, să aibă vizibilitate maximă pentru coborâre. Când orizontul începu să se ridice la nivelul lui, mări treptat ritmul de insuflare, permițând navei lui Zavotle să se îndepărteze. Era important să creeze cea mai mare distanță verticală posibilă, fără să trezească bănuiala lui Leddravohr și Chakkell. Așteptă până când duzinile de nave aflate încă în aer, înaintea escadrei regale, atinseră solul una câte una. Momentul precis al contactului cu Supralumea era semnalat printr-o contorsionare a balonului, urmată de apariția unei despicături triunghiulare în partea de sus și de colapsul întregii anvelope.

Zona se împestrițase de navele asolizate mai devreme. Începuse să se instaureze un soi de ordine. Proviziile fuseseră strânse la un loc, iar echipe alergau la viecare navă, de cum aceasta atingea solul.

Simțământul de admirație, la care se așteptase Toller, legat de o asemenea imaginea, nu apăruse, din cauza dificultății situației lui. Tollr îndreptă binoclul spre nava lui Zavotle când aceasta se

apropie de sol şi riscă să trimită un jet prelung de gaz fierbinte în propriul balon. În aceeaşi clipă, ca şi cum ar fi auzit sunetul ciudat, Leddravohr se materializă lângă balustrada nacelei. Ochii lui întunecaţi priveau spre nava lui Toller şi, chiar de la distanţa aceea se vedeau lucind furioşi, când prinţul îşi dădu seama ce se întâmplă.

Se întoarse să-i spună ceva pilotului, dar Zavotle - fără să mai aştepte contactul cu solul - trase de funia de sfâşiere. Balonul de deasupra lui fu apucat de convulsiile puternice ale durerilor morţii. Nacela se prăbuşi în iarbă, fu acoperita de voalul cafeniu al anvelopei. Grupuri de soldaţi - printre care şi un ofiţer călare pe un corn-albastru - alergară către nava aceea şi cea a lui Pouche, care asoliză mai puţin dramatic, la oarecare distanţă.

Toller lăsă jos binoclul şi se întoarse spre Chakkell.

- Prinţe, din motive ce vă sunt probabil evidente, nu voi asoliza acum. Nu doresc să vă iau cu mine, pe dumneavoastră sau alte persoane neimplicate - se opri şi privi spre Gesalla - în sălbăticia străină de aici, de aceea mă voi opri la nivelul ierbii. Va fi foarte uşor pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră să părăsiţi nava, dar va trebui să acţionaţi iute. Aţi înţeles?

- Nu! spuse Chakkell, părasind compartimentul pasagerilor şi făcând un pas spre Toller. Vei asoliza conform procedurii normale. Acesta-i ordinul meu, Maraquine. N-am intenţia să mă supun - pe mine şi familia mea - unui risc nenecesar.

- *Risc*! exclamă Toller, reuşind să zâmbească. Prinţe, discutăm de un salt de-o palmă! Comparaţi asta cu tumba de o mie de mile pe care am fost cât pe-aci s-o facem cu două zile în urmă!

- Înţeleg ce vrei să spui, ezită Chakkell şi privi spre soţia sa. Dar insist să asolizezi.

- Iar eu insist să procedăm altfel, replică Toller, cu voce aspră.

Nava se afla la vreo treizeci de picioare deasupra solului şi, cu fiecare clipă, vântul o purta mai departe de locul în care coborâse Leddravohr, dar perioada de graţie urma să se sfârşească în curând. Chiar în momentul în care Toller încerca să-şi dea seama de cât timp dispune, îl văzu pe Leddravohr ivindu-se de sub balonul dezumflat. În aceeaşi clipă, Gesalla ieşi pe bordura exterioară, gata să sară. Privirea ei o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Toller, dar nu comunicară între ei. Coborârea continuă, până când Toller putu să zărească firele de iarbă.

- Prinţe, decideţi-vă iute! Daca nu părăsiţi nava acum, ne

vom înălța împreună!

- Nu-i obligatoriu să fie așa spuse Chakkell apropiindu-se de postul pilotului și apucând funia roșie legată de panoul de sfâșiere Cred că asta îmi reface autoritatea, declară el și întinse un deget, văzându-l pe Toller ca strângea instinctiv levierul Dacă încerci sa urci, dezumflu balonul!

- Va fi periculos, la înălțimea asta..

- Nu și dacă-i doar parțial, replică prințul, dovedind că acumulase cunoștințe în perioada în care supraveghease fabricarea flotei de migrare. Pot coborî nava foarte lent.

Toller se uită în urmă și-l văzu pe Leddravohr luând corn-albastrul ofițerului care venise călare la navă

- Orice coborâre va fi lentă, în comparație cu aceea pe care ar fi făcut-o copii tăi căzând de la o mie de mile.

- Nu-ți întăreștI poziția repetând același lucru, Maraquine. Îmi amintești doar că, de fapt, ți-ai salvat propria-ți piele. Acum Leddravohr este rege, iar prima mea îndatorire e de a-l sluji.

Se auzi un fâșâit dedesubt, când țeava propulsorului mătură vârful ierbii înalte. La o jumătate de milă spre est, Leddravohr călare pe corn-albastru, galopa spre ei, urmat de grupuri de pedestrași

- Iar prima mea loialitate este față de copii mei, anunță pe neașteptate prințesa Daseene scoțând capul din compartimentul pasagerilor. M-am săturat de toate astea! și de tine, Chakkell!

Cu o agilitate surprinzătoare și fără să-i pese de demnitatea ei, se cățără pe peretele nacelei și o ajută pe Corba s-o urmeze. Fără s-o roage nimeni. Gesalla se întoarse în nacelă și ridică băieții pe bordură Prințesa, purtând încă nepotrivitul coif de perle ca pe însemnele unui general, se uită cu o privire imperioasă la soțul ei

- Ești îndatorat acestui om pentru viața mea, zise ea furioasă Dacă refuzi să-ți achiți datoria, înseamnă un singur lucru!

- Dar...

Chakkell își lovi fruntea, perplex, apoi arătă spre Leddravohr, care se apropia iute de nava ce plutea încet

- Ce-o să-i spun *lui*?

Toller intră în compartimentul pe care-l împărtise cu Gesalla și-și lua spada

- Spuneți-i că v-am amenințat cu asta.

- *Mă* amenințI?

Sunetul ierbii frecate deveni mai puternic, iar nacela se zgudui ușor, când țeava propulsorului atinse în treacăt solul Toller

se uită spre Leddravohr - aflat doar la două sute de yarzi şi mânând animalul într-un galop turbat - apoi răcni la Chaskkell.

- Pentru binele tău - părăseşte nava *acum*!

- Încă un lucru pentru care o să te ţin minte,. mormăi Chakkell, dând drumul frânghiei de sfâşiere

Apoi prinţul se duse la marginea nacelei, se rostogoli peste ea şi, aproape imediat, îşi dădu drumul pe sol. Daseene şi copii îl urmară - unul dintre băieţi chiui, încântat - lăsând-o doar pe Gesalla atârnată de balustradă

- La revedere, zise Toller

- La revedere.

Femeia continuă să stea pe balustradă, privvind surprinsă spre el. Leddravohr ajunsese la mai puţin de o sută de yarzi. iar zgomotul copitelor corn-albastrului devenea tot mai puternic.

- Ce aştepţi? răcni Toller? Sări!

- Vin cu tine.

În clipa următoare, Gesalla sări pe pardoseaua nacelei.

- *Ce faci*? Ai înnebunit?

Fiecare nerv din trupul lui Toller îl grăbea să pornească. arzătorul. să încerce să ridice nava şi să scape de Leddravohr dar muşchii îi înţepeniseră

- Probabil. răspunse Gesalla E o prostie, dar vin cu tine

- Eşti al meu. Maraquine! strigă Leddravohr într-un cânt bizar, frenetic. scoţându-şi spada Vino la mine, Maraquine!

Aproape hipnotizat Toller strânse propria-i spadă. dar Gesalla trecu pe lângă el şi se lăsă. cu toată greutatea pe levier Arzătorul mugi imediat, injectând gaz în balonul care aştepta Toller îl făcu să tacă. ridicând maneta. după care o împinse pe Gesalla lângă perete.

- Mulţumesc. dar n-are rost. Trebuia să-l înfrunt. odată şi odată pe Leddravohr iar acum mi se pare momentul potrivit.

O sărută pe Gesalla pe frunte, se întoarse la balustradă şi-l privi în ochi pe prinţ, care se afla la acelaşi nivel cu el. doar la o duzină de paşi. Leddravohr. simţindu-i schimbarea de dispoziţie, îşi scoase la iveală zâmbetul. Toller simţi primul freamăt al atâtării. simti dorinţa de a-l pune la punct pe Leddravohr imediat şi pentru totdeauna. indiferent de urmări.

Sirul gândurilor îi fu întrerupt văzând o schimbare bruscă a expresiei prinţului Acesta părea îngrijorat şi nu se mai uita la el Toller se întoarse şi văzu că Gesalla ochea cu un tun pentru ptertha

Înfipsese cuiul pentru declanşarea focului şi îndreptase arma spre Leddravohr. Înainte ca Toller să reacţioneze, tunul trase. Proiectilul părea o pată într-un nor de fragmente de sticlă, şi-şi întindea braţele în timpul zborului.

Leddravohr se feri, mânând corn-albastrul într-o parte, dar cioburile îi marcară figura cu stacojiu. Prinţul gâfâi şocat, apoi îndemnă din nou animalul care galopa spre ţintă, recuperând repede timpul pierdut.

Privindu-şi duşmanul cu răceală, ştiind că regulile războiului lor privat se schimbaseră, Toller porni arzătorul. Astronava devenise mai uşoară în urma debarcării lui Chakkell şi a familiei acestuia, se ridică imediat, dar inerţia tonelor de gaz din interiorul balonului o făceau să răspundă înfiorător de încet comenzii. Toller lăsă arzătorul să urle, iar nacela se desprinse de iarbă. Leddravohr se afla chiar lângă ei, se ridicase în scări. Îl privea pe Toller nebunește, din spatele măştii de sânge.

E suficient de nebun ca să încerce să sară în nacelă? se întrebă Toller. *Vrea să ajungă în vârful spadei mele?*

În clipa următoare, Toller îşi dădu seamă că Gesalla ţâşnise de lângă el şi ajunsese la celălalt tun. Leddravohr o văzu, îşi ridică braţul şi aruncă spada.

Toller strigă un avertisment, dar arma nu fusese îndreptată spre o ţintă omenească. Se înălţă deasupra nacelei şi se înfipse, până la mâner, în panoul inferior al balonului. Pânza se despică, iar spada căzu în iarbă. Leddravohr trase de hăţuri, opri animalul, sări şi-şi recuperă lama neagră. Încăleca imediat şi mână corn-albastrul înainte, dar nu se mai apropie de navă, mulţumindu-se s-o urmărească de la distanţă. Gesalla trase, dar proiectilul se înfipse, nevătămător, în iarbă, departe de prinţ, care răspunse cu un gest scurt al mâinii.

Acţionând arzătorul, Toller se uită în sus şi văzu că despicătura din pânza lăcuită străbătuse toată lungimea panoului. Marginile i se lărgiseră, scăpând gaz, dar nava începuse să se înalţe şi-şi continua ridicarea greoaie.

Toller tresări, auzind strigăte răguşite în apropiere. Se întoarse şi descoperi că, în timp ce atenţia îi fusese îndreptată spre Leddravohr, nava plutise către o ceată de soldaţi. Nacela trecu doar la câteva picioare pe deasupra lor, iar indivizii începură să alerge după ea, sărind şi încercând să se prindă de bordură.

Figurile lor arătau mai degrabă îngrijorare decât ostilitate, iar

Toller îşi spuse că soldaţii nu aveau idee despre cele întâmplate Rugându-se să nu fie silit să acţioneze împotriva lor injectă în continuare gaz în balon şi fu răsplătit cu o ascensiune chinuitor de lentă, dar continuă.

- Nava poate să zboare? întrebă Gesalla, venind lângă el şi încercând să se facă auzită prin urletul instalaţiei Suntem în siguranţă?

- Nava o să zboare, după un timp, răspunse Toller, preferând să ignore a doua întrebare. De ce ai făcut asta, Gesalla?

- Ştii de ce

- Nu ştiu.

- Dragostea m-a întors, zâmbi ea cu blândeţe. N-am avut ce face

Împlinirea pe care ar fi trebuit s-o simtă Toller fu pierdută în teritoriul negru al fricii

- L-ai atacat pe Leddravohr, iar el n-are milă nici pentru femei!

- Nu trebuie să-mi aminteşti, mormăi Gesalla, privind în urmă, spre silueta ce se mişca încet răbdătoare, după ei, iar pentru o clipă, dispreţul şi ura îi răpiră frumuseţea Ai dreptate. Toller, nu trebuie să ne predam călăilor Leddravohr a distrus o dată viaţa în mine iar eu şi Lain am completat crima încetând să ne iubim unul pe celălalt, încetând să ne iubim pe noi înşine Am cedat prea mult

- Da dar

Toller respira adânc, silindu-se să acorde Gesallei drepturile pe care le pretinsese pentru sine.

- Dar ce?

- Trebuie să uşurăm nava, zise el, lăsând-o la levierul de comandă

Se duse în compartimentul părăsit de Chakkell şi începu să arunce peste bord cufere şi lăzi Sol daţii care-i urmăreau hăulirâ şi aclamara până când Ledrasvohr ajunse în mijlocul lor iar gesturile lui arătau că ordonase ca lucrurile să fie duse la punctul principal de regrupare Imediat oştenii plecară împovăraţi lăsând pe print să urmărească singur nava Viteza vântului era de şase mile pe oră, ceea ce permitea corn-albastrului să se ţină după ei într-un trap uşor Leddravohr se mentinea în afara bătăii tunurilor ghemuit în şa, cheltuind puţină energie şi aşteptând ca situaţia să se schimbe în avantajul lui.

Toller verifică magaziile cu pikon şi halvell şi descoperi că

avea destule cristale pentru cel puțin o zi de ardere continuă - nava regală fusese aprovizionată cu mai multă generozitate decât altele - dar principala lui grijă rămânea lipsa de performanța a navei Sfâșietură din balon nu părea sa se fi întins dincolo de marginile panoului dar cantitatea de gaz ce se scurgea prin ea ajungea ca să lipsească nava de flotabilitate

În ciuda acționării permenentă a arzatorului, nacela nu se ridicase decât douăzeci de picioare, iar Toller știa că o schimbare în rău, cât de mică a condițiilor îl va obliga să coboare O izbucnire subită a vântului de exemplu, ar fi apasat într-o parte a anvelopei și ar fi risipit gaz pretios, livrându-i - pe el și pe Gesalla - în mâinile inamicului răbdător Singur s-ar fi simțit mai pregătit să-l înfrunte pe Leddravohr dar acum și viața Gesallei depindea de rezultatul luptei.

Se duse la balustradă și se prinse de ea cu ambele mâini privind spre Leddravohr și dorind să aibă o armă cu care să-l doboare pe prinț de la distanță Ssirea pe Supralume se dovedise altfel decât își imaginase Se afla pe planeta soră - *pe Supralume* - dar prezența dușmănoasă a lui Leddravohr, întruchiparea a tot ce însemna violența și răutate în Kolcorron, degradase experiența facuse noua planetă doar o reproducere a celei vechi Ca ptertha, care-și mărise raza de ucidere, Leddravohr își întinsese zona de ucidere și pe Supralume Toller ar fi fost impresionat de spectyacolul oferit de cerul străbatut de zig-zagurile navelor fragile ce coborau dinspre zenit, ivindu-se din invizibilitate și asolizând ca niște seminte purtate de vânt în cautarea unui loc fertil - dar aici se afla Leddravohr.

Deja Leddravohr se afla aici .

- Te îngrijoreaza culmile? întrebă Gesalla, care se așezase în genunchi lângă arzător, să nu-l mai vadă pe prinț și actiona levierul cu o singură mână.

- Să-l legam în jos, spuse Toller- N-o să mai fie nevoie să-l apeși tu

- Toller nu te îngrijoreaza culmile?

- Ba da, răspunse el, luând o frânghie din ladă și legand levierul Dacă trecem de culmi, avem șanse ca animalul lui Leddravohr sa obosească Dar nu știu dacă o să reușim să urcam suficient

- Nu mi-e frică zise Gesalla, atingându-i mâna Dacă preferi sa coborâm și să-l înfruntăm sunt de acord.

- Nu, vom rămâne în aer cât se poate. Avem mâncare şi băutură, ne vom păstra puterile, în timp ce Leddravohr şi le va pierde treptat. Pe de altă parte, curând se va face micanoapte, un lucru ce na va avan5taja, pentru că balonul funcţionează mai bine în atmosferă rece. Vom reuşi să întemeiem mica noastră colonie pe Supralume.

Micanoapte era mai lunga decât pe Lume, iar la sfârşitul ei nacela se afla la o altitudine de peste două sute de picioare - mai mult decât se aşteptase Toller. Pantele joase ale munţilor fără nume alunecau pe sub ei. Nici una din culmi nu părea prea înaltă. Consultă harta pe care o schiţase înainte de coborâre.

- Există un lac mare, la vreo zece mile de munţi. Dacă trecem de ei, putem să...

- Toller! Cred că am văzut o ptertha! arătă Gesalla spre sud.

Bărbatul lăsă harta, ridică binoclul şi examină porţiunea de cer indicată Când era gata să renunţe, descoperi o urmă sferică, o semilună aproape invizibilă de lumină sclipind pe ceva transparent.

- Cred că ai dreptate şi n-are culoare Asta voia să spună Lain. N-are culoare pentru că Poţi să vezi vreun copac brakka? o întrebă el pe Gesalla, întinzându-i binoclul.

- Nu ştiam cât de multe poţi să vezi prin aşa ceva! exclamă femeia, cu un entuziasm copilăresc, de parcă ar fi fost într-un zbor de plăcere, în timp ce examina coasta colinei Mulţi dintre copaci nu seamănă cu ce-am văzut până acum, dar printre ei sunt brakka. Da, sunt sigură Brakka! Cum poate să existe aşa ceva aici?

Ghicind că urmărea să-i distragă atenţia de la ce avea să urmeze, Toller îi răspunse:

- Lain a scris că brakka şi ptertha trăiesc împreună. Poate că descărcările copacilor sunt atât de puternice, că şi-au aruncat seminţele până aici. Nu, e vorba de polen.. Poate că brakka creşte pretutindeni - şi pe Îndepărtatalume, şi pe oricare planetă...

Lăsând-o pe Gesalla sa privească prin binoclu, Toller îşi îndreptă atenţia spre Leddravohr urmăritorul neobosit

Prinţul stătuse ore în şir în şa, lasând impresia că doarme, dar acum - parcă îngrijorat ca prada putea să-i scape - se ridicase Nu avea coif, dar îşi umbrise ochii cu mâna când alesese drumul printre copacii şi lăstărişul de pe pantă Locul de asolizare şi şirul de baloane ce coborau, aflate mult spre vest dispăruseră în ceaţa albastră îndepărtată Ca şi cum Gesalla Toller şi Leddravohr aveau o planetă întreagă la dispoziţie Supralumea devenise o arenă

luminată de soare pregătită pentru ei de la începutul timpului

Gândurile îi fură întrerupte de un sunet subit, de fâlfâit, dinspre balon

Zgomotul fu urmat de o izbucnire de căldură la gura balonului, care arăta că nava pătrunsese într-un vârtej de aer ce venea dinspre o culme secundară Nacela începu să se legene puternic. Toller se uită spre înălțimea principală, care se afla doar la două sute de yarzi în față ştia că, dacă voiau să treacă pe deasupra, trebuia ca balonul să-şi revină, dar când privi bariera de stânci îşi dădu seama că nu aveau nici o şansă Nava care se împotrivise să-şi ia zborul, abandona spațiul aerian, navigând decisă spre panta muntelui

- Tine-te de ceva! strigă Toller Coborâm!

Dezlegă levierul şi opri arzătorul După câteva secunde, nacela începu să se strecoare printre vârfurile copacilor Zgomotul deveni mai puternic iar nacela se zbătea violent, lovindu-se de crengi tot mai groase, apoi de trunchiuri Deasupra, balonul se sfâşia trosnind şi plesnind apoi se agața de un arbore producând mişcarea în lateral a navei

Nacela căzu vertical când frânghiile ce țineau balonul se destinseră şi se desprinseră în două colțuri apoi se întoarse într-o parete, copleşindu-şi ocupanții cu o aversă de plăpumi şi obiecte mărunte Incredibil dar după zgâlțâiturile şi strecuratul periculos printre vârfurile copacilor, Toller reuşi să coboare uşor pe solul acoperit de muşchi O prinse pe Gesalla care rămăsese atârnată de un stâlp şi o aşeză alături de el

- Trebuie să plec imediat de aici, îi zise el Du-te în cealaltă parte a muntelui şi caută un loc în care să te ascunzi

- Rămân cu tine Pot să te ajut

- Crede-mă n-ai cum Daca în tine creşte copilul, dă-i o şansă să trăiască Daca Leddravohr mă omoară, n-o să te caute Mai ales daca o să fie rănit

- Dar

Ochii Gesallei se măriră, auzind fornăitul corn-albastrului la mica distanță

Dar n-o să ştiu ce s-a întâmplat!

Daca învinge o să trag cu tunul zise el şi-o împinse atât de puternic încât femeia trebui să fugă ca să nu cadă Să nu te întorci până nu auzi tunul

Rămase locului şi aşteptă până când Gesalla dispăru la

adăpostul copacilor Scoase spada şi căută un luminiş în care să lupte, când îi trecu prin minte că vechi obiceiuri îl făceau să privească încăierarea cu Leddravohr ca pe un duel oficial.

Cum pot să gândesc aşa, când sunt în joc şi alte vieţi, se întrebă el, uimit de propria-i naivitate *Ce are de-a face onoarea cu extirparea unui ulcer?*

Privi spre nacela ce se legăna încet, decise care ar fi cea mai probabilă direcţie de apropiere a lui Leddravohr şi se retrase la adăpostul unui grup de trei copaci, care crescuseră atât de apropiaţi încât păreau că au o singură rădăcină Aceeaşi aţâţare pe care o cunoscuse altă dată - ruşinoasă şi, inexplicabil, sexuală - îl cuprinse imediat.

Îşi domoli răsuflarea, apoi gândi: *Leddravohr se afla în apropiere, acum un minut. De ce n-a apărut?*

Cunoscând răspunsul, întoarse capul şi-l văzu pe prinţ la zece paşi de el. Leddravohr aruncase deja cuţitul. Viteza acestuia şi distanţa erau astfel încât Toller n-avea timp să se aplece sau să se ferească. Ridică mâna stângă, iar cuţitul i se înfipse în palmă. Lama neagră pătrunse între oase cu o asemenea forţă, încât braţul fu împins înapoi, iar vârful cuţitului îi tăie figura, sub ochiul stâng.

Instinctul îi comanda să-şi îngrijească mâna rănită, dar Toller îl ignoră şi-şi scoase spada, luând poziţia de apărare, tocmai la timp ca să-l respingă pe Leddravohr, care năvălise, atacând, imediat după ce aruncase pumnalul.

- Ai învăţat câte ceva, Maraquine, zise prinţul, luând şi el poziţia de apărare. Mulţi oameni ar fi murit de două ori până acum.

- Regula a fost simplă, replică Toller M-am aşteptat ca reptilele să se comporte ca atare.

- Nu mă enervez, aşa că păstrează-ţi insultele.

- N-am insultat pe nimeni - exceptând reptilele

Zâmbetul lui Leddravohr apăru, foarte alb pe faţa plină de sânge uscat Părul îi era bătucit, iar cuirasa, care fusese pătată de sânge înainte de începerea zborului, avea pe ea dâre de praf şi de mâncare parţial digerată Toller ieşi din strânsoarea celor trei copaci, încercând să găsească o tactică de luptă

Era posibil ca Leddravohr să fie unul dintre acei oameni care, neînfricaţi în alte privinţe, sufereau de acrofobie? De asceea fusese văzut atât de puţin în timpul zborului? Atunci însemna că nu rezistă la o luptă îndelungată

Spada de luptă kolcorroniană era o armă cu două tăişuri, a

cărei greutate o excludea de la folosirea în duelurile oficiale. Cu ea se dădeau lovituri pe care un oponent cu reflexe iuți și ochi buni le para sau se ferea de ele. șansele fiind egale, învingătorul putea fi cel mai puternic sau mai rezistent. Toller avea un avantaj, fiind mai tânăr cu zece ani decât adversarul său, dar acest avantaj fusese anulat de rana de la mâna stângă. Dar avea motive să creadă că balanța înclina în favoarea sa, deși Leddravohr, cu experiență vastă în asemenea privințe, nu-și pierduse aroganța.

- De ce ești atât de gânditor, Maraquine? Te tulbură fantoma tatălui meu?

- Fantoma fratelui meu. N-am lămurit încă problema asta.

Spre surprinderea lui, văzu că vorbele îl făcuseră pe prinț să se schimbe la față.

- Ce mă, tot plictisești cu chestia asta!

- Cred că ești responsabil de moartea fratelui meu.

- Ti-am sous că nebunul e singurul responsabil de moartea lui! răcni Leddravohr și lovi furios cu spada, iar cele două lame se atinseră pentru prima oară. De ce-aș minți? A rupt piciorul corn-albastrului și a refuzat să urce pe al meu.

- Lain n-ar fi făcut așa ceva.

- Ba da! Ar fi putut fi alături de tine acum, și-mi doresc să fi fost! Aș fi avut plăcerea să vă zbor capetele la amândoi!

În timp ce prințul vorbea, Toller profită de ocazie să se uite la mâna rănită. Încă nu-l durea, dar sângele curgea fără încetare pe mânerul cuțitului, picurând de aici pe sol. Când scuturâ brațul, lama rămase locului, înțepenită între oase. Rana, una care nu-l mutila, urma să aibă un efect progresiv asupra puterii și capacității lui de luptă. Trebuia să încheie duelul cât mai repede posibil. Se strădui să ignore mincinoșile pe care le spunea Leddravohr despre fratele său, să găsească un motiv pentru care un om, a cărui putere fusese diminuată de douăsprezece zile de nemișcare și boală, părea teribil de încrezător în victorie.

Neglijase ceva important?

Își privi din nou inamicul - zecimile de secundă treceau ca minutele - și văzu doar căLeddravohr pusese un manșon la spadă. Soldații din unele părți ale imperiului, îndeosebi din Sorka și Middac, obișnuiau să acopere baza lamei cu piele, încât, atunci când era cazul, puteau folosi spada ca armă pentru ambele mâini. Toller nu găsea nici un avantaj în asta, dar decise să fie foarte atent, dacă apărea vreo variațiune neașteptată în atacul lui Leddravohr.

Imediat, preliminariile încetară

Fiecare își alesese o poziție care nu era mai bună decât alta, dar care-i sugera, într-un mod indescriptibil, ca fiind mai propice, mai potrivită pentru scopul lui Toller atacă primul, surprins că i s-a acordat acest avantaj psihic Începu o serie de lovituri alternative, când din dreapta, când din stânga, și fu imediat impresionat de rezultat. După cum se aștepta, Leddravohr para cu ușurință, dar șocurile lamei lui nu fuseseră cele la care se așteptase Toller Părea că brațul cu care ținea spada Leddravohr ceda câte puțin la fiecare lovitură, dovedind o serioasă lipsă de vlagă.

În câteva minute se poate decide totul! jubila Toller, continuând secvența de lovituri, dar instinctul lui de supraviețuitor se trezi. *Periculoase gânduri! M-ar fi urmărit Leddravohr atât de departe - singur - dacă știa că nu poate face față luptei?*

Toller se retrase, ținând mâna stângă departe de trup. Prințul se apropie cu o viteză uimitoare, lovind într-o zonă joasă, triunghiulară obligându-l pe Toller să-și apere brațul nefolositor, nu capul sau trupul. Grindina de izbituri se termină cu una în cruciș, care-i trecu pe sub bărbie lui Toller Acesta sări înapoi, amintindu-și că prințul slăbit, era mai puternic decât un soldat obișnuit în plină formă.

Acea izbucnire de vlagă era cursa pe care i-o pregătise Leddravohr? Dacă da, nu trebuia să-i permită prințului să respire și să-și revină. Toller își reluă imediat atacul, declanșând fente după fente, fără interludii perceptibile, folosind toată puterea, dar, în același timp, modificându-și ardoarea cu inteligență, nelăsându-i adversarului răgaz mental sau fizic.

Leddravohr, respirând greu, fu obligat să cedeze teren Toller văzu că se retrăgea într-un mănunchi de tufușuri țepoase și se apropie de el, așteptând momentul în care prințul va fi neatent, imobilizat sau dezechilibrat. Dar Leddravohr își dovedi talentul de luptător părând că simte prezența tufișurilor fără să se întoarcă

Se salvă, respingând lama lui Toller cu o contralovitură circulară, demnă de un maestru al sabiei scurte, pășind la adăpostul armei și alegându-și o altă poziție. O secundă, cei doi se aflară alături piept la piept, cu spadele prinse în gărzi deasupra capetelor în vârful unui triunghi format de brațele lor.

Toller simți căldura respirației lui Leddravohr, mirosi voma de pe el și întrerupse contactul apăsându-și brațul în jos, transformându-l într-o pârghie ce-i despărți Leddravohr sări înapoi și

păşi într-o parte. Iar acum tufişurile se aflară între ei. Pieptul printului se mişca repede, dovedind oboseala, dar - bizar - nu părea îmbărbătat, nici descurajat de faptul că abia scăpase de pericol. Leddravohr se apleca uşor, într-o atitudine ce sugera o nouă înflăcărare, iar ochii îi luceau, animaţi şi dispreţuitori, printre filigranele de sânge uscat ce-i acoperea figura.

S-a întâmplat ceva, îşi spuse Toller încordat. *Leddravohr ştie ceva!*

- Apropo, Maraquine, zise printul, aproape amabil, am auzit ce i-ai spus femeii tale.

- Da?

În ciuda alarmei, o parte din conştiinţa lui Toller se preocupa de faptul că duhoarea dezgustătoare, pe care o simţise când fusese în contact cu Leddravohr îi rămăsese în nări. Era doar acreala vomei sau exista şi alt miros? Ceva ciudat de familiar şi cu o semnificaţie ucigătoare.

- O idee bună, chestia cu tunul. Mă va scuti s-o caut, după ce-o să termin cu tine.

Nu-ţi irosi respiraţia răspunzându-i, îşi zise Toller. *Leddravohr exagerează spectacolul. Înseamnă că mă atrage într-o capcană - a declanşat-o deja!*

- Nu cred că mai am nevoie de asta, spuse Leddravohr.

Apucă manşonul de piele de la baza spadei, îl trase şi-l aruncă pe sol. Rămase cu privirea aţintită asupra lui Toller - amuzată şi enigmatică.

Acesta se uită la manşon şi văzu că părea făcut din două straturi, având la exterior o piele mai subţire, care fusese spintecată. În jurul tăieturilor luceau urme de mucus galben.

Toller îşi privi spada, pentru că identificase aroma ce se răspândea dinspre ea - aromă de ferigă-albă, şi văzu mai mult mucus pe partea mai lată a lamei, lângă mâner. Materialul negru al armei bolborosea, se vaporiza şi se dizolva sub atacul mucusului de brakka, care fusese împrăştiat pe ea de spada lui Leddravohr când se încrucişaseră.

Îmi accept moartea, murmură Toller, cu mintea încetoşată, văzându-l pe print târându-se spre el, *cu condiţia să nu plec singur*.

Îşi înălţă capul şi-şi repezi spada spre pieptul lui Leddravohr. Acesta o lovi dintr-o parte şi-i frânse lama din rădăcină, aruncând-o departe, apoi, cu aceeaşi mişcare, îşi roti sabia, într-un arc îndreptată spre trupul lui Toller.

Acesta acceptă lovitura. aruncându-se spre ea. , ştiind că sosise momentul să-şi îndeplinească ultima ambiţie din viaţă Gemu când lama trecu prin el dar o lăsă să se înfigă până când ajunse lângă Leddravohr. Apucă pumanalul de aruncat şi. cu mâna stângă încă străpunsă de el. îl înfipse în burta prinţului. răsucind vârful. Simţi o căldura gâlgâitoare pe dosul palmei Leddravohr urlă şi-l împinse pe Toller de lânga el, cu o forţă disperată. trăgând simultan şi spada. Se uită la Toller cu gura căscată. timp de câteva secunde, apoi scăpa arma şi căzu în genunchi Se rezemă în mâini şi rămase aşa, cu capul plecat, privind balta de sânge ce se strângea sub trup

Toller trase cuţitul dintre oasele degetelor indiferent la durerea pe care şi-o provocă, apoi îşi pipăi coastele. într-un efort de a opri pulsaţiile ranei provocate de spadă Marginile câmpului său vizual se clătinau. Muntele luminat de soare se prăvălea peste el, apoi se retrăgea. Aruncă pumnalul şi se apropie de Leddravohr, împleticindu-se. Ridică spada prinţului de jos şi, adunându-şi toată puterea în braţul drept, o înălţă

Leddravohr nu se uită la el, dar mişcă un pic capul, dovedind că era conştient de acţiunile lui Toller

- Te-am ucis. Maraquine, nu-i aşa? întrebă el, cu vocea sufocată. înnecată de sânge. Oferă-mi această consolare!

- Îmi pare rău Doar m-ai zgâriat, răspunse Toller, izbind cu lama neagră. Asta-i pentru fratele meu... *prinţe*!

Se îndepărtă de cadavrul lui Leddravohr şi, cu dificultate, se uită la silueta pătrată a nacelei Se legăna în vânt sau reprezenta un punct fix într-un univers ce se clătina, se dizolva?

Merse spre ea. intrigat de descoperirea că se afla foarte departe. . mai departe decât se afla Lumea de Supralume...

Capitolul 21

Peretele din spate al peşterii era ascuns, parţial, de o movilă de pietre şi stânci care căzuseră, de-a lungul secolelor, printr-un horn natural. Toller se uita deseori la morman, pentru că ştia că în interiorul lui locuiau supralumezii.

Nu-i văzuse, deci nu-şi dăduse seama dacă arătau a oameni sau animale miniscule, dar le simţea prezenţa, pentru că foloseau felinare.

Lumina acestora se vedea prin crăpăturile dintre pietre, la intervale ce nu se potriveau cu ritmul lumii din exterior, cel al zilei şi nopţii. Toller credea că supralumezii îşi vedeau de treburile lor, în siguranţa fortăreţei lor, fără să le pese de ce se întâmpla în restul universului.

Delirului său era astfel încât, chiar şi în momentele în care se simţea perfect lucid, vedea lucid un felinar micuţ, în mijlocul grămezii. Nu-i facea nici o plăcere să-l vadă. Privea punctul de lumină îngrijorat de starea sănătăţii sale şi dorea ca acesta să dispară, pentru că nu-şi găsea locul în lumea raţională. Uneori, luminiţa îi făcea pe plac repede, alteori treceau ore până-şi înceta existenţa. În asemenea momente se agăţa de Gesalla, o folosea ca pe o frânghie a vieţii, care îl lega de tot ce-i era cunoscut şi normal.

- *Eu* nu cred că ai destulă putere ca să călătoreşti, afirmă cu fermitate Gesalla. Deci n-are rost să discutăm.

- Mi-am revenit complet! protestă Toller, dând din mâini ca să-şi demonstreze spusele.

- Singura parte a trupului tău care şi-a revenit e limba - ba chiar prea mult! Stai liniştit şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

Îi întoarse spatele şi începu să învârtă cu un băţ în oala în care fierbeau pansamentele.

După şapte zile, rănile de la faţă şi mâna stângă nu mai aveau nevoie de îngrijire, dar cele două găuri din piept arătau încă îngrijorator. Gesalla le curăţa şi le schimba pansamentele la câteva ore, ceea ce o obliga să refolosească stocul redus de bandaje pe care-l avea.

Toller nu se îndoia că ar fi murit fără îngrijirea ei, dar recunoştinţa îi era umbrită de grija pentru sănătatea ei. Presupunea,

că zăpăceala din zona de asolizare rivalizase cu cea de la decolare, dar, cu toate acestea i se părea un miracol faptul că el şi Gesalla nu fuseseră deranjaţi de nimeni atâta vreme. Cu fiecare zi, pe măsură ce febra scădea, dorinţa lui de a pleca de acolo creştea.

Plecăm mâine dimineaţă, draga mea, fie că eşti de acord, fie că nu eşti.

Se culcă pe patul făcut din saltele împăturite, încercând să-şi potolească nerăbdarea şi privi panorama ce se zărea prin gura peşterii. Panta înierbată, pe care se aflau, ici, colo, copaci din soiuri necunoscute, cobora cam o milă spre vest până la marginea unui lac întins, a cărui apă, de-un indigo pur, era presărată cu bijuterii-de-soare. Malurile de la nord şi sud, acoperite cu păduri, alcătuiau benzi înguste de culori care - ca şi pe Lume - constau dintr-un milion de nuanţe, de la verdele chitrei la roşul profund, corespunzătoare copacilor aflaţi în diferite etape ale ciclului vegetal. Spre vest, lacul atingea orizontul compus din triunghiurile, de-un albastru eteric, ale unor munţi îndepărtaţi, deasupra cărora, cerul limpede făcea loc discului Vechii Planete.

O scenă pe care Toller o găsea uluitor de frumoasă. În primele zile petrecute în peşteră nu fusese în stare s-o deosebească de produsele delirului său. Amintirile din perioada aceea rămâneseră neclare. Avusese nevoie de ceva timp ca să înţeleagă că nu apucase să tragă cu tunul, ca Gesalla decisese singură să se întoarcă. Femeia încercase să-şi minimalizeze gestul, pretinzând că, dacă Leddravohr ar fi învins, s-ar fi apucat s-o caute. Dar Toller ştia că lucrurile stăteau altfel.

Stând în pacea începutului dimineţii şi privind-o pe Gesalla muncind, o admira pentru curajul şi ingeniozitatea ei. Nu înţelegea cum reuşise să urce în şaua corn-albastrului lui Leddravohr, să încarce animalul cu provizii luate din nacelă şi să-l ducă de frâu până la peşteră, aflate la multe mile de acolo. O sarcină grea pentru un bărbat, iar fapta ei fusese cu adevărat excepţională pentru o femeie slăbuţă, aflată pe o planetă necunoscută şi înfruntând posibilele pericole ale acesteia.

Gesalla este o femeie excepţională, gândi Toller. *Cât va dura până-şi va da seama că nu intenţionez s-o iau cu mine în Pustietăţi?*

Imposibilitatea de a pune în aplicare planul iniţial îl chinuise pe Toller, când încercase să se elibereze raţional. Doi adulţi, fără copii, ar fi reuşit să ducă o existenţă de fugari în pădurile Supralumii - dar

dacă Gesalla nu era însărcinată, urma să fie curând.

După câtva timp, îşi dădu seama că esenţa problemei conţinea şi soluţia. După moartea lui Leddravohr, prinţul Pouche devenea rege. Toller ştia că el e un om impasibil, lipsit de patimi, care va respecta blândeţea tradiţională a legilor kolcorroniane faţă de femeile gravide - mai ales că Leddravohr fusese singurul care ar fi putut să povestească faptul că Gesalla trăsese cu tunul în el.

Principala lui sarcină era, decisese Toller - pe când se străduia să ignore strălucirea unui felinar supalumez din mormanul de pietre - s-o ţină pe Gesalla în viaţă până se va vedea că-i însărcinată. O sută de zile i se părea o perioadă rezonabilă. Dar faptul că stabilise un termen îl făcea să perceapă trecerea efemeră a timpului. Cum să găsească un echilibru potrivit între nevoia de a pleca repede - dar călătorind lent - şi cea de a pleca mai târziu, când iuţeala căprioarei nu i-ar fi fost suficientă?

- Ce tot bombăni? îl întrebă Gesalla, luând oala ce clocotea de pe foc.

- Socoteam ce pregătiri trebuie să facem, ca să plecăm în dimineaţa asta.

-Ţi-am spus că nu eşti în stare.

Îngenunche lângă el, să-i verifice bandajele, iar Toller simţi, la atingerea mâinii ei, un şoc de plăcere prin măruntaie.

- Se pare că şi altă parte a mea şi-a revenit, anunţă el.

- Nici de asta nu eşti în stare, râse ea şi-i şterse fruntea cu o cârpă uscată. Mai bine mănâncă nişte tocană.

- Grozav înlocuitor! mormăi el, încerând fără succes să-i mângâie sânii.

Mişcarea braţului, oricât de uşoară fusese, îi produse o durere ascuţită în piept şi-l făcu să se întrebe cât de departe va reuşi să ajungă în dimineaţa aceea, călare pe corn-albastru.

Lăsă de-o parte grijile şi se uită la Gesalla, care pregătea masa. Aceasta găsise o piatră netedă, uşor concavă, pe care o folosea ca plită. Amesteca pe ea cantităţi mici de pikon şi halvell, luate de pe navă, şi obţinea căldură fără fum, care nu le trăda adăpostul. Când termină de încălzit tocana - un amestec de grăunţe, boabe şi felii de carne sărată de vacă - îi întinse o farfurie şi-l lăsă să se hrănească singur.

Toller remarcase, amuzat - o urmă a vechii Gesalla pe care o cunoscuse cândva - că printre lucrurile salvate din nacelă se aflau farfurii şi tacâmuri. Era ceva emoţionant să mănânci în asemenea

condiții - cu ustensile casnice banale - în stranietatea impresionantă a unei planete virgine.

Lui Toller nu-i era cu adevărat foame, dar mâncă zdravăn, decis să-şi recupereze forțele cât mai repede posibil În afară de fornăiturile întâmplătoare ale corn-albnastrului priponit în apropiere. singurul zgomot ce pătrundea în peşteră era bubuitul răsunător al descărcărilor de polenizare ale copacilor brakka Frecvența exploziilor indicau că există o mulțime de brakka în zonă Îşi aminti de o întrebare pe care i-o pusese Gesalla - dacă alte plante de pe Supralume nu erau cunoscute pe Lume. de ce brakka era răspândit pe ambele planete?

Gesalla strânsese iarbă, frunze. flori şi fructe, pe care le examina cu atenție şi - cu excepția ierbii, despre care doar un btanist ar fi putut să exprime o părere avizată - toate aveau în comun stranietatea Toller reiterase ideea că brakka reprezenta o formă universală, una care putea fi găsită pe orice planetă, dar, deşi nu era obişnuit să chibzuiască la asemenea lucruri, admisese că ideea nu părea prea reuşită şi-şi dorea să fi putut cere ajutorul lui Lain.

- Alte ptertha! exclamă Gesalla Văd şapte, opt, îndreptându-se spre apă!

Toller se uită în direcția indicată şi se chinui zdravăn până zări sclipirea sferelor incolore, aproape invizibile. Pluteau încet pe panta muntelui, în curentul de aer generat de răcirea suprafeței solului pe timpul nopții

- Descoperi mai bine decât mine ființele astea, zise el mâhnit. Cea de ieri aproape că ajunsese în poala mea, înainte s-o văd .

Ptertha care intrase înăuntru. în ziua precedentă, curând după mcanoapte, se oprise la zece paşi de patul lui Toller iar acesta, în ciuda celor învățate de la Lain. simțise o groază asemănătoare celei pe care ar fi trăit-o pe Lume. Dacă ar fiputut să se mişte, nu s-ar fi putut împiedica să n-o lovească în plin cu spada Globul rămăsese câteva secunde, apoi plutise mai departe. în josul pantei. într-o serie de salturi lente

- Arătai ca într-un tablou! râse Gesalla. oprindu-se din mâncat ca să parodieze expresia de groază.

- Mă gândeam la ceva... Avem materiale de scris?

- Nu. De ce?

- Noi doi suntem singurii de pe Supralume care ştim ce-a scris Lain despre ptertha. Aş fi putut să-i povestesc lui Chakkell. Am

petrecut atâtea zile împreună pe navă şi nu i-am pomenit de asta!

- N-aveai de unde să ştii că vom găsi ptertha şi brakka aici. Ai crezut că am scăpat de ele.

Toller îşi dădu seama că avea de rezolvat o problemă gravă, care n-avea nimic de-a face cu aspiraţiile sale personale.

- Ascultă, Gesalla, acesta-i cel mai important lucru pe care vom avea vreodată norocul să-l facem! Trebuie să te convingi că Pouche şi Chakkell vor asculta şi vor înţelege ideile lui Lain. Dacă oamenii vor lăsa copacii brakka în pace, să-şi trăiască viaţa şi să moară în mod natural, globurile de aici nu vor deveni duşmanii noştri. Chiar şi o recoltare modestă, precum cea practicată în Charnteth, înseamnă prea mult, pentru că ptertha de acolo deveniseră roz, ceea ce-i semn că...

Se opri, văzând că femeia îl privea cu o expresie bizară - un amestec ciudat de îngrijorare şi acuzare.

- S-a întâmplat ceva?

- Ai spus că *eu* trebuie să mă asigur că Pouche şi...

Gesalla puse farfuria jos şi se aşeză lângă el.

- Ce se va întâmpla cu noi, Toller?

Bărbatul se sili să râdă, apoi exageră efectul durerii, trăgând de timp, ca să-şi ascundă gafa.

- Vom întemeia propria noastră dinastie, asta ni se va întâmpla! Crezi că voi permite să ţi se întâmple ceva?

- ştiu. De aceea mă înspăimânţi.

- Gesalla, voiam să spun că trebuie să lăsăm un mesaj... aici sau în altă parte, unde poate fi găsit şi dus regelui. Eu nu pot să mă mişc prea mult, aşa că responsabilitatea îţi aparţine. O să-ţi arăt cum să-ţi faci un cărbune, apoi o să găsim ceva pe care...

Femeia dădea din cap încet, iar ochii ei păreau mai mari, din cauza lacrimilor - primele pe care le văzuse în noua lume.

- Nu-i adevărat, nu? E doar un vis!

- Zborul spre Supralume a fost doar un vis - cândva - dar acum ne aflăm aici şi, în ciuda duşmanilor, am rămas în viaţă, zise el, trăgând-o cu capul pe umărul lui. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi, Gesalla. Tot ce-ţi pot promite este că nu ne vom preda călăilor. Ne-a ajuns prin câte am trecut. Acum, odihneşte-te şi lasă-mă să te veghez, ca să mai schimbăm rolurile..

- Bine, Toller...

Gesalla se aranjă, lipindu-şi trupul de al lui, având grijă să nu-i atingă rănile şi, într-un timp uimitor de scurt, adormi. Trecerea

de la veghea plină de griji la somnul liniştit fu anunțată de un sforăit uşor, iar Toller zâmbi, ținând minte incidentul - pentru ironii ulterioare. Singura casă pe care voia s-o aibă pe Supralume urma să fie construită din material de felul acela, lipsit de substanță...

Încercă să rămână treaz,s-o vegheze, dar aburii unei oboseli insidioase i se încolăceau în cap - iar felinarul ultimului supralumez luci din nou în grămada de stânci...

Singura cale de a scăpa de el era să închidă ochii...

Soldatul care stătea lângă el ținea o spadă ridicată.

Toller încercă să se mişte, să se apere, în ciuda slăbiciunii şi a greutății trupului Gesallei, întins peste al lui, apoi văzu că spada din mâna soldatului era cea a lui Leddravohr şi reuşi, în ciuda stării de amețeală, să aprecieze corect situația.

Era prea târziu ca să opună rezistență - micul lui domeniu fusese încercuit, cucerit, cotropit.

Acest lucru îl dovedea variația luminii - alți oşteni se mişcau prin preajma gurii peşterii. Se auzeau oameni care începuseră să vorbească, după ce-şi dăduseră seama că nu mai trebuiau să păstreze tăcerea. De undeva, din apropiere, se auzi fornăitul unui corn-albastru ce urca panta. Toller o zgâlțâi pe Gesalla, s-o trezească. Deşi rămase nemişcată, îi simți tresărirea alarmată.

Soldatul cu spada se dădu la o parte, iar în locul lui apăru un maior cu ochii înguşti, care-l întrebă pe Toller:

- Poți să te ridici?

- Nu, e prea bolnav, răspunse Gesalla, care se aşeză în genunchi.

- Ba pot, replică Toller, apucând-o de braț. Ajută-mă, Gesalla, acum prefer să stau în picioare.

Cu sprijinul ei, reuşi să se scoale. Spre surpriza lui, descoperi că, în loc să-l îngrijoreze eşecul şi perspectiva morții, îl deranja un amănunt minor - faptul că era dezbrăcat.

- Ei bine, maiorule, ce vrei de la mine?

Figura ofițerului rămase inexpresivă, de profesionist.

- Regele vrea să-ți vorbească.

Se trase într-o parte, iar Toller văzu silueta dolofană a lui Chakkell apropiindu-se. Acesta purta haine obişnuite, potrivite pentru o plimbare la țară, dar de gât îi atârna o bijuterie albastră - pe care Toller o mai văzuse o singură dată, purtată de Prad. Chakkell luase spada de la soldat şi o ținea cu lama rezemată de umărul drept - o

poziție neutră, ce putea deveni iute una de atac. Figura lui brunetă, plină, şi părul castaniu luceau din cauza căldurii ecuatoriale. Se apropie de Toller şi-l examină din cap până în picioare.

- Maraquine, ți-am promis că o să te țin minte!

- Maiestate, îndrăznesc să spun că am făcut ceva pentru dumneavoastră şi pentru cei pe care-i iubiți, pentru a mă ține minte.

Toller îşi dădu seama că Gesalla se trase lângă el şi, de dragul ei, încercă să elimine orice ambiguitate a cuvintelor lui.

- O cădere de o mie de mile ar fi...

- Încetează să-mi cânți aceeaşi melodie! îl întrerupse Chakkell. şi aşează-te, înainte să cazi!

Regele îi făcu semn Gesallei să-l culce pe Toller pe saltea, apoi comandă maiorului şi escortei să se retragă. Când soldații ajunseră destul de departe ca să nu-l audă, Chakkell se ghemui pe jos şi, pe neaşteptate, aruncă spada cea neagră peste Toller, în întunericul peşterii.

- Vom avea o scurtă conversație. Nu voi repeta nici un cuvânt. Ai înțeles?

Toller dădu din cap, întrebându-se dacă merita să îndrăznească să introducă speranța în vălmăşagul lui de gânduri şi emoții.

- În rândul nobilimii şi militarilor există ceva ranchiună împotriva ta, declară liniştit Chakkell. La urma urmei, puțini oameni au comis regicid de două ori în trei zile. Dar problema poate fi rezolvată. În stătuleţul nstru domneşte un spirit practic, iar coloniştii consideră că loialitatea față de un rege viu este mai benefică decât acelaşi sentiment față de doi regi morți. Te întrebi ce s-a întâmplat cu Pouche?

- Trăieşte?

- Trăieşte, dar şi-a dat seama că subtilitățile unui om de stat ca el nu-s potrivite situației de aici. A fost fericit să renunțe la pretențiile la tron - dacă un scaun făcut din bucăți de nacelă poate fi demn de un asemenea nume.

Toller îşi dădu seama că îl vedea pe Chakkell cum nu-l văzuse înainte - vesel, vorbăreț. Oare din cauză că prefera supremația sa şi a urmaşilor săi într-o societate ce se înfiripa rolului secundar ce-i era predestinat în Kolcorron-ul stabil de multă vreme, static? Sau pentru că avea o fire aventuroasă, ce fusese scoasă la iveală de circumstanțele unice ale marii migrații? Uitându-se atent la Chakkell şi încurajat de instinct, Toller simți o uşurare teribilă şi o

bucurie deplină.

Voi avea copii cu Gesalla gândi el *şi nu va conta dacă vom muri într-o zi, pentru că şi copii noştri voi avea copii, iar viitorul se întinde în faţa noastră... tot mai departe... dacă nu...*

Realitatea se dizolvă în jurul lui şi se trezi stând pe o înălţime stâncoasă, la vest de Ro-Atabri, privind prin telescop la trupul culcat al fratelui său, citind ultima comunicare a acestuia, care nu avea nimic de-a face cu răzbunarea sau regretele personale, ci - conform minţii sensibile a lui Lain - în care se dădeau sfaturi pentru bunăstarea a milioane de oameni, nenăscuţi încă.

- Prinţe... Maiestate.

Toller se ridică în cot, pentru a-i transmite mai bine lui Chakkell adevărul ce-i fusese lăsat în păstrare. Dar răsucirea trupului făcu să-l străpungă o durere atât de puternică, încât tăcu şi căzu înapoi în aşternut.

- Leddravohr a fost cât pe-aci să te ucidă, nu-i aşa? întrebă Chakkell, cu o voce din care dispăruse veselia.

- Nu contează, răspunse Toller, mângâind părul Gesallei, care se aplecase peste focul reaprins al rănii sale. Ştiţi cine a fost fratele meu?

- Da.

- Foarte bine Acum uitaţi de mine - fratele meu trăieşte în trupul meu, vorbeşte prin gura mea

Toller continuă, luptând cu accese de greaţă şi de slăbiciune, pentru a picta un tablou, la scară planetară, a complicatei relaţii în trei ce lega omenirea, copacul brakka şi ptertha Descrise parteneriatul simbiotic dintre brakka şi ptertha, folosind inspiraţia şi imaginaţia, acolo unde-i lipseau cunoştinţele.

Ca în toate cazurile de simbioză adevărată, ambele părţi obţineau profit din asociere. Ptertha se înmulţea în nivelele superioare ale atmosferei, hrănindu-se - după toate probabilităţile - cu urme de pikon, halvell, gaz de amestec sau polen de brakka - sau cu ceva rezultat din toate patru În schimb, ptertha ucidea orice organism care ameninţa bunăstarea copacilor brakka. Folosind forţele oarbe ale mutaţiilor aleatorii îşi modifica mereu compoziţia internă, până obţinea din întâmplare o toxină eficientă Atunci se concentra, se *dirija* pentru a crea o armă capabilă să elimine flagelul să înlăture pe cei ce nu meritau să existe

Calea ce trebuia urmată de omenire pe Supralume consta în a trata brakka într-un mod plin de respect, după cum merita Pentru

nevoile de materiale foarte tari şi cristale energetice trebuiau să fie folosiţi doar copacii morţi iar dacă recolta nu ajungea, imigranţii aveau să găsească înlocuitori sau îşi vor modifica modul de viaţă.

Dacă nu făcea aşa istoria omenirii de pe Lume se va repeta şi pe Supralume.

- Recunosc că m-ai impresionat, zise Chakkell, când Toller termină. Nu avem dovezi că spusele tale sunt adevărate dar merită să fie luate în consideraţie. Din fericire pentru generaţia noastră, care a avut parte de multe grutăţi, nu-i nevoie să luăm o decizie pripită. Avem alte griji.

- Nu trebuie să gândiţi astfel, se repezi Toller. Sunteţi *conducătorul*... şi aveţi o ocazie unică... şi o responsabilitate unică...

Oftă şi tăcu, cuprins de o oboseală ce părea să întunece până şi cerul.

- Păstrează-ţi puterile pentru altă dată, spuse cu blândeţe Chakkell. Te las să te odihneşti, dar, înainte să plec, aş vrea să aflu un lucru. Lupta cu Leddravohr a fost cinstită?

- Aproape cinstită... până mi-a distrus spada cu mucus de brakka.

- Dar l-ai învins.

- Am fost obligat, răspunse Toller, cuprins de-un misticism ce apare, uneori, în cazuri de boală sau slăbiciune deosebită. M-am născut ca să-l ucid pe Leddravohr.

- Poate că ştia şi el asta...

Toller se strădui să-l privească pe rege în ochi.

- Nu ştiu dacă dumneavoastră...

- Mă întreb dacă Leddravohr ar fi fost potrivit pentru ce-i aici, pentru începuturile noastre. Mă întreb dacă te-a urmărit, de unul singur, pentru că ghicise că tu erai Calea lui Luminoasă.

- Ideea nu mă încântă, şopti Toller.

- Odihneşte-te, îi spuse Chakkell, apoi se ridică şi se adresă Gesallei. Ai grijă de el, pentru binele meu şi al tău. Am de lucru pentru el. Cred că ar fi bine să nu se mişte de aici câteva zile. Se pare că v-aţi instalat confortabil. Aveţi nevoie de provizii?

- Doar de apa proaspătă, maiestate, răspunse Gesalla. Celelalte dorinţe ale noastre au fost împlinite.

- Mda..., mormăi Chakkell, privind-o atent un moment. Vă voi lua corn-albastrul, pentru că avem doar şapte, iar prăsirea lor trebuie să înceapă cât mai curând posibil. Voi posta garzi în vecinătate. Chemaţi-le, când decideţi că sunteţi gata de plecare. De acord?

- Da, maiestate. Vă rămânem îndatoraţi...

- Sper ca pacientul tău să-şi amintească, după ce se va vindeca.

Chakkell se întoarse şi se îndreptă spre soldaţii care-l aşteptau, mişcându-se cu siguranţa plină de energie caracteristică acelor care simt că răspund chemării destinului.

Mai târziu, când tăcerea se aşternu pe munte, Toller se trezi şi văzu că Gesalla îşi pierdea timpul sortând şi aranjând colecţia ei de frunze şi flori. O întinsese pe sol, în faţa ei, iar buzele i se mişcau în tăcere, în timp ce aşeza fiecare specimen într-o ordine stabilită de ea însăşi.

Toller se ridică din pat, cu grijă. se uită la mormanul de bucăţi de stâncă din fundul grotei, apoi întoarse capul repede, nedorind să rişte să vadă felinarul aprins. Doar când va înceta să lumineze va fi sigur că febra încetase. Până atunci, nu voia să-şi amintească deloc cât de aproape fusese de moarte. şi de posibilitatea de a pierde tot ce însemna Gesalla pentru el.

- Vezi ceva acolo, în spate? întrebă femeia.

- Nimic, răspunse el, chinuindu-se să zâmbească.

- Te-am văzut şi altădată uitându-te la pietre. Care ţi-e secretul?

Intrigată, Gesalla veni lângă el şi îngenunche, pentru a vedea ceea ce vedea şi el. Mişcarea îi aduse figura lângă a lui, iar Tollei îi văzu ochii mărindu-se, din cauza surprizei.

- Toller1 strigă ea, cu o voce ca de copil, subţiată din cauza emoţiei. Acolo luceşte ceva!

Se ridică în picioare, cu toată viteza de care era capabil trupul ei trupul ei zvelt, şi fugi spre fundul peşterii.

Pradă unei frici bizare, Toller încercă să strige, s-o avertizeze, dar avea gâtul uscat şi părea că-şi pierduse darul vorbirii. Iar Gesalla începu să arunce pietrele de deasupra... O privea năuc cum vârî mâinile în movilă, ridică un obiect greu şi-l duse la lumina mai puternică de la intrarea în peşteră.

Gesalla se aşeză lângă el, ţinând lucrul găsit la şold - o bucată de rocă de-un cenuşiu închis, care nu semăna cu nici o piatră văzută de Toller. Pe ea şi în interiorul ei, integrată dar deosebită de piatră, lucea o bandă lată de material alb, dar mai mult decât alb, ce reflecta soarele ca apele unui lac îndepărtat, în zori.

- Arată minunat, oftă Gesalla. Ce este?

-Nu ştiu...

Strâmbându-se din cauza durerii, Toller se întinse după hainele sale, căută în buzunar şi scoase obiectul bizar dăruit de tatăl său. Il puse alături de statul sclipitor din piatră, obținând confirmarea a ceea ce ştia deja: erau identice.

Gesalla îi luă roca din mână şi-şi trecu degetul peste suprafața lustruită.

- De unde o ai?

- Tatăl meu... adevăratul meu tată... mi-a dat-o în Chamteth, chiar înainte să moară. Mi-a spus că o găsise cu mult timp în urmă, înainte să mă nasc eu. În provincia Redant.

- Ciudat! exclamă Gesalla, privind spre discul ceţos, enigmatic, al Vechii Planete. Toller, nu suntem noi cei care am migrat prima oară? S-a mai întâmplat asta înainte?

- Cred că da - probabil de multe ori - dar lucrul important pentru noi este să ne asigurăm că niciodată...

Slăbiciunea îl obligă să lase propoziția neterminată.

Puse dosul palmei pe fâşia lucitoare din rocă, atras de răceala şi ciudățenia ei - şi de sugestia tăcută că, într-un fel, el putea face ca viitorul să se deosebească de trecut.

Bob SHAW

ASTRONAUTII ZDRENTĂROȘI

Cyborg

În fața
acestui fundal,
aeronava
plutea împinsă
de briza marină slabă,
comandantul
făcând economie
de cristale energetice.
Ambarcațiunea
se îndrepta direct spre țărm,
anvelopa ei albastră-cenușie
alcătuind un cerc,
o replică măruntă
a Supralumii.

Editura
PYGMALION
Ploiești, 2001